192

Day Leclaire

Soție pentru o noapte

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Editor : Aurelian Micu Andy
Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-186-8

Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

— Anna, trezeşte-te !

Vru să răspundă, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

— Deschide ochii, dragostea mea ! Priveşte-mă...

Vocea era gravă, autoritară. În acelaşi timp, din ea răzbătea o notă de rugăminte care semăna cu teama. De ce n-o lăsau în pace ? De ce voiau s-o smulgă din tenebrele liniştite care-o înconjurau ? Se simţea atât de obosită...

— Anna !

Încercă să-şi mişte capul. O durere fulgerătoare o făcu să încremenească şi-i tăie răsuflarea.

— Chris...

Cuvântul îi scăpase într-un geamăt, fără să ştie nici ea de ce. Dar era deja o victorie că reuşise să vorbească, aşa că repetă slab :

— Chris...

Îşi ridică pleoapele. Un bărbat stătea aplecat spre ea : avea faţa atât de aproape de a ei, încât nu reuşea să vadă nimic altceva. Totuşi trăsăturile lui se pierdeau parcă în ceaţă şi nu reuşea să vadă nimic altceva. Totuşi trăsăturile lui

se pierdeau parcă în ceață și nu reușea să le distingă prea clar.

— Cine e Chris ? întrebă el cu o voce aspră.

Nu fu în stare să-i răspundă. Durerea îi zvâcnea în tâmple cu dușmănie. Vru să-și ducă mâna la cap, dar el i-o prinse și i-o strânse ușor.

— Te-ai rănit la cap și ai fruntea bandajată. Ești în afară de orice pericol.

În afară de pericol ? Despre ce pericol putea fi vorba ? Atâtea întrebări se îngrămădeau în capul ei, încât nu putu să formuleze nici una. Memoria ei era cufundată într-o ceață deasă care-o împiedica să gândească. Una din ele reuși totuși să răzbată prin negura care-i învăluise creierul.

— Cine ești ? se interesă ea.

Aceste două scurte cuvinte fură de ajuns ca s-o epuizeze și pleoapele i se închiseră imediat.

— Sunt Sebastian, răspunse el cu o voce răgușită din care răzbătea suferința. Sunt soțul tău.

Ea încercă să protesteze, dar nu avu puterea necesară. Își mișcă buzele, dar nici un sunet nu ieși de pe ele.

„Eu nu sunt măritată !", ar fi vrut ea să strige.

★
★ ★

Când își reveni din nou, constată că era întinsă pe un pat de spital. De data asta nimeni n-o opri când își duse mâna la cap, atingându-i cu vârful degetelor pansamentul care-i acoperea fruntea. Fusese rănită... Dar în ce împrejurări ? Nu reușea să-și reamintească.

Și de altfel prefera să nu-și reamintească.

Lăsă să-i cadă mâna în timp ce ecoul unei voci grave, insistente, răsuna în urechile ei : „Anna !" Apoi, din nou, acele cuvinte năucitoare : „Sunt Sebastian. Sunt soțul tău".

O trecu un fior. Nu, ea nu era măritată. Și oricum nu purta verighetă. N-avea nici măcar o dungă de culoare mai deschisă pe piele care să indice că purtase vreodată un inel. Dacă nu cumva...

Timp de o fracțiune de secundă o imagine dansă în fața ochilor ei. I se păru că aude tunetul, apoi un fulger orbitor făcu să scânteieze un inel împodobit cu diamante. Diamante care descriseră un arc de cerc luminos înainte să dispară înghițite de tenebre.

Se agită sub cearșafuri. Trebuia să plece. Trebuia neapărat să plece înainte de... Înainte de ce ? Memoria ei păru să facă un salt brusc, încercând să se apropie în semn de provocare : dacă-și reamintea, se va declanșa inevitabilul. Și nu va mai putea fi stăpână pe desfășurarea evenimentelor.

Nu mai avea decât o singură soluție : să alunge amintirile în fundul memoriei. Să le îngroape ca să nu mai poată reveni niciodată și să-i facă rău.

★
★ ★

Când deschise din nou ochii, durerea se potolise. Simțindu-se mai puternică, plimbă în jurul ei o privire intrigată. Jaluzelele erau lăsate, permițând să se strecoare raze de lumină care proiectau umbre mișcătoare pe pereți. Un coș superb

— Ai o cusătură. Ai vânătăi, contuzii. E o minune că n-ai murit.

Făcu o pauză, ca și cum aștepta de la ea o explicație — și ea știu că nu va mai putea să-i ascundă adevărul mult timp.

— Presupun că... ar trebui să-mi aduc aminte, nu-i așa ?

El se crispa. Culoarea ochilor cenușii se închise lent, bătând spre negru, ca și cum înțelegea încetul cu încetul ce însemnau aceste cuvinte.

— Vrei să zici că... nu-ți amintești ? articulă el în cele din urmă.

Ea dădu încet din cap.

— Mi-e teamă că da.

El mototoli ziarul în mână, apoi îl lăsă să cadă pe parchet. Avea maxilarele încleștate.

— Dacă e o glumă, să știi că nu e bună.

— Nu e o glumă.

— Vrei să mă faci să cred că nu mă recunoști ?

— Îmi pare rău.

Făcu apel la toată puterea de convingere de care era în stare și declară cu tristețe :

— Eu... nici măcar nu știu cine sunt.

El își împinse scaunul și se îndreptă spre fereastră. Timp de câteva minute rămase nemișcat, uitându-se afară, apoi se întoarse din nou spre ea. Lumina care pătrundea prin jaluzele îi împărțea chipul în zone de lumină și umbre, îi punea în evidență ridurile de oboseală care marcau colțurile buzelor. Ochii lui, acum de un gri aproape metalic, străluceau de mânie și ciudă.

— Eu sunt Sebastian Kane, soțul tău, spuse el pe un ton rece. Și tu ești Anna Kane... soția mea.

Acest răspuns avu un răsunet puternic în mintea ei obosită. Într-un colțișor al memoriei, o voce îi repetă aceleași cuvinte : „E Sebastian. Soțul tău".

— Nu, e imposibil. Nu sunt măritată !

Și-i arătă cu nervozitate mâna ei stângă.

— Privește ! Nu port verighetă. N-am nici măcar o urmă din cauza ei.

— Ajunge, Anna. Nu știu ce joc faci, dar îți bați capul degeaba !

— Nu-i nici un joc ! protestă ea.

El își trecu nervos mâna prin păr.

— Dacă crezi că în felul ăsta scapi, te înșeli amarnic. Ar fi prea ușor. De ce ai plecat... Și, în primul rând, cine-i Chris ăla ?

Chris !

Un junghi dureros îi trecu prin cap. Închise ochii și păli.

— Nu cunosc nici un Chris.

— I-ai pronunțat numele. Când te-am adus aici, l-ai strigat. Nu-i asta dovada că-l cunoști ?

Simțea privirea lui fixată asupra ei, inflexibilă, intransigentă. Durerea de cap i se accentuase.

— Te rog. Nu pot să răspund la niște întrebări ai căror răspuns nu-l cunosc.

Văzându-l că vine spre ea, se ghemui sub cearșafuri. Umerii lui largi se reliefau sub cămașă. Se așeză pe marginea patului ei fără să-i ceară permisiunea și-i cuprinse mâinile într-ale lui.

de flori era așezat pe o masă. Un fâșâit de hârtie îi atrase atenția. Întoarse capul și, dintr-o dată, îl zări.

El citea **The Wall Street Journal**, așezat la căpătâiul ei. Își amintea un mod vag că-l văzuse de când fusese internată în spital. Îi vorbise. Pronunțase un nume... Își mușcă buzele și încercă să se concentreze. Dar în ciuda eforturilor ei, nu fu în stare să-și amintească ce-i zisese.

Privirea i se întoarse plină de curiozitate spre el. Părul negru îi cădea pe frunte. Avea un chip aspru și bronzat — fața unui bărbat obișnuit să trăiască în aer liber. O cicatrice fină îi brăzda obrazul drept, stricând armonia trăsăturilor aproape perfecte.

Ea se încruntă. Nu. Nu putea fi măritată cu bărbatul acesta. Cicatricea dădea fizionomiei lui un aspect neliniștitor și fascinant totodată. Ce i se întâmplase oare ? Un accident ? O încăierare ?

Atâtea întrebări care rămâneau fără răspuns. O singură certitudine : îl vedea pentru prima oară pe acest bărbat. Și-ar fi amintit dacă l-ar mai fi întâlnit. Nu făcea parte din cei pe care-i dădeai cu ușurință uitării.

Din nou un fâșâit. Mai întorsese o pagină. Ea își umezi buzele și-și făcu puțin curaj.

— Te rog...

Propria ei voce îi sună ciudat în urechi. Răgușită, speriată și mai înfundată, ca și cum nu se folosise de mult timp de ea.

El tresări, apoi își lăsă încet jurnalul deoparte. Îi întâlni ochii cenușii care-o priveau cu o intensitate aproape dureroasă. O privea cu respirația

tăiată. Dar, fără îndoială pentru a-și ascunde emoția, luă mediat cu un aer **impasibil.**

— Bună, Anna, șopti el cu o voce neutră. Cum te simți ?

Ea își mușcă buzele. Îi spusese Anna. Deci o cunoștea. Anna ? Prenumele ăsta nu-i evoca pe nimeni. Și în mod sigur nu era al ei. N-o confunda cu altcineva ?

Un sentiment de spaimă o cuprinse. Dacă el se înșela... Dacă nu era ea Anna... Atunci cine era ? Ritmul cardiac i se acceleră în timp ce căuta cu febrilitate un răspuns la întrebare.

— Anna ?

Vocea bărbătească răsună în tăcerea camerei, risipindu-i gândurile.

— Te simți rău ?

— Nu, nu. Mă simt mai bine.

Cuvintele pe care voia să le pronunțe i se stinseră pe buze : „Cine ești ? De când mă cunoști ? Cum se face că nu-mi amintesc nimic ? Cine sunt ?“

Degetele bărbatului se crispară pe ziar.

— Ce se întâmplă ? Suferi ?

— Unde sunt ? întrebă ea cu o voce răgușită.

— Într-un spital din Florida.

— Ce mi s-a întâmplat ?

— Ai fost rănită într-un accident de mașină, răspunse el cu un aer îngrijorat.

— Când ?

— Acum două zile.

— Și e... e ceva grav ?

— Ai scăpat ușor, date fiind împrejurările. Și schiță un gest în direcția ei.

— Anna, privește-mă, o imploră el cu o voce blândă. Nu-ți cer decât să te ajut, dar pentru asta am nevoie să aflu adevărul.

Ea bătu din gene, speriată de o situație care-i scăpase de sub control.

— Ți-am spus adevărul. Nu te cunosc. De ce nu mă crezi ?

O durere fulgerătoare îi traversă fruntea. Închise ochii, prea obosită ca să mai continue discuția

— Suferi din nou, îi șopti el.

Îi lăsă mâinile și se ridică. Pașii lui se îndepărtară și ea începu să spere că o va lăsa singură. Totuși, el nu întârzie să revină, însoțit de o infirmieră și de un bărbat mic de statură care era probabil medicul.

— Sunt doctorul Tellbeck, doamnă Kane, spuse acesta din urmă pe un ton plin de solicitudine. Soțul dumneavoastră mi-a spus că aveți câteva goluri de memorie.

Goluri de memorie ? Toată memoria ei era un adevărat vid ! Cu un aer pierdut, îl privi pe Sebastian. Soțul ei ? Nu se putea obișnui cu această idee. Se putea oare să fie cu adevărat soția lui ? Să fi uitat un lucru atât de important ?

Examină figura bărbatului, în căutarea unei amintiri sau a celui mai mic semn de recunoaștere, dar nu găsi nimic. Și nici nu simțea nimic, în afara senzației apăsătoare că trăiește un coșmar.

— Am uitat **totul**, spuse ea cu o voce tremurătoare, plecând ochii.

— Suferiți ?

Dădu ușor din cap și se strâmbă imediat de durere. Doctorul îi șopti ceva infirmierei, care dispăru ca să revină imediat cu o tavă.

— Iată ceva care vă va ajuta să dormiți, doamnă Kane, declară doctorul Tellbeck pe un ton liniștitor, luând seringa așezată pe tăviță. După câteva zile de repaos complet la pat, sunt convins că vă veți recăpăta memoria.

Un ac i se înfipse în braț. Mintea i se înceță aproape instantaneu, în timp ce o dulce moleșeală îi îngreună capul.

Vocea lui Sebastian îi parveni de foarte departe, ca înăbușită de o ceață groasă.

— Aș vrea să faceți apel la un specialist. Indiferent cât m-ar costa. Vreau cel mai bun neurolog.

— Foarte bine, domnule Kane.

— Poate să primească vizite ? întrebă infirmiera. Un tânăr a cerut s-o vadă adineaori și...

— Cine era ? întrebă încruntat Sebastian. Cum se numea ?

— Nu mi-a spus.

— Interzic ca soția mea să primească vizite fără să fiu consultat în prealabil. Ați înțeles ? De mâine voi face demersurile pentru a fi transferată într-o clinică particulară.

Camera începu să se miște ca puntea unei nave prinse de furtună. Privirea Annei se agață instinctiv de singurul element stabil — Sebastian. Era conștientă de neliniștea și de puterea lui și nu îndrăznea să-l scape din ochi, de teamă ca totul să nu se scufunde, fără speranță de în-

toarcere, în întunericul înghețat și amenințător care se căsca în spatele ei.

Apoi, brusc, camera dispăru, ca înghițită de un vârtej. Sebastian apăru în fața ei atât de aproape încât l-ar fi putut atinge. Întinse mâna spre el dar gestul rămase neterminat, și scoase un strigăt. El se schimbase. Părul lui negru îi ajungea până la umeri, strâns de o bandă roșie fixată pe frunte. Cămașa descheiată dezvăluia pieptul puternic acoperit de un păr negru și creț. Ochii lui... Ochii lui nu mai erau cenușii ci la fel de întunecați ca o noapte fără lună, iar în mâna lui...

În mâna lui strălucea lama unui cuțit de pirat.

— Nu, șopti ea. Nu e posibil.

Ca răspuns la geamătul ei, Sebastian înaintă spre ea cu un aer necruțător. Ea închise ochii cu un strigăt înăbușit și se lăsă înghițită de tenebre.

*
* *

Următoarele trei zile trecură foarte repede. Sebastian o instalase într-o clinică particulară, sub pretextul că aici e mai bine îngrijită. Dar ea avea sentimentul că această decizie ascundea poate ceva în legătură cu acel bărbat care încercase s-o viziteze la spital.

Luxul care-o înconjura nu înceta s-o surprindă. Camera beneficia de tot confortul modern — televizor cu telecomandă, video și aer condiționat. Încăperea, spațioasă și luminoasă,

mobilată cu un gust desăvârșit, dispunea într-un colț de un salonaș și în alt colț de o sufragerie micuță. Baia era la rândul ei o minunăție. Uscător pentru păr, săpunuri parfumate, fier electric de ondulat părul, prosoape pufoase, halate de baie și cămăși de noapte. Parcă ar fi fost într-un hotel de cinci stele.

Tot felul de doctori veneau s-o vadă. Când, în a patra zi, i se dădu voie să facă duș fără asistentă, savură această libertate cu o nespusă plăcere. Apoi puse o cămașă de noapte de un galben pal și un neglijeu asortat. Se părea că dispune de o garderobă impresionantă, deși nu-și amintea să fi purtat nici una din aceste frumuseți.

O bătaie discretă în ușa de la baie. Deschise și se trezi față-n față cu Sebastian.

— Încă un doctor ? întrebă ea cu o voce resemnată. Mai acordă-mi un minut să-mi usuc părul.

El se sprijini de tocul ușii, umerii lui largi blocând intrarea.

— Nu te grăbesc. Examenele medicale s-au terminat.

— În sfârșit o veste bună !

Ea șterse oglinda aburită cu un prosop și privi cu ezitare imaginea reflectată în ea.

Sebastian se încruntă.

— Ce nu merge ?

— Mă simt dezorientată, declară ea ridicând din umeri. Am impresia că văd o străină.

El ridică din sprâncene cu un aer neîncrezător și se apropie de ea. Încăperea păru că se micșorează instantaneu și că nu are nici un loc să se ascundă, presupunând că ar fi dorit-o.

— Vrei să zici că nu te recunoști ?

Ea se studie cu o atenţie sporită. Nişte ochi verzi umbriţi de gene lungi luminau o figură de un oval perfect.

— Deloc, răspunse ea încercând să-şi păstreze calmul. Nici măcar nu-mi amintesc cum îmi aranjam părul.

O cută brăzdă pentru o clipă fruntea lui Sebastian, apoi mâinile lui cuprinseră umerii tinerei femei cu un gest liniştitor.

— Eu îmi amintesc, spuse el calm luând peria.

Şi se puse pe treabă cu o îndemânare care-o uimi. Părul ei de un castaniu cu reflexe de aur aluneca între degetele lui Sebastian ca mătasea. Şuviţele ude se transformau în bucle care i se răsfirau pe umeri, în timp ce altele îi ascundeau cu dibăcie cicatricea de pe tâmpla dreaptă.

Îl privi fix în timp ce o coafa. Nu reuşea încă să se înveţe cu ideea că acest bărbat e soţul ei. Nu dorinţa de a crede îi lipsea, fiindcă simţea nevoia să se sprijine pe cineva. Dar era ceva care-o împingea să se ţină la distanţă, să nege cu străşnicie că ar fi putut trăi împreună momente intime.

Nu numai că-i uitase numele şi chipul, nu-şi aducea aminte nici să-l fi iubit sau să-l fi sărutat.

— Tu... tu m-ai coafat şi altă dată, spuse ea cu o voce ezitantă.

— Da. Mi s-a întâmplat de câteva ori.

Lăsă peria jos şi-i cuprinse umerii cu mâinile.

— Şi acum, ce vezi ?

Ea îşi întoarse din nou ochii spre oglindă şi se privi cu satisfacţie. Părul îi încadra cu bucle mătăsoase chipul fin.

— Văd o femeie de vreo douăzeci şi doi de ani, impecabil coafată.

— Vezi o femeie de vreo douăzeci şi patru de ani, impecabil coafată, spuse el râzând.

Ea îşi încreţi nasul.

— Oh ! Aşa bătrână sunt ?

— Nu m-am simţit niciodată atras de puştoaicele abia ieşite din liceu. Prefer femeile mai mature, cu mai multă minte.

Presiunea mâinilor bărbăteşti de pe umerii ei se accentuă.

— Continuă. Ce altceva mai vezi ?

— Îmi place chipul meu, spuse ea după câteva clipe. Cu excepţia aluniţei.

El îşi ridică mâna cu o mişcare mângâietoare şi atinse cu vârful degetului minusculul punct care-i împodobea obrazul drept.

— Iar mie mi se pare adorabilă.

Ea se înroşi, surprinsă de gestul şi glasul mângâietor.

— Îţi mulţumesc, dar asta nu schimbă deloc faptul că...

— Anume ce ?

— Că nu e de aşteptat să fii căsătorit cu o femeie ca mine, reluă ea.

— Daaa ?

Sebastian o privi printre gene.

— Şi ce gen de femeie crezi că mi s-ar potrivi ?

— O femeie senzuală şi sofisticată. Şi cred că nu corespund acestor criterii, spuse ea ridicând din umeri.

— Poate că eu caut alte calităţi.

— Care de exemplu ?

— Priveşte în oglindă : o să le vezi pe toate.

Anna inspiră profund şi se privi îndelung, încercând să ghicească ce ascundeau aparenţele.

— Ce trebuie să văd ?

— O bărbie încăpăţânată şi mândră. O privire care nu se fereşte. O gură zâmbitoare care trădează un ascuţit simţ al umorului.

— Tu asta vezi ? întrebă ea perplexă.

— Vedeam.

— Şi acum nu mai vezi ? întrebă ea cu un aer neliniştit.

Tăcerea lui fu cel mai clar răspuns.

— A sosit momentul să vorbim serios, spuse el în cele din urmă.

Deci sunase ora. Ea aştepta această clipă de când îşi recăpătase cunoştinţa la spital. Sebastian rămăsese ciudat de discret până în prezent, limitând discuţiile lor la vorbe banale, aşteptând... Aşteptând ce, de fapt ? Să-şi recapete singură memoria ? Ca medicii să descopere cauza amneziei ? Evitase în mod deliberat să abordeze trecutul şi viitorul, pentru un motiv doar de el cunoscut. Indiferent însă ce fusese, acum o să primească nişte explicaţii.

— În acest caz, putem coborî în parc ? întrebă ea.

— Bineînţeles. N-aveam intenţia să discutăm în baie. Aşteaptă-mă aici, să mă duc după un scaun cu rotile.

Ea se întoarse spre el.

— De ce ? Sunt în stare să merg.

— Administraţia nu vrea să-şi asume nici un risc inutil. Aranjează-te, mă întorc într-o clipă.

Ea îl urmări din ochi, apoi se mai uită o dată în oglindă, simţind un nod în gât. Şi deodată nu

mai fu sigură că are chef să audă ce avea el de spus. Şi din nou senzaţia neliniştitoare că va fi confruntată cu o situaţie care-i scăpa de sub control o cuprinse, mai intensă ca niciodată.

Auzind un zgomot în cameră, întredeschise uşa de la baie crezând că s-a întors Sebastian. Două infirmiere schimbau patul fleçărind. Anna încremeni când prinse sensul vorbelor :

— Eşti sigură ? A angajat un detectiv particular ? Dar de ce să facă asta ?

— Probabil fiindcă nu crede mai mult ca medicii în amnezia ei. N-o să-mi scoată nimeni din cap ideea că e ceva în neregulă cu povestea asta cu accidentul.

Anna se dădu înapoi, simţind că inima îi bate cu putere. De ce apelase Sebastian la un detectiv particular ? Ca să ancheteze accidentul... sau pe ea ?

Cele două femei terminaseră de făcut patul şi făceau acum ordine în colţul unde era salonul.

— Ceea ce e sigur e că n-are încredere în ea. Dacă nu, de ce-ar fi dat ordin ca ea să nu părăsească niciodată camera fără să fie însoţită ? După părerea mea, vrea s-o împiedice s-o întindă !

— Posibil. Şi pe urmă, asta ar explica de ce îi interzice vizitele. Poate îi e teamă că o să vină misteriosul ei amant...

Colega ei pufni în râs.

— De ce misterios ? Din contră, eu cred că soţul şi amantul se cunosc...

Se îndepărtară continuând să râdă.

Anna își duse mâna la gură, simțind că tot sângele i s-a urcat la cap. Instinctul ei n-o înșelase. Se petrecea ceva anormal. Un lucru mult mai grav decât își imaginase.

Primul ei reflex fu să se repeadă pe culoar, să-l prindă din urmă pe Sebastian și să-l someze să se explice. Dar impulsul dispăru la fel de repede cum apăruse. Trebuia să reflecteze. Ca să facă față situației.

Se îndreptă spre masă și bău un pahar cu suc de portocale. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă o parte din conținut pe jos. „Liniștește-te !" își porunci ea, închizând ochii. Un mister plana asupra împrejurărilor în care avusese loc accidentul, ca și asupra necunoscutului care încercase s-o contacteze la spital. Și nu exista decât un singur mod de a înțelege ce se petrecuse : să-l interogheze pe Sebastian. În privința accidentului... și a pretinsei lor căsătorii.

— Anna ?

Sebastian intră în cameră împingând un scaun pe rotile în fața lui.

— Ești gata ?

Inspiră profund și se întoarse spre el.

— Da.

— Perfect. Atunci, hai.

Fără să-i mai lase timp să protesteze, o ridică în brațe și o așeză pe scaun, apoi îl împinse pe culoar.

Holul clinicii era înveselit de plante verzi și ferestrele numeroase erau deschise spre cerul albastru. Sebastian o conduse pe Anna până în parc, opri scaunul lângă un gard viu și puse frânele.

— Vrei să ne plimbăm puțin ? o întrebă el.

Ea ezită puțin, apoi acceptă mâna care i se întindea. Merseră umăr lângă umăr pe aleile mărginite cu tufișuri frumos tunse, cu arbuști înfloriți și straturi de flori întreținute cu grijă. Anna mergea încet, bucurându-se de mângâierea soarelui. Era atât de fericită să fie în aer liber după ce stătuse zile întregi închisă, încât aproape îi dăduseră lacrimile.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă el. Pari abătută.

Ea îi evită privirea, fixând cu încăpățânare straturile de flori.

— Totul e în regulă... În afară de faptul că sunt amnezică și că bărbatul care pretinde că e soțul meu e un străin pentru mine.

— **Bărbatul care pretinde că e soțul tău ?** repetă el cu o voce blândă.

Își dădea el seama că ea devenea din ce în ce mai nervoasă ? Îi aruncă o privire pe furiș.

— Fără tine nu mi-aș ști nici numele, reluă ea. N-aș ști nici măcar că sunt măritată.

— Noroc că sunt eu aici, spuse el liniștit.

Și se opri să culeagă o floare de hibiscus de un roșu strălucitor, pe care i-o puse după urechea stângă. Degetul lui întârzie ca să mângâie alunița de pe obraz. Făcuse acest gest spontan, natural, ca și cum îl mai făcuse de sute de ori în trecut.

— Există poate un mijloc de a-ți reîmprospăta memoria, șopti el. O soluție la care medicii nu s-au gândit.

Ea se dădu înapoi, presimțind ce avea el în gând.

— Credeam că am venit aici ca să vorbim ?

— Exact.

O luă de mână şi o trase spre el.

— Dar fiecare lucru la timpul lui.

Înainte ca ea să fi putut reacţiona în vreun fel, el îşi aplecă puţin capul şi-şi lipi buzele de ale ei. Nu făcu decât să le atingă uşor, dar Anna se simţi totuşi nespus de tulburată.

Se degajă şi o luă pe alee, fără să-i pese dacă el o urma sau nu. Avea nevoie de un răgaz să-şi recapete sângele rece. Şi mai ales trebuia să-şi adune tot curajul ca să-i pună întrebarea care-o obseda.

Paşii o duseră spre o bancă de piatră, ascunsă în mijlocul unor tufişuri înflorite. Se aşeză şi-şi cuprinse capul în mâini. Floarea de hibiscus căzu la picioarele ei.

Sebastian venea spre ea cu un pas liniştit. Se aplecă şi ridică floarea pe care o învârti câteva clipe printre degete înainte de a-şi ridica ochii spre tânăra femeie.

— Ce se întâmplă, Anna ? o întrebă el. Ce nu merge ?

Acum ori niciodată, gândi Anna. Inspiră profund.

— Răspunde-mi cinstit, Sebastian. Eşti cu adevărat soţul meu ?

CAPITOLUL II

Degetele lui Sebastian se crispară pe floarea de hibiscus.

— Deci bănuieşti că nu sunt soţul tău, rosti el în cele din urmă. Şi de ce, mă rog ? Ce ţi-a venit ?

— În situaţia mea, orice femeie ar avea bănuieli ! exclamă ea. Nu-mi amintesc nici de căsătoria noastră nici de tine.

Arătă spre neglijeul ei.

— Şi nici nu-mi amintesc să fi purtat vreodată toate lucrurile astea !

El se aşeză lângă ea pe bancă, cu un surâs ironic pe buze.

— Contrariul ar fi fost de mirare, toate sunt noi.

— În cazul ăsta, unde sunt lucrurile mele ? De ce nu mi le-ai adus ? Poate ele m-ar fi ajutat să-mi recapăt memoria.

El îi mângâie obrazul, făcându-i cu ochiul.

— Nu ţi-am adus cămaşa de noapte pentru simplul motiv că tu nu porţi aşa ceva.

Ea făcu ochii mari, stupefiată.

— Nu te cred.

— E totuşi adevărul.

Se exprima cu o voce joasă, cu niște inflexiuni care sugerau o intimitate pe care ea refuza s-o admită. Dar vorbea cu o asemenea convingere...

— Dormeam unul în brațele celuilalt, amândoi goi... fără nici un obstacol între noi.

Ea scutură din cap.

— Minți.

— Ah, da ? Vrei să-ți povestesc cum era viața noastră intimă ?

Degetul lui atinse din nou obrazul ei catifelat, într-o mângâiere tulburătoare.

— Cu ce vrei să încep ? Cu nopțile pasionate pe care le-am trăit imediat ce ne-am cunoscut ? Sau cum te aruncai de gâtul meu rugându-mă să facem dragoste ?

— Ajunge, spuse ea încercând să se îndepărteze. Am auzit destule.

El o prinse de încheietura mâinii.

— N-am terminat. Nu ți-am vorbit încă despre momentele de abandon când te lipeai de mine cu capul sprijinit pe umărul meu, cu gura lipită de pieptul meu.

— N-am chef să discut despre asta !

— Adevărat ?

Stătea atât de aproape, încât ea simțea căldura trupului viril prin țesătura subțire a cămășii de noapte. Și vedea emoția din ochii lui cenușii.

— Tu ești cea care are îndoieli. Eu mă mulțumesc să le împrăștii așa cum pot.

— Făcându-mă să mă simt prost ?

Ea dădu din cap și continuă :

— Nu așa o să reușești să risipești negura care mi-a întunecat memoria. Nu înțelegi ? Nu dispun

de nici un indiciu care să mă facă să cred că am fost într-adevăr căsătoriți.

— Ai cuvântul meu de onoare, răspunse el.

— Îmi pare rău dar asta nu-mi ajunge, replică ea, amintindu-și de discuția pe care-o surprinsese între cele două infirmiere.

Sebastian își urcă mâna de-a lungul brațului ei, apoi îi cuprinse umerii într-o îmbrățișare ușoară.

— Dacă am inventat totul, de ce trupul tău reacționează așa când te ating ? E de ajuns să mă privești pentru ca ochii tăi să strălucească de dorință, pentru ca pulsul tău să se accelereze. Credeai să nu-mi dau seama ? Poate că tu m-ai uitat, dar trupul tău își amintea de mine.

— Nu e dorință ci furie, spuse ea cu o voce slabă.

El râse ușor.

— Pe cine crezi tu că duci de nas ?

Ea îi îndepărtă mâna și, spre marea ei ușurare, el nu se opuse. În asemenea momente trebuia să aibă mintea limpede. Și cum o atingea, nu mai reușea să gândească.

— Nu cunosc adevărul. Totuși, știu că e departe de a fi așa de simplu cum vrei tu să mă faci să cred !

Schimbarea care avu loc pe chipul lui Sebastian fu vizibilă. Trăsăturile i se aspriră, în timp ce pasiunea care se aprinsese în ochii lui dispăru subit, lăsând loc unei sclipiri sălbatice.

— Poți să-mi spui cum poți fi așa de sigură, o dată ce pretinzi că ești amnezică ? o întrebă el cu o voce schimbată.

Întrebarea o luă pe Anna pe nepregătite. Până

acum ea fusese cea care pretinsese răspunsuri și dovezi la ceea ce susținuse el. Dar brusc situația se întorsese împotriva ei și-și dădu seama că nu era singura care are bănuieli. Nici o clipă Sebastian nu crezuse în amnezia ei ! Citea suspiciunea în privirea lui, o ghicea în vocea lui. Dar de ce naiba ar fi încercat ea să-l înșele ?

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Că, dacă după părerea ta adevărul e mai complicat decât pare, mi-ar plăcea să-mi explici și de ce.

Se aplecă spre ea.

— Ți-a revenit cumva memoria ? Amnezia ți-a dispărut oare brusc ?

Ea îl privi fix, cu ochii mari de uimire.

— Nu. Nu-mi amintesc nimic.

— În cazul ăsta, de ce-mi pui vorbele la îndoială ? De ce refuzi să crezi că suntem soț și soție ?

Simți că obrajii îi iau foc.

— Fiindcă nu pot să-mi închipui nici o clipă că am uitat un lucru atât de important. Mi se pare că mi-aș fi amintit dacă am fi fost...

— Amanți ?

— Intimi ! Și n-am fost.

— Ești sigură de asta ?

Cum ar fi putut fi sigură de ceva ? Lipsită de orice amintire, era obligată să se încreadă doar în instinctul ei. Un instinct care-o avertizase de la început că nu ea avea atuurile în mână. Când își recăpătase cunoștința la spital, fusese stupefiată să descopere că are un soț. Și apoi surprinsese acea conversație oribilă între infirmiere...

Își întoarse privirea.

— Nu-ți poți imagina ce înseamnă să te trezești într-o cameră de spital, cu creierul gol. E atât de surprinzător pentru tine că încerc să înțeleg cine sunt ?

— Ești soția mea. Și o să te conving că așa este.

Citi în privirea lui o hotărâre care-o sperie.

— Nu, Sebastian ! E inutil...

— Deloc.

Îi cuprinse fața în mâinile lui și o privi cu o intensitate tulburătoare. Anna încercă să nu cedeze în fața panicii. La urma urmei, poate el avea dreptate. Și dacă accepta să fie sărutată, poate va afla dacă au fost intimi. O sărutare n-o angaja cu nimic. N-avea decât să considere că era un fel de test.

Din nefericire, nu era atât de ușor. În clipa când buzele lui Sebastian se lipiră de gura ei, știu că e pierdută. Nimic n-o pregătise pentru pasiunea care se trezi în ea, măturând totul în calea ei. Încercă să reziste amețelii care puse stăpânire pe ea, apoi nu se mai gândi la nimic, în timp ce sărutul lui Sebastian se făcea din ce în ce mai posesiv. Parcă voia s-o pedepsească fiindcă îndrăznise să-l uite.

Ea își dădu capul pe spate cu un geamăt și răspunse îmbrățișării lui cu o patimă de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă.

— Ei ? îi șopti el. Pretinzi în continuare că sunt un străin pentru tine ?

Ea dădu din cap gâfâind.

— Asta nu dovedește decât că ești expert la

El îi ridică bărbia cu degetul şi o privi drept în ochi.

— O să-ţi aminteşti de mine, Anna. Îţi jur că vei sfârşi prin a admite ceea ce trupul tău îţi spune deja.

Înainte ca ea să fi putut schiţa vreun gest ca să-l respingă, el îşi strecură mâna pe sub neglijeu şi-i mângâie pielea înfierbântată.

— Nu, Sebastian ! protestă ea cu o voce tremurătoare.

— Nu mă respinge, Anna. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu.

Trase neglijeul de pe ea şi începu să descopere cu blândeţe curbele pline de feminitate pe care le dezgolise, pielea ei bronzată contrastând cu galbenul-pal al cămăşii de noapte. Anna se lăsă pradă voinţei lui, cu ochii pe jumătate închişi. Trăsăturile lui Sebastian exprimau o dorinţă sălbatică. Ochii lui se închiseseră la culoare încât păreau acum negri. Ea îşi înăbuşi un geamăt de plăcere şi-l prinse de încheieturile mâinilor, fără să ştie dacă era pentru a-l împinge sau a-l trage şi mai aproape de ea.

— Sebastian...

El o privi.

— Tu ştii cine sunt eu. Nu mă minţi ! Recunoaşte că ştii.

— Eu... nu te înţeleg.

Ea îl privi scrutător, brusc scăpată de sub vraja lui.

— Nu-mi amintesc de tine. Ce trebuie să fac ca să te conving de sinceritatea mea ?

O scânteie de furie trecu prin ochii lui Sebastian şi ea se întrebă ce-i putuse spune ca

să provoace o reacţie atât de violentă. Poate se arătase prea pasionată ? Dar cum ar fi putut rămâne insensibilă la nişte mângâieri atât de subtile ?

El îi dădu drumul încet, strângând din maxilare.

— Te cred. Totuşi trupul tău nu m-a uitat.

Ea îşi plecă ochii, incapabilă să-i susţină privirea acuzatoare.

— Admit că noi doi nu suntem nişte străini unul pentru celălalt, admise ea parcă regretând.

El schiţă un zâmbet plin de ironie.

— Eşti prea bună. N-ai putea merge mai departe şi să recunoşti în sfârşit că am fost amanţi ?

— De ce ţii neapărat să-mi amintesc asta ?

Figura lui Sebastian se întunecă atât de brusc încât Anna tresări. Fără intenţie, ea abordase un subiect delicat. Dacă ar fi ştiut măcar despre ce era vorba...

— Nu încerca să mă învinovăţeşti pe mine. Am remarcat perfect cum te porţi când eşti în braţele mele. Poţi să protestezi cât vrei, asta nu schimbă cu nimic faptele.

— N-am intenţia să protestez, declară ea cât putu de demnă. Dar asta nu înseamnă deloc că eşti soţul meu.

— Nu ? Şi ce vrea să însemne, după părerea ta ?

Ea prefera să nu se gândească, de teama implicaţiei pe care ar putea-o avea răspunsul ei. Îşi ridică de jos neglijeul, îl îmbrăcă şi-l încheie cu o mână tremurătoare, ca pentru a şterge, printr-o încercare derizorie, amintirea tulburătoare a mângâierilor lui Sebastian.

— Știi cum să te porți cu femeile, replică ea sec.

El se încruntă.

— Te-ai schimbat după accident. Și nu sunt sigur că asta îmi place.

— Trebuie să mă iei așa cum sunt.

— Dar eu vreau să redevii femeia pe care o iubeam, spuse el.

Fraza îi venise spontan pe buze și Anna avu impresia că era și el surprins de ceea ce spusese.

— Nici nu știu cum eram înainte !

El se mulțumi să ridice din umeri. De data asta era clar că n-o credea.

— Sebastian, răspunde-mi sincer : chiar crezi că simulez amnezia ?

El ezită.

— Mărturisesc că mi-a trecut prin cap.

— Și cu ce scop aș juca această comedie sordidă ?

Ea îi scrută chipul încercând să-i descifreze gândurile. Dar era ca și cum ar fi încercat să facă să vorbească o piatră.

— Îmi ascunzi ceva, nu-i așa ?

— Cam ce, după părerea ta ?

Ea își mușcă buzele.

— Căsătoria noastră a fost un eșec ?

— Ia te uită... Admiți în sfârșit că am trecut prin fața primarului ? Ce s-a întâmplat, Anna ? Amnezia ta s-a vindecat ?

— Nu admit nimic, răspunse ea tăios. Încerc doar să trec în revistă toate posibilitățile, fiindcă tu refuzi să mă ajuți.

— Și primul lucru care ți-a venit în minte este că mariajul nostru a fost un eșec ?

Ea își împreună mâinile într-un gest rugător.

— Dacă mă crezi capabilă să simulez amnezia, există cu siguranță un motiv. Și vreau să-l cunosc. Mă făceai... nefericită ?

— Nu crezi că simplifici cam prea mult lucrurile ?

Ea îl privi cu atenție. Ce secret de nemărturisit se ascundea în spatele acestei figuri impasibile ?

— Voiam doar să aflu dacă pretinsa noastră căsătorie a fost un dezastru, reluă ea.

El se ridică cu o mișcare felină și o luă în brațe.

— Rămâne să hotărăști tu. Ai început să tremuri când te-am sărutat. Trupul tău a fremătat sub mângâierile mele. Reacția ta te lasă să presupui că mariajul nostru a fost o catastrofă ?

— Cutremurele de pământ sunt considerate catastrofe, șopti ea.

Curios, dar răspunsul ei îl amuză pe Sebastian, care-i adresă un surâs dezarmant.

— Asta ai simțit tu ? Că îți fuge pământul de sub picioare ? o întrebă el.

— Și tu, tu ce ai simțit ? îi replică ea imediat.

Lui Sebastian îi pieri surâsul de pe buze. Îmbrățișarea lor îl tulburase și pe el, fără îndoială. Îi reproșa senzațiile pe care le trezise în el, fără să vrea ? Ar fi preferat să se creadă invulnerabil ? Probabil, fiindcă nu părea genul de bărbat care să-și recunoască slăbiciunile.

— Ești foarte frumoasă, Anna. Orice bărbat și-ar pierde capul strângându-te în brațe. Și să știi că...

Ridicându-i bărbia cu un deget, el îi privi chipul încadrat de părul care, în bătaia soarelui, avea sclipiri de aur.

— Dacă ne-am fi găsit în alt loc, mai favorabil, am fi făcut imediat dragoste.

— Nu.

El râse batjocoritor.

— Pe cine speri să duci de nas ? Nici măcar nu îndrăznești să mă privești în ochi când minți.

Anna se forță să-i susțină privirea și tresări descoperind în ea o sclipire pasionată dar neîndurătoare.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise ea încetișor. Eram nefericită cu tine ? Aveam intenția să te părăsesc ?

— Să mă părăsești ? De ce ?

— Trebuie să existe un motiv. Un lucru care ar explica...

— Te înșeli, Anna.

Ea îi scrută chipul.

— În acest caz, de ce m-ai instalat într-o clinică particulară ? De ce ai ordonat să ies doar însoțită ? Și de ce ai angajat un detectiv particular să ancheteze accidentul meu ?

— Cine ți-a spus ?

— E adevărat ?

Îi dădu drumul și se îndepărtă câțiva pași de ea.

— Da, e adevărat, recunoscu el cu răceală.

— M-ai scos din spital când ai aflat că un bărbat dorește să mă vadă. Cine era ?

Sebastian ridică din umeri.

— Habar n-am. Probabil un ziarist. Indiferent cine ar fi fost, nu voiam să risc. Sunt un om bogat și influent, Anna. Și asta cere ca tu să te supui anumitor reguli, la fel ca și mine. De exemplu, să rămâi închisă într-o clinică particulară, dacă eu consider că situația o impune.

— Și e cazul ?

— Până când îți revine memoria, da.

— Dar de ce ai angajat un detectiv ?

— Simplă precauție. Va ancheta la locul accidentului, ca să se asigure că nu este nimic suspect.

Explicația lui Sebastian era plauzibilă. Anna dorea să-l creadă, să aibă încredere în el. Cum ar fi putut nega atracția pe care o simțeau unul față de celălalt ? Chiar dacă îi venea greu să admită că e soția lui, inima îi striga că este adevărat. Se simțea în siguranță când o lua în brațe și pasiunea pe care o trezea în ea îi spulbera toate îndoielile și ezitările.

Totuși, ceva o împiedica să se încreadă pe deplin în el. Și atâta timp cât nu va descoperi motivul neliniștii sale, va acționa cu cea mai mare prudență.

— Ești sigur că nu mai ai și altceva să-mi spui ? întrebă ea puțin mai târziu.

El își trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Am mai jucat scena asta, Anna. N-are rost s-o mai repetăm.

— Atunci explică-mi, Sebastian : dacă ne iubim așa de mult cum pretinzi, cum de te-am uitat ?

El se întoarse spre ea, iar ochii lui îngustați aveau sclipirea unei lame de oțel.

— Poate că nu m-ai iubit niciodată, că te-ai prefăcut din cine știe ce motiv, și că a fost ușor

pentru tine să treci cu buretele peste trecut. Dar îţi promit că o să descopăr de ce ai procedat astfel.

Ea se forţă să vorbească, în ciuda nodului care i se pusese în gât din cauza fricii.

— Şi cum crezi că o să faci asta ?

— Luându-te acasă.

Cuvintele astea ar fi trebuit s-o liniştească, şi totuşi nu se întâmplă nimic.

— Unde se găseşte casa ?

— În Caraibe. Mai precis, pe o insuliţă care se numeşte Rochefort.

— Rochefort...

Repetă acest nume în speranţa că va trezi în ea o amintire, apoi dădu descurajată din cap.

— Şi când plecăm ?

— Mâine. Deşi doctorii spun că starea ta e bună, m-au sfătuit să evităm avionul câtva timp. Aşa că vom face drumul cu vaporul. O să dureze cam o săptămână.

Ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Patru zile dacă timpul este favorabil, reluă el. Cine ştie ? Poate până ajungem, îţi va reveni şi memoria.

Ea îl privi gânditoare.

— Şi dacă se va întâmpla aşa ?

Zâmbetul lui rece o făcu să se înfioare.

— Atunci întoarcerea ta va fi un dublu eveniment.

De ce avea ea impresia că aceste cuvinte ascundeau o ameninţare ? Fu cuprinsă de o bruscă nelinişte.

— Şi dacă am rămâne aici ?

— La clinică ? Glumeşti.

Se prefăcea că nu înţelege !

— În Florida, spuse ea cu o voce încordată. Am putea aştepta aici să-mi revină memoria şi apoi să mergem... acasă. Eu... eu am aici o familie ? Sau cel puţin pe cineva care m-ar putea ajuta să-mi amintesc trecutul ?

El dădu din cap.

— E unul din punctele noastre comune : nici tu nici eu nu mai avem o familie.

— Dar...

— Şi nu avem nici un motiv să mai rămânem în Florida. Medicii consideră că ai mai multe şanse să-ţi recapeţi memoria acasă, înconjurată de persoanele şi locurile familiare.

O privi drept în ochi.

— N-ai de ales, Anna. Că vrei sa nu, te iau cu mine.

Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce o viziune bruscă îi trecu prin faţa ochilor, ciudata halucinaţie pe care o avusese şi la spital : Sebastian stătea pe puntea unui vapor, cu părul în vânt, cu un cuţit în mână. Expresia lui o frapase şi atunci : pasionată, sălbatică, neîndurătoare... Chipul unui bărbat în stare de orice ca să-şi atingă scopurile.

Ea îşi ridică bărbia, hotărâtă să nu-şi dezvăluie teama.

— O să mă iei cu forţa ? Cred că ai trăit prea mult în Caraibe şi ai căpătat obiceiuri proaste. Un pirat s-ar exprima la fel !

Surâsul lui Sebastian îi dădu fiori pe şira spinării. Cu dinţii lui albi şi tenul bronzat semăna într-adevăr cu un corsar. Unde se termina oare realitatea şi începea visul ?

— Un pirat ? repetă el încet. Ai început să te trădezi, scumpa mea.

Ea tresări.

— Ce vrei să spui ?

— Doar că ai dreptate. Sunt un pirat...

Surâsul i se șterse de pe buze.

— Și tu o știi prea bine !

CAPITOLUL III

Această frază de neînțeles îi răsună mult timp în minte, chiar după plecarea lui Sebastian. „Sunt un pirat... și tu o știi prea bine !“ Ce înțelegea el prin asta ? se întreba Anna. Chiar era pirat ? Nu, avea ea prea multă imaginație, hotărî Anna scuturând din cap.

Din fericire, medicii nu-i lăsară deloc timp să mai mediteze asupra acestei probleme. După-amiaza fu în întregime consacrată ultimelor examene menite să decidă dacă putea părăsi clinica fără nici un risc.

— Întoarceți-vă acasă și odihniți-vă, îi spuse în cele din urmă unul din doctori. În cazul dumneavoastră e cea mai bună terapie.

Anna își petrecu întreaga noapte în căutarea unei portițe de scăpare. Din păcate, nu avea de ales. Trebuia să-l urmeze pe Sebastian și să fie soția lui — măcar formal — până își va recăpăta memoria și va descoperi adevărul despre trecutul ei, despre căsătorie... și mai ales despre bărbatul care pretindea că este soțul ei.

Abia se luminase de ziuă că el și sosise la clinică. Purta o ținută mai puțin conformistă decât de obicei : niște blugi mulați și un tricou alb

din bumbac care-i scotea în evidenţă braţele musculoase. Probabil că făcuse un duş înainte de plecarea spre clinică fiindcă părul lui negru era încă umed.

Îi întinse o geantă de voiaj.

— Ţi-am adus nişte lucruri să te schimbi. Plecăm imediat ce eşti gata.

Anna se închise în baie şi examină gânditoare conţinutul genţii : pantaloni albi şi o bluză roz fără mâneci. Le mai purtase, sau Sebastian i le cumpărase acum ? Le îmbrăcă şi ştiu imediat că aceste veşminte îi aparţin. Erau confortabile şi corespundeau exact personalităţii ei.

Se simţi uşurată. Această ţinută practică şi nesofisticată dovedea că, în ciuda averii soţului ei, ea dădea mai multă importanţă comodităţii decât snobismului de a alege ceva după ultimul strigăt al modei. Avea impresia că acum se simte într-adevăr mai bine. Viaţa ei semăna de acum cu un puzzle uriaş, pe care trebuia să-l asambleze fără să aibă modelul în faţă.

Încălţă sandalele de pânză, se fardă puţin şi-şi prinse părul într-o coadă de cal.

— Anna ? Eşti gata ?

De data asta nu mai putea să dea înapoi. O ultimă privire în oglindă. Cum o descrisese Sebastian ? O bărbie încăpăţânată, o privire directă, o gură surâzătoare denotând un ascuţit simţ al umorului. Avea nevoie de mai mult decât atât ca să înfrunte zilele ce urmau. Mai avea nevoie de curaj şi încredere în sine.

— Sosesc ! strigă ea deschizând uşa. Cred că n-am uitat nimic. O infirmieră m-a ajutat adineaori să-mi împachetez cămaşa de noapte şi celelalte obiecte de toaletă.

— Ai fi putut să-i faci cadou cămaşa de noapte.

Ea se încruntă.

— De ce ?

— N-ai purtat niciodată aşa ceva. Doar n-o să începi de acum.

— Rămâne de văzut, replică ea.

— Am văzut totul. Mergem ?

Maşina lui Sebastian — un Range Rover negru — era parcată în faţa intrării în clinică. Anna se aşeză şi mângâie gânditoare pielea scaunului. Nou-nouţ, vehiculul dispunea de ultimele facilităţi la modă : televizor, bar, telefon celular, casetofon.

— M-am mai urcat în maşina asta ? se interesă ea în momentul când el se urcă la volan.

— Foarte des.

— Nu-mi amintesc deloc. Continuu să sper că un amănunt oarecare va trezi în mine o amintire, chiar vagă, dar nimic...

Sebastian deschise gura să-i răspundă, apoi se răzgândi.

— Pune-ţi centura, se mulţumi el să-i spună.

Ea îl ascultă şi-i aruncă o privire întrebătoare.

— O... o aveam când...

— Da.

Învârti cheia în contact. Motorul porni imediat.

— După doctorul de la ambulanţă, graţie centurii mai eşti în viaţă.

Anna păstră tăcerea în timp ce părăseau parcarea şi se înscriau pe şoseaua aglomerată.

— Eu eram la volan ? întrebă ea în cele din urmă.

— Erai singură în mașină când te-au găsit, răspunse el cu o voce plictisită. De ce dintr-o dată aceste întrebări ? Nu m-ai descusut niciodată cât ai fost la clinică.

— Presupun că n-aveam chef să aflu, șopti ea cu un aer gânditor. Spune-mi ce s-a întâmplat. Am ieșit de pe șosea ?

Se întoarse spre el cu o privire îngrijorată.

— Sper că n-am dat peste cineva ?

— Nu. Ai fost singura victimă a accidentului.

— Povestește-mi.

El lăsă să treacă un timp până să-i răspundă, ca și cum își alegea cu grijă cuvintele.

— Ploua. Drumul era alunecos. Ai luat un viraj prea strâns în mare viteză și mașina a derapat. Asta-i tot.

Nu, nu era tot. Era convinsă că-i ascunde un amănunt de importanță capitală.

— Tu unde erai atunci ?

— Într-un hotel din apropiere. Venisem în Florida pentru afaceri.

Ea tresări.

— Ce gen de afaceri ?

— Proiectez avioane mici particulare Unul din ele era aproape gata și voiam să fiu la fabrică în caz că apare vreo problemă la lansare.

— Și am ieșit să fac cumpărături sau ceva de genul ăsta ?

— Posibil. Nu mi-ai spus nimic. Am aflat ce s-a întâmplat de la poliție.

— Au știut unde să te găsească ?

— Polițiștii au contactat uzina ca să afle unde sunt.

— Uzina în care se fabrica avionul tău ?

El dădu din cap în semn că da. Anna se gândi la implicațiile spuselor lui. Dacă această versiune a faptelor era exactă, însemna că autoritățile făcuseră imediat legătura între Sebastian și ea și că stabiliseră de asemenea o legătură între Sebastian și uzină. Ceea ce dovedea că toată lumea îl cunoștea...

— Ești așa de cunoscut ?

— Da.

Nici cea mai mică ezitare în răspunsul lui. Nici umbra unui echivoc. Înțelegea acum mai bine de ce atitudinea ei îl exasperase. Nu era obișnuit să i se pună cuvântul la îndoială. Era atât de bogat, de important... Îl studie cu discreție. De ce alesese o femeie așa de știrsă că ea ? Și cum de putuse ea să atragă atenția unui bărbat ca el ?

— Unde ne-am întâlnit ?

— Lucrai pentru mine.

— Și de pe o zi pe alta ne-am îndrăgostit unul de altul ?

— Aproape.

— De cât timp ne cunoaștem ? Când ne-am căsătorit ?

— De... de vreo șase luni.

Ea tresări.

— Cam puțin !

— Sunt perfect de acord.

Și schiță un zâmbet plin de amărăciune.

— Mai ai multe întrebări în rezervă ? reluă el.

— Doar una... Cine e Chris ? întrebă ea pe neașteptate.

El frână brusc la un stop și întoarse spre ea o figură impasibilă.

— De unde să știu ? Tu i-ai pronunțat numele când am venit prima oară la spital.

— Îți repet că nu cunosc nici un Chris, că...

— Scoate-ți asta din cap, Anna, și odihnește-te. Mai avem peste o oră de drum până să ne îmbarcăm.

— Dar...

— O să încerc să-ți satisfac mai târziu curiozitatea. Vom avea destul timp de discutat la bordul vasului.

Îi aruncă o privire scurtă și ea ghici neliniștea care se ascundea sub aparența dezinvoltură a lui Sebastian.

— Nu sări peste niște etape, Anna. O să te simți frustrată.

Chiar dacă-i venea greu să recunoască, trebuia să admită că el avea dreptate. Mii de întrebări i se îngrămădeau în capul gata să explodeze. Și răspunsurile laconice pe care le obținea nu reușeau decât s-o încurce și mai mult.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii suspinând. Se simțea obosită și confuză. Atât de obosită... Noaptea albă adăugată la stresul zilelor precedente îi slăbise rezistența. Dacă ar putea dormi puțin ca să-și uite grijile...

Dintr-o dată i se păru că mașina intră într-o negură deasă. Își auzi propria voce dar nu putu să distingă vorbele pe care le pronunța sau să vadă fața interlocutorului ei. Era furioasă, dar în același timp terorizată. Privirea ei reveni la parbriz și tresări puternic văzând gaura neagră

care se căsca în fața ei. Virajul zbura parcă în întâmpinarea ei.

— Atenție ! urlă ea.

Range Rover-ul făcu un salt, apoi opri brusc la marginea drumului.

— Ce dracu' te-a făcut să strigi așa ? ! exclamă Sebastian.

— Îmi pare rău...

Își acoperi fața cu mâinile și izbucni în hohote de plâns.

— Am avut impresia că o să ne prăbușim în gol, spuse ea cu o voce întretăiată de lacrimi.

El înjură pe înfundate, coborî din mașină și o înconjură ca s-o ajute să coboare. După o clipă era în brațele lui, cu umerii zguduiți de hohote convulsive.

O lăsă să plângă după pofta inimii, înainte s-o certe în glumă.

— Tricoul meu e leoarcă.

— Îmi pare rău, spuse ea cu o voce slabă.

— Nu te scuza.

Îi ridică bărbia și o privi cu un amestec de tandrețe și neliniște.

— Ce s-a întâmplat ?

— Am aținit și a fost ca un vis. Cred... cred că am retrăit accidentul.

Își duse mâinile la tâmple tremurând.

— E încă destul de confuz. Mi-a apărut ca într-o străfulgerare.

— Îți amintești ceva despre care mi-ai putea povesti ?

— Cred că da.

Ea scoase un suspin şi încercă să pună cap la cap imaginile disparate care i se învălmăşeau în cap.

— Eram într-o maşină... şi mă certam cu cineva...

Se exprima greu, cu o voce joasă şi ezitantă.

— Nu ştiu de ce m-am înfuriat. Îmi amintesc că m-am uitat prin parbriz şi că m-a izbit întunericul. Era... ca şi cum cineva stinsese brusc toate luminile. Pe urmă virajul s-a năpustit asupra mea şi...

Închise ochii, nefiind în stare să mai continue.

Spre marea ei uşurare, Sebastian nu insistă. Îi cuprinse umerii, într-un gest protector.

— Nu te mai gândi la asta.

— Eu... Nu e uşor. Nu pot să uit ultimele imagini. În momentul când maşina a părăsit drumul, mi-am protejat faţa cu mâinile şi atunci...

Scoase un geamăt sugrumat.

— E vina mea. Ar fi trebuit să schimb direcţia, nu să las volanul. Dacă n-aş fi reacţionat aşa prosteşte, poate aş fi reuşit să...

— Ai făcut ce ţi-a dictat instinctul.

El îi mângâia cu vârful degetului cicatricea de pe tâmplă.

— Dacă nu ţi-ai fi protejat faţa, ar fi putut fi mult mai rău.

— Dar...

El dădu din cap şi-i atinse buzele cu un sărut care-o împiedică să spună mai mult.

— Nu te mai frământa, Anna. Acum e de domeniul trecutului. Nu mai poţi schimba nimic.

Avea dreptate. Remuşcările nu-i vor schimba trecutul. Se agăţă de această certitudine, încercând să găsească în ea o încurajare.

— Visul ăsta e un semn bun, nu-i aşa ? întrebă ea cu un surâs tremurător. Poate sunt pe drumul vindecării...

— Aşa s-ar zice. Te simţi în stare să te urci din nou în maşină ?

Ea privi portiera, simţind o greutate pe piept.

— Cred că da. Dar n-o să mai aţipesc.

Trăsăturile lui Sebastian se crispară, ca şi cum s-ar fi simţit vinovat.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te sfătuiesc să dormi.

— N-aveai de unde să ştii.

Anna privi din nou spre Range Rover şi, adunându-şi tot curajul, se instală pe locul de lângă şofer.

— Să mergem, şopti ea cu o voce crispată, punându-şi centura de siguranţă.

El nu-i dădu nici o şansă să se răzgândească, portiera se trânti şi maşina demară aproape instantaneu. Anna aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi ceea ce văzu o făcu să se strâmbe. Privirea îi era înspăimântată, chipul livid. Îşi căută trusa de machiaj în poşetă şi făcu tot posibilul ca faţa ei să-şi recapete culorile normale, ştiind că nu-i nimic de făcut împotriva spaimei care se citea în fundul ochilor verzi. Visul o speriase îngrozitor şi nu reuşea deloc să-şi revină.

Ajunseră într-un port de agrement încântător, exact în momentul când îşi punea la loc rujul de buze. Sebastian parcă, îi luă geanta de voiaj şi

o conduse de-a lungul cheiului. Niște vase cu pânze se legănau pe apă, catargele lor mișcându-se în ritmul valurilor.

— Pe aici.

Deschise o portiță care ducea spre un mic doc particular.

Anna rămase nemișcată, cu ochii ațintiți spre șalupa ancorată la câțiva metri de ei.

— O să ajungem pe insulă la bordul acestei coji de nucă ?

Un surâs amuzat apăru pe buzele lui Sebastian.

— O să ajungem acasă cu vaporul acela.

Ea îi urmări direcția brațului și încremeni. El îi indica un iaht imens ancorat în mijlocul radei.

— Îți aparține ? întrebă ea cu o voce neîncrezătoare, deși știa dinainte care va fi răspunsul lui.

— Da, ne aparține.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat ?

Cum i-ar fi putut explica ce simțea ? Ea nu făcea parte din acest univers. Nimic din toate astea nu-i era familiar. Nici acest superb iaht de un alb imaculat, nici acest bărbat puternic și plin de rafinament care se afla lângă ea.

Scândurile inegale ale pontonului se mișcau sub picioarele lor din cauza valurilor. Ea inspiră profund.

— Era foarte târziu în noaptea accidentului, nu-i așa ? Și era furtună.

Se întrerupse ca să-l studieze. Dacă n-ar fi văzut degetele lui Sebastian crispându-se pe mânerele genții de voiaj, ar fi putut să jure că vorbele ei îl lăsaseră perfect indiferent.

— E adevărat sau nu ? insistă ea.

— E adevărat.

Nu reușea să înțeleagă ce-l făcuse să-i ascundă această informație.

— De ce nu mi-ai spus până acum ?

El ridică din umeri, încruntat.

— Ți-am zis că ploua.

Ea dădu din cap.

— În visul meu... nu era vorba de o simplă aversă ci de o adevărată furtună. Ploaia era atât de deasă și puternică, încât nici nu mai distingeam drumul... Fulgerele brăzdau cerul... Șoseaua era alunecoasă...

Vocea i se stinse, apoi se făcu din nou auzită cu putere.

— Nu-mi răspunzi nimic ?

Privirea lui Sebastian urmări luminile mișcătoare ale portului.

— Voiam să-ți amintești singură toate amănuntele.

— De ce ? Ce diferență e ? ! exclamă ea furioasă.

— E singurul mod de a-ți stimula memoria. Trebuie ca amintirile să-ți revină singure, nu să ti le sugerez eu.

— Asta e părerea ta, sau teoria obscură a unuia din doctorii de la clinică ?

De data asta el o privi drept în ochi.

— Și nu este o metodă eficace ? Nu ți-am pomenit nici de furtună, nici de întuneric și uite că ți-ai amintit totuși.

— Dar tot nu știu de ce eram afară în toiul

nopții, când furtuna făcea ravagii.

Își încrucișă brațele, cu un aer provocator.

— De ce m-aș fi comportat atât de prostește, de fără sens ? reluă ea.

— Habar n-am.

— Adevărat ?

Întrebarea rămase suspendată între ei timp de câteva interminabile secunde.

— Nu știi, sau nu vrei să-mi spui ?

— Pierdem timpul, Anna. Lasă discuțiile și hai să mergem pe iaht.

Ea se dădu înapoi cu o figură încăpățânată.

— Nu. Nu mă mișc de aici până nu-mi răspunzi !

El se crispă și părea că abia se stăpânește să nu se repeadă la ea și s-o ducă la vapor cu forța.

— Perfect. Atunci explică-te. Dar te sfătuiesc s-o faci pe scurt, fiindcă plecăm în cinci minute.

Ea își ridică ochii.

— N-am prea multe de spus. Înainte să te urmez, să te ascult orbește, aș vrea să cunosc adevărul. De ce te exprimi atât de enigmatic ? Dacă ai ceva să-mi reproșezi, spune-mi în față în loc să păstrezi toate aceste secrete !

Făcu un pas spre ea și, pentru prima oară, fu conștientă de suferința care se ascundea în spatele indiferenței afișate cu ostentație.

— Dacă există un secret între noi, atunci el s-a refugiat într-un loc unde eu nu pot să ajung. Închis în trecut — un trecut pe care l-ai uitat și a cărui cheie o ai doar tu.

Ea îl fixă cu neîncredere.

— Chiar îți închipui că o să te cred ?

El ridică din umeri.

— E problema ta. Sigur e că, într-o bună zi, memoria îți va reveni și în acele clipe eu voi fi alături de tine. Atunci vom cunoaște amândoi adevărul.

Ea privi în tăcere scândurile desprinse ale pontonului, încercând să pătrundă subînțelesurile acestor cuvinte. Apoi privirea îi reveni spre el.

— Și o să mă pândești în permanență, gata să sari la mine dacă, recăpătându-mi memoria, o să-ți cer vreodată socoteală asupra trecutului nostru comun ?

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Am impresia că mariajul nostru — dacă a existat într-adevăr — era la ananghie. Și că evenimentele care s-au produs în noaptea accidentului nu sunt străine de asta. Mă înșel oare ?

El îi întoarse spatele fără să rostească nici un cuvânt și se îndreptă spre capătul docului. După o scurtă ezitare, Anna îl urmă. El îi aruncă geanta de voiaj în șalupă, apoi se întoarse spre ea.

— Îți repet pentru ultima oară : nu știu de ce ai plecat în acea seară, pentru simplul motiv că nu ți-ai dat osteneala să mă informezi. O să mai vorbim despre asta în ziua când o să-ți revină memoria. Până atunci nu am nimic de adăugat.

Ea își ridică provocator bărbia.

— Și dacă refuz să te urmez ?

— N-ai altă soluție.

— Nu mă lua drept o proastă, Sebastian. Știu prea bine că vrei neapărat să mă duci pe insulă !

— Și, după părerea ta, de ce ?

— Vrei să fiu în întregime la cheremul tău, fără nici o posibilitate de scăpare.

Vocea i se frânse, apoi continuă :

— Am nevoie de timp ca de oxigen. Nu pot să mă destind dacă știu că-mi pândești cele mai mici gesturi, cele mai neînsemnate cuvinte !

El o prinse cu putere de umăr.

— Nici nu se pune problema să ne despărțim. De voie, de nevoie, vii cu mine la Rochefort !

— De acord. Accept să te urmez, să mă îmbarc pe vasul tău... dar cu condiția să fac singură traversarea.

— Categoric nu.

— De ce ? Ce crezi că mi s-ar putea întâmpla în plină mare, în mijlocul Caraibelor ?

Și privi cu inima strânsă spre imensul iaht care-i aștepta.

— Trebuie să fie la bord un echipaj format măcar din vreo doisprezece oameni. Sunt sigură că vor veghea asupra mea.

— Nu-mi plătesc marinarii ca să se joace de-a bodyguarzii. Prefer s-o fac eu însumi.

Ea îi lansă o privire tăioasă.

— E ridicol !

Degetele lui Sebastian își întețiră strânsoarea, făcând s-o doară umărul.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva, l-aș pedepsi cu mâna mea pe vinovat.

Ea dădu îngrozită din cap.

— N-ar fi drept. Sunt sigură că tu n-ai...

— Te asigur că da ! Refuz să te expun, din neglijență, celui mai mic risc sau pericol.

— Dar nu mai sunt o fetiță ! protestă ea indignată.

— Atâta timp cât nu ți-ai recăpătat memoria, ești la fel de vulnerabilă ca un copil.

O trase spre el, cu toată rezistența Annei.

— Știu că-ți pretind mult, dar trebuie să ai încredere în mine. Îți promit că n-ai a te teme de nimic din partea mea.

— Atunci de ce refuzi să-mi spui adevărul ?

El își slăbi puțin strânsoarea.

— O să descoperim asta împreună. Nu mi te opune, Anna. N-o să poți împiedica inevitabilul.

— Te exprimi ca un pirat dintr-un film prost, declară ea cu amărăciune.

El avu îndrăzneala să râdă.

— Dacă am trăi într-o altă epocă, te-aș fi aruncat deja cu forța în goeleta mea și, la ora actuală, am fi în drum spre insula mea tropicală.

— Alte timpuri, alte obiceiuri, replică ea ferindu-și privirea.

— Așa crezi ?

Înainte ca ea să fi înțeles ce i se întâmpla, el o ridică în brațe și se urcă pe vas cu suplețea unei feline.

— Film prost sau nu, imaginează-ți acum că ești prizoniera mea, îi spuse el punând-o ușor pe punte, cu un surâs neliniștitor pe buze.

Sebastian o domina cu statura lui, intimidând-o mai mult ca niciodată. Părul lui negru era răvășit de briză iar ochii cenușii aveau o strălucire rece care rivaliza cu cea a apelor mării. Forța lui părea asemănătoare cu violența oceanului dezlănțuit. Și el era posesorul unei puteri tiranice, zdrobind fără milă pe cei ce făceau greșeala să-l subestimeze.

Porni motorul șalupei care se îndepărtă rapid de ponton, cu prova îndreptată spre iaht. Cu inima strânsă, Anna privi cum țărmul se îndepăr-

ta tot mai mult. Mâna stângă a lui Sebastian îi cuprinse umerii.

— Ai destinul în față, Anna. În direcția asta trebuie să privești.

— Nu sunt sigură că doresc asta, replică ea.

O sclipire de compasiune se aprinse fugitiv în ochii lui cenușii.

— Totuși, dragostea mea, nu putem da înapoi nici unul nici celălalt.

CAPITOLUL IV

Spre marea ei surpriză, Anna se îndrăgosti pe dată de iaht, sedusă de combinația subtilă dintre lemnărie și confortul modern. Făcură împreună un tur rapid al vasului, apoi el o lăsă într-un apartament de dimensiuni impresionante. O sfătui să se odihnească puțin înainte de a urca din nou pe punte.

Abia se închisese ușa în urma lui, că ea aruncă o privire neliniștită în direcția patului, proiectat pentru a primi comod două persoane. Era un mod subtil de a o face să înțeleagă că avea intenția să împartă cu ea aceeași cameră și chiar... același pat ? În acest caz, va fi dezamăgit. Atâta timp cât nu își va recăpăta memoria, nici nu se gândea să-i permită să se considere soțul ei.

Se trânti în pat, suspinând descurajată. A-l respinge pe Sebastian era mai ușor de zis decât de făcut. Era de ajuns s-o atingă ca ea să-și piardă complet voința. Trebuia totuși să găsească un motiv ca să-l țină la distanță și mai ales să-l împiedice s-o sărute. O trecu un fior la această idee și se ridică imediat. Dorea într-adevăr să-l împiedice ? Nu era prea sigură de asta.

Imediat ce ajunse pe punte, înţelese că ceva se petrecuse în absenţa ei. Sebastian vorbea pe un ton scăzut cu unul din oamenii echipajului, cu ochii fixaţi pe o bucată de hârtie — aparent un mesaj, pe care îl strecură în buzunar văzând-o că se apropie.

— Schimbare de program. Dorinţele ţi-au fost îndeplinite, îi declară el cu un zâmbet plin de amărăciune.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Ce s-a întâmplat ?

— O... problemă minoră, pe care trebuie s-o rezolv cât mai repede.

— Vrei să spui că... nu rămâi la bord ?

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Şi eu ? întrebă ea după o scurtă ezitare.

— Croaziera ta rămâne în picioare. Iahtul te va duce în largul mării imediat ce cobor.

— Deci plecăm fără tine, şopti ea gânditoare.

Ar fi trebuit să se bucure şi iată că această veste neaşteptată o făcea să se simtă extrem de încurcată. De când se trezise la spital, Sebastian reprezentase întregul ei univers. Şi acum o abandona, o lăsa singură cu nişte străini...

El îi cuprinse bărbia cu un gest brusc şi-şi cufundă privirea într-a ei.

— Fii liniştită, îi spuse pe un ton ironic, interpretând greşit tăcerea ei. O să fac imposibilul ca să te prind din urmă.

Îi adresă cel mai frumos surâs al ei, uşurată că reuşise, măcar o dată, să-şi ascundă gândurile.

— Rezolvă-ţi treburile cum trebuie. Nimic nu te grăbeşte.

Nu se aştepta ca spusele ei să-l facă să râdă din toată inima.

— Trebuie să recunosc că, cel puţin, ai continuitate în idei.

— Aşa e. Şi ai face bine să nu uiţi asta.

— Aşteaptă să-mi iau revanşa.

Şi fără nici un avertisment, Sebastian o luă în braţe şi o strânse cu putere la piept. Mâinile lui viguroase întârziară pe umerii ei, şi degetele lui parcă îi ardeau pielea goală. Cu o încetineală studiată degetele se urcară într-o mângâiere lentă pe gât şi se opriră pe ceafă.

Simţi că un val de căldură o trece din cap până-n picioare şi, cu un efort disperat, se forţă să rămână nemişcată ca să nu cedeze în faţa ameţelii care-i înmuiase picioarele. Îşi ţinu respiraţia, sperând că Sebastian nu-şi va da seama de puterea pe care o avea asupra ei.

Dar el era prea atent la reacţiile ei, prea obişnuit să descifreze limbajul pasiunii ca să nu-şi dea seama de dorinţa ei.

— Mă doreşti, Anna, îi şopti el la ureche, confirmându-i temerile. O simt de câte ori te ating.

Ea dădu din cap, încăpăţânându-se să nege evidenţa.

— Nu-i adevărat.

— Vrei dovada ?

Îi răsfiră părul cu degetele şi-i desfăcu agrafa cu care şi-l strânsese. Aceasta căzu pe punte cu un zgomot înfundat. Vântul ridică şuviţele castanii, acoperindu-i faţa cu ele. Sebastian le dădu cu

blândețe la o parte și o prinse de bărbie cu un gest posesiv.

Ea încetă să respire, incapabilă să se miște sau să mai gândească. Nu înțelegea ce i se întâmplă. Era de ajuns ca Sebastian să se apropie, și ea nu mai era în stare să judece limpede, fiind obsedată de o singură idee : să se lipsească de el și să se abandoneze fără rezerve sărutărilor lui.

Buzele lui Sebastian luară în stăpânire gura ei, lacome și pretențioase. Nu avea nici o posibilitate să scape. Scoase un geamăt înăbușit în timp ce Sebastian o trăgea spre el cu o mișcare impetuoasă.

— Oamenii din echipaj... șopti ea, încercând să-și recapete suflul.

— Nu sunt plătiți ca să privească la ce se petrece pe punte.

Cu ochii întunecați de dorință, el o privi cu atenție. Anna își puse mâinile pe umerii lui, ca și cum ar fi vrut să-l respingă.

— Știu ce încerci să faci... dar n-o să obții nimic.

El își plecă ușor capul peste umăr, cu ochii pe jumătate închiși.

— Ce vrei să spui ?

— N-o să mă seduci. N-o să cedez atâta timp cât nu voi redeveni eu însumi.

Un surâs apăru pe buzele lui Sebastian.

— Uiți un lucru, dragostea mea.

— Care ?

— Că ești soția mea.

Și-i mângâie șoldurile cu amândouă mâinile, cu un gest posesiv și senzual.

— Că vrei sau nu, tu îmi aparții.

Ea începu să tremure, conștientă de dorința care vibra în vocea lui Sebastian. Privirea lui n-o mai părăsea. Palmele lui urcară încet spre talie, apoi se strecurară sub bluza ei. Contactul mâinilor bărbătești pe pielea ei goală o făcu să se înfioare. Îi prinse încheieturile mâinilor și dădu din cap, cu obrajii în flăcări.

— Nu ? întrebă el cu voce răgușită.

— Nu !

— Sper că cel puțin n-o să-mi refuzi o sărutare de rămas-bun.

Ea se lupta să redevină stăpână pe sine.

— Tocmai ai primit una.

El schiță un surâs ironic.

— Atunci te-am sărutat eu. Acum e rândul tău.

— Întâi dă-mi drumul. șopti ea dorind să câștige timp.

Dar el o strânse mai cu putere.

— Să săruți de la distanță ? Contravine tuturor principiilor mele. Nu-mi zice că ai uitat asta !

— Bineînțeles că nu, replică ea cu răceală. Doar pe tine te-am uitat.

Fu cuprinsă imediat de remușcări văzându-l că pălește, dar refuză să se emoționeze. Mânia era singura armă de care dispunea împotriva lui. Dacă ar fi știut că e vulnerabilă, el ar fi profitat imediat de situație.

— Dacă trebuie să te sărut eu, lasă-mă s-o fac în felul meu. Așa că, dă-mi drumul !

Nu se aștepta s-o asculte și totuși el asta făcu. Dar foarte încet. Degetele lui urcară pentru început de-a lungul coapselor tinerei femei, îi

dezmierdară în trecere şoldurile, ca apoi să-i mângâie talia într-un fel care-o supuse la o adevărată tortură. Trupul ei tresări de parcă ar fi atins-o cu fierul roşu. Se lipi involuntar de el apoi, chiar în momentul când credea că a ajuns într-un punct fără posibilitate de întoarcere, el se dădu înapoi cu un pas, băgându-şi liniştit mâinile în buzunare.

— Asta e tot ce pot face pentru tine ? o întrebă el cu un calm exasperant.

Anna, abia reuşind să-şi regăsească suflul, îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

— Ce anume ?

— Înţelegi prea bine ce vreau să spun ! Nu vreau să mă mai atingi şi nici... ştii tu ce.

Sebastian o luă de braţ şi plin de calm o lipi de peretele cabinei.

— Deloc „ştii tu ce" ? Chiar deloc ? îi şopti el cu o voce amuzată.

Anna simţi în spate peretele răcoros al cabinei şi căută în zadar o ieşire. Imediat două mâini îi cuprinseră capul, tăindu-i net orice dorinţă de fugă. Era atât de aproape de ea încât îi simţea căldura corpului. Dacă Sebastian continua s-o ţină în continuare astfel, o să cedeze şi o să-şi piardă astfel toată demnitatea. Buzele ei se întredeschiseră într-o şoaptă rugătoare.

— Sebastian !

El se dădu imediat înapoi şi o expresie ciudată se înscrise pe trăsăturile încordate. Anna fu gata să izbucnească în plâns de uşurare. Picioarele îi tremurau aşa de tare, încât probabil că ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit de perete.

— Îmi datorezi în continuare o sărutare, îi reaminti el cu o voce care o răscoli.

Ea vru să protesteze, dar ghici că el n-ar ezita s-o sărute cu forţa dacă ea l-ar refuza.

— Îmi promiţi că o să stai liniştit ?

— O să încerc.

— Anna ştia că n-ar avea nimic de câştigat dacă ar tergiversa în continuare. Se apropie de el şi, după o scurtă ezitare, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Sebastian.

— Doar un sărut ca să fim chit, îi şopti ea.

Nimic din ce se petrecuse până acum nu i se păruse ceva familiar. Nici Sebastian, nici trupul lui lipit de al ei, nici răspunsul pasionat pe care i-l smulsese fără voia ei. Şi totuşi, cu o naturaleţe care-o uimi, ca şi cum făcuse asta de sute de ori, îşi ridică spre el chipul şi îşi lipi buzele de ale lui.

El nu făcu nici un gest ca s-o atragă spre sine, nici ca s-o îmbrăţişeze. Dacă n-ar fi ştiut cu cine avea de-a face, ar fi putut crede că lui îi era teamă să nu rupă vraja acestei clipe. Fu conştientă de faptul că Sebastian îşi întredeschise buzele calde, dar refuză să cedeze tentaţiei.

În alte împrejurări, fără îndoială că n-ar fi rezistat şi ar fi lăsat la o parte prudenţa. Dar acum avea convingerea că el vrea să-şi afirme drepturile asupra ei, înainte ca ea să-şi recapete memoria. Şi în plus, o tulburase. Se mulţumi deci să-i atingă uşor buzele, ca şi cum ar fi fost o fată timidă la prima ei întâlnire. Apoi se înde-

părtă de el, emoţionată de dulceaţa neaşteptată a acestui sărut.

— Tremuri ? o întrebă el cu un aer viclean. De ce oare ?

Ea îşi feri privirea.

— Mi-e frig.

— De ce refuzi să priveşti adevărul în faţă ? De ce te încăpăţânezi să negi evidenţa ?

— Pentru că n-am încredere în tine.

Îi răspunse o voce aproape de neauzit, dar el o auzi şi se dădu înapoi, întunecându-se la faţă.

— Ei bine, închipuieşte-ţi că nici eu n-am încredere în tine.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci suntem chit.

— Pentru moment, spuse el. Atitudinea ta se va schimba când vei ajunge la Rochefort.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nu conta pe asta. Atâta timp cât memoria nu-mi va reveni şi n-o să descopăr ceea ce-mi ascunzi, o să păstrez distanţa.

— Eşti foarte abilă, Anna. Dar n-o să câştigi. Mai devreme sau mai târziu, o să faci o greşeală şi n-o să-mi scapi. Nu ratez niciodată !

O trecu un fior.

— E o ameninţare ?

— Ce crezi ?

O observă cu răceală, apoi îşi bagă mâna în buzunar.

— Apropo, înainte să plec, mi-ar plăcea să reglez un ultim mic detaliu.

Scoase o cutiuţă pe care o deschise şi i-o întinse.

— Vrei să-l pui ?

Anna privi inelul aşezat pe catifeaua albă şi simţi că păleşte. Era o verighetă de platină, împodobită cu diamante. Soarele făcea să scânteieze apele lor pure, dându-le reflexe albastre...

Apoi avu impresia că lumina dispare brusc. Cu privirea fixă, văzu inelul învârtindu-se în faţa ochilor ei, proiectând o lumină rece şi dură, până când dispăru în negură.

— Anna ?

Ea tresări şi-şi întoarse privirea de la pietrele scânteietoare. Cu un efort dureros încercă să-şi alunge din minte viziunea care nu-i dădea pace.

— Unde... unde ai găsit verigheta asta ?

— Eu ţi-am făcut-o cadou. În ziua căsătoriei noastre.

O privi încreţindu-şi pleoapele.

— Îţi reaminteşte ceva ?

Anna se dădu înapoi, cu mâna ridicată într-un gest de apărare.

— Păstreaz-o, te rog. Eu... o s-o pun mai târziu... când voi fi pe insulă.

— Oh, nu, dragostea mea, o s-o pui imediat.

O prinse de încheietură şi-i puse cu forţa inelul în deget. Îi venea perfect.

— Nu te-aş sfătui să-l scoţi.

Ea se degajă cu un gest brusc şi privi inelul muşcându-şi buzele.

— Că îl port sau nu, asta n-are nici o importanţă ! Inelul ăsta nu dovedeşte nimic !

— Când erai la spital, ai pretins că nu poţi fi măritată fiindcă nu porţi verighetă şi că nici n-ai vreun semn care să indice că ai avut vreodată.

Maxilarele i se crispară.

— Degetul tău va avea un semn când vei ajunge la Rochefort ! şuieră el printre dinţi.

Ea îşi ridică bătăioasă bărbia.

— Şi dacă n-o să-l am ?

— O să-l ai. Sper că m-ai înţeles bine.

Îi întoarse spatele fără să-i mai aştepte răspunsul, părăsind-o pe punte, palidă, tremurând ca varga, cu privirea fixată pe diamantele sclipitoare care atârnau foarte greu pe degetul ei.

★
★ ★

Anna începu să aibă coşmaruri din prima ei noapte petrecută pe mare, dar se decise să nu-i pomenească de ele lui Sebastian când se vor reîntâlni. Revedea toate detaliile accidentului, mereu aceleaşi, şi se trezea deseori, pradă unei spaime îngrozitoare. Era atât de oribil, încât începu să lupte împotriva somnului din răsputeri. Rezultatul nu se lăsă mult timp aşteptat ; se subţie la trup şi la faţă şi cearcăne vinete îi apărură sub ochi. În ciuda bronzului care începuse să-i coloreze pielea, avea un aer obosit şi bolnăvicios.

Coşmarurile încetau totuşi ziua, când aţipea pe punte. Soarele îi alunga spaimele şi visele ei îl reprezentau pe Sebastian. Inflexiunile mângâietoare şi senzuale ale vocii lui, sărutările lui, ameţitoare, îmbrăţişarea sălbatică a braţelor lui. De fiecare dată se trezea tresărind şi şoptind numele lui, victimă a unui sentiment de frustrare care n-o părăsea ore întregi.

Zilele treceau fără ca Sebastian să apară. Anna nu ştia dacă trebuia să se îngrijoreze sau să se bucure. Sigur, absenţa lui prelungită o făcea să se simtă uşurată, fiindcă nu se simţea în stare să suporte o nouă confruntare. Dar trebuia totuşi să recunoască faptul că forţa şi prezenţa acestui bărbat îi lipseau. În fundul inimii ei, o voce timidă îi şoptea că, dacă el ar fi dormit alături de ea în patul ăsta mare care părea gol, coşmarurile ar fi dispărut.

Inspectând cabina, ca avusese surpriza să descopere, un dulap plin cu haine, unele mai frumoase ca altele — rochii, fuste, bluze — ca şi numeroase desuuri din mătase. Costumele de baie pe care le găsise într-o comodă aveau toate o croială foarte cuminte. Putea deci să se bronzeze pe punte fără să şocheze membrii echipajului. Cu excepţia coşmarurilor ei, toate condiţiile erau întrunite ca această traversare să fie extraordinară...

Dar, fără să poată explica de ce, nu se simţea în largul ei.

Anna se întoarse pe spate, întinse mâna spre paharul cu suc de portocale de lângă ea şi bău încruntată o înghiţitură. De ce nu reuşea să se destindă ? De ce nervozitatea ei creştea pe zi ce trece, ca un resort prea întins care ameninţa să plesnească ?

Se ridică şi-şi sprijini bărbia pe genunchi cu un surâs amar pe buze. La ce bun să nu recunoască adevărul ? Neliniştea ei era legată de întoarcerea iminentă a lui Sebastian. Fiecare zi, fiecare minut o apropiau în mod implacabil de clipa fatală când el îşi va face apariţia şi această

certitudine o consuma încetul cu încetul. Îi era teamă să-l revadă, teamă de ce...

— Iertați-mă că vă deranjez, doamnă Kane.

Un om din echipaj se apropie de ea. Anna îl privi, cu inima bătând grăbită. De fiecare dată când o abordau, era pentru a-i transmite un mesaj din partea lui Sebastian.

— Da ?

Omul își duse respectuos două degete la casketă.

— Căpitanul m-a însărcinat să vă anunț că ne apropiem de Rochefort.

Ea tresări.

— Deja ?

— Am făcut mai puțin decât prevăzusem. Dacă vă interesează, insula va putea fi zărită peste câteva minute.

— Mulțumesc.

Se ridică și-și strânse lucrurile.

— Mă schimb și revin pe punte.

Pentru un motiv pe care nu încercă să-l analizeze, acordă o grijă neobișnuită înfățișării sale. După o scurtă ezitare, alegerea ei se îndreptă asupra unei fuste roșii din bumbac imprimat și o bluză de mătase crem. Își strânse părul într-un coc și se fardă puțin. Din nefericire, acest artificiu nu fu de ajuns ca să-i mascheze oboseala.

Când se întoarse pe punte, șocul o țintui locului. Se prinse de balustradă și privi insula care țâșnea parcă din apele mării. Fâșii de ceață stăteau agățate de creste. De o frumusețe sălbatică, acoperită de o vegetație luxuriantă, insula Rochefort părea făcută dintr-o singură bucată. Un

bloc de neclintit, care se înălța cu mândrie spre cer. De necucerit, ca o citadelă.

O insulă care semăna cu Sebastian.

Brusc, o lucire metalică îi captă atenția. O barcă zbura parcă pe crestele înspumate ale valurilor. Înainte să poată identifica pilotul, avu certitudinea că e el. Ușurința cu care acest bărbat conducea, alura aristocratică a siluetei sale nu puteau s-o înșele. Inima Annei începu să bată nebunește în piept în timp ce el se apropia de ea.

Sebastian descrise o curbă largă înainte de a se opri, cu părul în vânt și cu un surâs provocator pe buze.

— Sari ?

Anna scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Coboară atunci pe scară. Te prind eu dacă o să cazi.

După o scurtă ezitare, ea se hotărî și așteptă ca un membru al echipajului să vină s-o ajute. Crezu că n-o să reușească, dar ajunse în cele din urmă la ultima treaptă și simți imediat mâinile lui Sebastian cuprinzându-i talia și punând-o încetișor în barcă.

— Ți-am lipsit ?

Nu-i lăsă timp de răspuns, fiindcă gura lui se lipi de a ei într-un sărut pasionat care-i goni orice gând. Se agăță ametită de cămașa lui, sperând că el va pune slăbiciunea ei pe seama tangajului.

— Ești aici, îngăimă ea. Eu... eram sigură că o să fii aici.

— Voiam să fiu aici ca să te întâmpin.

O privi încruntat.

— Spuneai că o să te odihnești. Ce-ai făcut ca să ajungi într-un asemenea hal ? Ai aerul unei fantome.

— Mulțumesc pentru compliment.

Se smulse din îmbrățișarea lui și se așeză pe locul pasagerului, cu ochii îndreptați spre insulă.

— Îmi fac griji pentru tine, Anna, reluă el cu o voce mai blândă. Și nu fără motive. Speram să te regăsesc în plină formă.

Tânăra își încrucișă brațele pe piept, dar nu-și întoarse privirea spre el. Ce-ar fi putut obiecta ? Sigur că Sebastian avea dreptate. Totuși, nu avea de gând să-i vorbească despre coșmarurile ei.

— Nu e o situație prea... ușoară pentru mine, șopti ea în cele din urmă.

— Și memoria ta ?

Simți că i-au dat lacrimile și-și întoarse foarte repede capul, blestemându-și slăbiciunea.

— Nimic. Tot o gaură neagră.

În acest caz, fă ochii mari. Îți ofer o vizită în culori, însoțită de ghid !

— E splendid, declară ea încercând să zâmbească.

Își băgă mâna în buzunarul fustei și scoase o pereche de ochelari de soare, pe care-i puse ca să-și mascheze chipul.

El puse motorul în funcțiune și porni spre insulă. Îi arătă cu degetul un mic grup de case, ridicate pe coastă.

— Rochefort are vreo două sute de locuitori.

Cea mai mare parte s-au instalat în jurul portului, în ciuda recifurilor care fac periculos accesul. Dar nu le pasă de asta, ba din contră. După părerea lor, aceste stânci abrupte prezintă avantajul de a descuraja turiștii.

Anna îi aruncă o privire uluită.

— Ce au să le reproșeze turiștilor ?

— Nu le place o anumită categorie de vizitatori.

Ce voia să spună cu asta ? se întrebă ea observând expresia enigmatică a lui Sebastian.

— Din ce trăiesc ? Din pescuit ?

— În principal din agricultură. Aici poți cultiva orice.

— Și ce recoltează ?

— În principal citrice, banane și mirodenii. La Rochefort toată lumea are grădină de zarzavat. Încercăm pe cât posibil să fim autonomi.

Barca trecu prin fața portului fără să se oprească. Anna aruncă o privire surprinsă.

— Nu mergem în sat ?

— Nu.

Înconjurară insula. Tânăra fu din nou frapată de extraordinara ei frumusețe. Cocotierii creșteau pe mal în rânduri strânse, sfidând piscurile munților ca o armată de cuceritori, opriți din atac de o vegetație densă. Arbori de cauciuc se vedeau ici și colo, invadați de păsările care zburau printre crengile lor ca niște fluturi într-o grădină.

În timp ce se apropiau de malul opus satului, Sebastian încetini și se îndreptă spre o faleză abruptă.

— Ține-te ! îi strigă el ca să acopere zgomotul valurilor.

Anna n-avu nevoie să i-o mai spună o dată. Mai mult moartă decât vie, se agăţă cu toate puterile de scaunul ei. Cu respiraţia tăiată de frică, dar nefiind totuşi în stare să închidă ochii, ea pândi momentul fatal când barca se va zdrobi de recifurile ascuţite care se repezeau parcă în întâmpinarea lor. Apoi, când crezu că le-a bătut ceasul, Sebastian opri brusc motorul şi lăsă talazurile să-i poarte printre două stânci enorme. După ce le depăşiră, puse imediat motorul în funcţiune, lansând barca pe deasupra mării agitate spre o falie săpată chiar în munte, aproape invizibilă cu ochiul liber.

Anna se ridică, mută de uimire.

În faţa ei se întindea o lagună splendidă. Apa transparentă era de un albastru care nu putea fi descris. Iar despre plajă ar fi putut spune că e un colţ de paradis, de o frumuseţe şi puritate demne de prima zi a creării lumii. Nisipul părea aurit. Palmieri şi cocotieri imenşi o mărgineau, asemenea unor ziduri vii care-o protejau de lumea exterioară. Totul în acest loc magnific părea ocolit de timpul nemilos.

— Ai chef de o baie ?

— Nu mă tentează, răspunse Anna surâzând.

Îşi înmuie degetele în apa caldă şi limpede. Se puteau distinge coralii care acopereau fundul oceanului şi peştii multicolori strecurându-se printre recifuri.

— Este... de necrezut. Cum ai descoperit locul ăsta ?

El îi aruncă o privire amuzată.

— Eu n-am avut nici un rol. Strămoşii mei au cucerit această insulă cu secole în urmă. S-au instalat în apropierea locului unde se ridică acum satul. Apoi, p[illegible]in câte puţin, au străpuns muntele ca să facă un drum şi aşa au descoperit intrarea în lagună. S-au gândit că e o poartă ideală de ieşire.

Anna fu gata să-i ceară o explicaţie. Dar se răzgândi şi gândurile ei o luară încetul cu încetul razna. O frază îi umbla prin cap, obsedantă, dureroasă. Buzele i se întredeschiseră ca de la sine şi cuvintele îi ţâşniră singure de pe buze :

— Când Dumnezeu a creat acest loc, a ştiut că a făcut un lucru bun.

Sebastian se întoarse spre ea cu o mişcare bruscă.

— Felicitări. Citatul este exact, aproape cuvânt cu cuvânt.

Anna tresări, alarmată de inflexiunile insinuante ale vocii lui.

— Nu înţeleg...

— Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, vei sfârşi prin a te da de gol.

O examină cu o privire necruţătoare, ochii lui îngustaţi având sclipirea unei lame de oţel.

— Când ţi-ai regăsit memoria, Anna ? Răspunde-mi ! Când s-a întâmplat ?

CAPITOLUL V

Anna îşi muşcă buzele.

— Nu... nu înţeleg.

— Fraza pe care ai pronunţat-o adineaori nu era a ta.

— Nu, bineînţeles că nu.

Ea îşi aplecă puţin capul, încercând să-şi amintească de unde auzise această cugetare.

— Mi-a venit spontan în minte.

— E o frază citată deseori la Rochefort.

Anna se uită fix la el, speriată de duritatea privirii lui.

— Te cred, Sebastian. Dar eu nu ştiu unde am auzit-o.

El lăsă să se scurgă câteva secunde, apoi păru că se destinde.

— Cel puţin e un semn că memoria e pe cale de a-ţi reveni.

Ea ridică din umeri, pradă unei indispoziţii subite.

— Presupun. E un lucru bun ?

Îl privi cu atenţie, pândindu-i reacţia.

— Da, Anna. E un lucru bun.

— Eşti sigur de asta ?

El se întoarse încruntat spre ea.

— Ce vrei să spui ?

— La început m-ai acuzat că mă prefac amnezică. Pe urmă m-ai lăsat să înţeleg că împrejurările în care am avut accidentul sunt înconjurate de mister şi în cele din urmă mi-ai spus că-ţi voi fi datoare cu nişte explicaţii în ziua în care îmi voi recăpăta memoria. Am ajuns deci la concluzia...

— Care ?

O observa cu atâta intensitate încât ea îşi feri privirea, ezitând să continue.

— Ai ajuns la concluzia că mariajul nostru e pe marginea prăpastiei, sfârşi el în locul ei. După părerea ta, căsătoria noastră era la ananghie, după propria ta expresie.

— Şi mă înşelam ?

El păstră un timp tăcerea.

— Dacă mariajul nostru te făcea nefericită ? N-am de unde să ştiu, nu mi-ai spus-o niciodată, declară el în cele din urmă. Acum răspunde-mi cinstit, n-ai fi făcut o căsătorie din interes, nu-i aşa ?

Ea îi aruncă o privire ofensată.

— Evident că nu ! ripostă ea cu toată convingerea de care era în stare. Niciodată nu m-aş fi dăruit unui bărbat pe care nu-l iubeam ! Şi nici nu m-aş fi căsătorit fără să ştiu că dragostea e reciprocă.

— Atunci nu-ţi mai face probleme. Şi jură-mi că o să-mi spui dacă-ţi mai aminteşti ceva. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Anna.

Putea ea să-şi considere visele drept amintiri ?

— Nu e nimic concret pentru moment... doar

niște străfulgerări ale memoriei. De exemplu ca acea frază de adineaori.

— Ei bine, dacă se mai întâmplă, să mă previi.

El ancoră barca de un mic ponton din lemn, o ajută să coboare și o conduse până la un hangar care adăpostea un jeep prăfuit.

— Ascensiunea până la casă e destul de dificilă, îi explică el în chip de răspuns la privirea ei surprinsă. Când eram puști, tatăl meu mă urca pe un măgăruș. Mi se părea o chestie formidabilă.

Se strâmbă puțin.

— O dată cu vârsta, am adoptat un mijloc de locomoție mai confortabil.

Jeep-ul nu avea nici portiere nici acoperiș. Anna se instală și-și puse centura, descoperind cu îngrijorare serpentinele din fața lor.

— Cum circuli în sezonul ploilor ? E probabil foarte periculos ?

— Așa e. Râurile în creștere fac drumurile impracticabile.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Sper să nu te aventurezi într-o asemenea situație.

— N-am intenția. Am reținut lecția, Sebastian, și nu sunt nici proastă, nici nu vreau să mă sinucid.

— Nu-ți imaginezi ce am simțit când au tăiat carcasa mașinii ca să te poată scoate de acolo, șopti el cu o voce înăbușită. Zăceai acolo, cu fața plină de sânge. Am crezut...

Se întrerupse și privi laguna, strângând din maxilare.

— Oh ! Sebastian, îmi pare rău... Nu credeam că...

— Știi tu ce-a fost cel mai rău ? reluă el.

Ea își plecă ochii, simțind că i se pune un nod în gât. Ghicea ce simțise el. Dacă rolurile s-ar fi inversat, dacă ea ar fi trebuit să asiste la această scenă oribilă și Sebastian ar fi fost extras dintre fiarele contorsionate, inconștient, rănit, neputința ei de a-l readuce la viață ar fi fost o tortură de nesuportat.

— Mi s-a interzis să te ating, să te văd. Am crezut că o să înnebunesc în tot timpul cât am așteptat, fără să știu măcar dacă mai ești în viață.

Anna îl luă de mână, tulburată de această mărturisire.

— S-a sfârșit cu asta, Sebastian. Acum mă simt bine.

— Nu, e vorba de mai mult.

— De memoria mea ?

El își retrase mâna fără să răspundă și porni motorul.

După un timp, spuse :

— Jură-mi că n-o să te mai aventurezi niciodată pe timp nefavorabil.

Era o promisiune ușor de ținut. Doar perspectiva de a se angaja pe un asemenea drum când furtuna făcea ravagii, îi dădea fiori pe șira spinării.

— Îți jur.

El dădu din cap cu un aer satisfăcut și demară. Se adâncirăă într-o vegetație deasă care creștea pe ambele margini ale pantei abrupte. Trecând peste un podeț de lemn, auziră murmurul unei cas-

cade, ţipetele asurzitoare ale unei cete de papagali şi cântecul subţire al păsării colibri. Apoi trecură pe lângă nişte bananieri al căror frunziş se amesteca ici şi colo cu petalele de un portocaliu puternic al florilor sălbatice de hibiscus, cu frunzele dantelate ale ferigilor uriaşe şi cu tentaculele încâlcite ale lianelor.

Le trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă în vârful muntelui. Anna privi cu spaimă fortăreaţa care se înălţa pe stânci.

— Doamne... Nu-mi spune că acolo locuieşti ?

— Nu, dragostea mea. **Noi** locuim acolo.

Se abţinu de la orice comentariu, strivită de măreţia locului. Zidurile de incintă erau pe jumătate mascate de arbori tropicali gigantici. În spatele arabescurilor graţioase ale unui grilaj din fier forjat apărea o grădină splendidă de zarzavat, în care coabitau în mod armonios mazărea, roşiile şi pepenele galben.

Anna îl urmă pe Sebastian până la intrarea propriu-zisă : o poartă enormă cu inele de fier în loc de clanţă.

— Dar e un adevărat castel ! Când a fost construit ?

— La începutul secolului al XVIII-lea.

Ea dădu din cap neîncrezătoare.

— Cum au reuşit oamenii care trăiau în acel timp să ridice un asemenea monument ?

— Cu sângele şi sudoarea lor. Vino, sunt sigur că Dominique ne aşteaptă cu nerăbdare.

Împinse cu uşurinţă poarta grea şi se dădu la o parte ca să-i permită Annei să intre prima. Holul pardosit cu dale de marmură era imens, numeroase uşi, în formă de ogivă, se deschideau pe toate laturile lui. În hol domnea o răcoare plăcută.

Anna privi uluită în toate părţile, până când ochii i se opriră pe un tablou uriaş care domina unul din pereţi, reprezentând un bărbat în picioare. Un strigăt înăbuşit îi scăpă de pe buze. Se dădu speriată înapoi şi se împiedică de Sebastian. El o prinse de umeri şi o îmbrăţişă într-un gest protector.

— Ce s-a întâmplat ?

— Tabloul de acolo, spuse ea cu o voce sugrumată. Eş...

Era Sebastian. Aşa cum ar fi putut arăta cu câteva secole în urmă. Aşa cum îl văzuse ea la spital în halucinaţiile ei.

— Eşti tu !

El izbucni în râs.

— Nu chiar ! Ţi-l prezint pe strămoşul meu, Nicholas Kane.

Anna examină portretul cu un aer neîncrezător.

— Asemănarea e surprinzătoare.

Cel mai uluitor era că fiecare detaliu corespundea cu ceea ce văzuse ea în vis. Nicholas stătea pe puntea unei nave, cu fruntea înconjurată de o bandă roşie. Părul negru îi cădea în bucle dese până la umeri. Cu mâna dreaptă rotea un cuţit şi chipul lui ars de soare avea o expresie sălbatică şi neîndurătoare care-i amintea de...

Înghiţi cu greu.

— E un... un...

— Un pirat adevărat, să nu ne fie teamă de cuvinte, spuse Sebastian surâzând.

Iată ce explica în fine viziunea ei de la spital, butada lui Sebastian care afirmase că el era un pirat, şi acea mică frază enigmatică în privinţa lagunei care, pentru strămoşii lui, reprezenta o poartă de ieşire. Rochefort fusese cucerită de piraţii conduşi de Nicholas Kane. Descoperirea asta n-avu deloc darul s-o liniştească.

Dar un alt lucru o neliniştea încă şi mai mult... De acum înainte nu mai putea pune la îndoială realitatea căsătoriei. Portretul îi furniza proba de netăgăduit că mai fusese în această casă. Că voia sau nu, Sebastian era într-adevăr soţul ei.

— De asta te crezi tu un pirat, şopti ea.

— Sângele corsarilor curge în vinele mele. La fel cum va curge şi în cele ale copiilor noştri.

Anna îl privi fix, înmărmurită.

— Copiii noştri ?

El îi cuprinse încet talia cu braţul, apoi îi mângâie şoldul.

— Poate acum deja îmi porţi moştenitorul.

Ea îl împinse, clătinând cu putere din cap.

— Nu, nu, e imposibil.

— Ce ştii tu ?

De fapt, ea nu ştia nimic. Habar n-avea când făcuseră ultima oară dragoste. Încerca descumpănită să-şi facă ordine în idei, când o femeie se apropie de ei cu un surâs larg pe buze.

— Fiţi binevenită, doamnă Anna. E o bucurie de a vă revedea în mijlocul nostru, spuse ea cu căldură.

Era de o frumuseţe frapantă. Înaltă, elegantă, cu un ten de culoarea cafelei cu lapte şi nişte imenşi ochi negri migdalaţi care-i aminteau pe străbunii ei caraibieni şi africani.

— Anna, ea e Dominique, menajera noastră, i-o prezentă Sebastian.

Anna îi întinse cu politeţe mâna.

— Sper să nu fii supărată pe mine că te-am uitat ; memoria mea are puţin de suferit în urma accidentului.

Dominique îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi clătină din cap.

— Ştiu. Domnul Kane mi-a vorbit despre asta. Dar sunt sigură că totul va fi foarte repede în ordine, cu bunătăţile pe care mă gândesc să vi le prepar.

— Dominique e o bucătăreasă clasa-ntâi, o laudă Sebastian. Bagajele soţiei mele au sosit ? întrebă el întorcându-se spre menajeră.

— Nu încă, domnule. Dar n-o să mai întârzie mult. Rudy — o verişoară de-a mea care este camerista dumneavoastră — a primit un telefon din port. Se duce să le ia înainte să înceapă furtuna.

Plesni din limbă şi continuă :

— Se apropie una destul de urâtă de coastele noastre.

— E periculos ? se interesă Anna cu un aer neliniştit.

— Oh, nu vă faceţi griji, doamnă. Vântul nu va îndrăzni să atace Stânca Interzisă. Aici sunteţi în siguranţă.

Sebastian îi înconjură talia cu braţul.

— O să facem un tur. Aş dori să serveşti cina mai devreme în seara asta. Doamna e obosită.

Dominique dădu din cap.

— Desigur. Am prevăzut ceva special în meniu, pentru a sărbători întoarcerea doamnei Anna.

Le adresă un zâmbet, apoi se îndreptă însoțită de zgomotul făcut de tocurile sandalelor. Sebastian o privi pe Anna întrebător.

— Ai chef să ieșim ? N-o să mergem prea departe, doar prin grădină, și poate până la turn.

— Care turn ?

— E un post de observație.

— Spre ocean ? întrebă ea, curioasă.

Ochii cenușii ai lui Sebastian sclipiră amuzați.

— Precauție indispensabilă pentru orice pirat care se respectă !

Annei i se tăie răsuflarea, surprinsă de schimbarea care avusese loc în el. Locul ăsta îi convenea perfect. Nu-l văzuse niciodată atât de destins. Nervozitatea care-i înăsprea trăsăturile dispăruse, lăsând locul unei expresii lipsite de griji. Dar nu avea motiv să se bucure ? Obținuse ceea ce dorea. O adusese în bârlogul lui de pirat și ea n-avea nici un mijloc să plece de aici.

Îi îndepărtă brațul, conștientă că nu va scăpa atât de ușor de soarta pe care i-o rezervase.

— Mergem ? îl întrebă ea.

— Pe aici.

O conduse printr-o serie de coridoare întortocheate scăldate de razele soarelui, spre care dădeau numeroase uși. Castelul ăsta era un adevărat labirint, constată Anna. N-ar reuși să găsească singură drumul înapoi. Ajunseră în grădina de zarzavaturi pe care-o văzuse când sosiseră. Ierburi aromatice, plantate în straturi îngrijite, se învecinau cu altele de legume.

— Aici ești pe proprietatea lui Dominique, o atenționă Sebastian. Ai grijă să nu strici nimic.

— De neprezut. Niciodată n-am văzut atâtea plante aromatice. Nu cunosc nici jumătate din ele.

— O să ai ocazia să guști din toate. Mâncărurile preparate de Dominique sunt vestite aici.

Traversară grădina, trecură de o portiță de fier forjat și merseră pe o cărare stâncoasă care ducea la un promontoriu abrupt. Anna nu zări imediat turnul, fiindcă era acoperit de o vegetație deasă.

— Nu există primejdia să se prăbușească ? întrebă ea când îl descoperi.

— I-am consolidat structura după ultimul ciclon. Vrei să urci ?

— Probabil că e o priveliște splendidă de acolo de sus, șopti ea simțindu-se tentată.

— Spectaculoasă. N-o să regreți.

El deschise ușa și o trase de mână înăuntrul turnului. Întunericul contrasta atât de violent cu lumina de afară încât tânăra, orbită, se opri în prag ca să i se obișnuiască ochii. O șopârlă mare se ivi de sub o piatră și o privi fix înainte să dispară.

Auzi râsul lui Sebastian.

— Tot mai vrei să urci ?

— Cu condiția să-mi promiți că nu sunt șerpi...

— Dacă-mi amintesc bine, la ultima noastră vizită, din cauza unui gândac te-ai aruncat în brațele mele.

— Am mai venit aici ? îl întrebă ea surprinsă.

— Am ajuns până în vârful turnului chiar a doua zi după sosirea noastră.

Simțind un nod în gât, Anna privi scara în spirală care dispărea în umbră.

— Aș vrea atât de mult să-mi recapăt memoria !

— O să ți-o recapeți, Anna.

— Și atunci ce-o să se întâmple ?

Îl privi drept în ochi încercând să-i descifreze expresia. În zadar. El nu mai surâdea și chipul lui se întunecase.

— O să avem o mică discuție.

Și-i întoarse spatele, ca să înțeleagă că închisese subiectul.

— Cine o ia înainte ? Tu sau eu ? o întrebă el.

— Eu.

Anna urcă scările, întâi încet, apoi, pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul, din ce în ce mai repede. Razele de soare se strecurau printre crăpături, zebrând pereții văruiți în alb. Sebastian era chiar în spatele ei, tăcut și atent, mâna lui rămânând pe balustradă în apropierea mâinii ei.

Ea începuse să gâfâie când ajunseră în vârf. Ieși prin trapă, își scuturâ fusta de praf și-și ridică privirea. Oboseala îi dispăru ca prin farmec. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de frumos.

— Oh, Sebastian... e feeric ! exclamă ea.

— Ți-am zis că n-o să regreți.

Se sprijini de perete ca să savureze din plin spectacolul încântător care se oferea ochilor ei. Recunoștea drumul în serpentine pe unde veniseră, care se strecura ca o panglică prin pădurea tropicală. Plaja aurie se zărea în depărtare. Oceanul se întindea cât vedeai cu ochii, valurile înspumate spărgându-se cu zgomot de faleza stâncoasă.

— Ce priveliște splendidă !

Se întoarse spre Sebastian.

— Înțeleg acum de ce Nicholas a ridicat acest turn, reluă ea. Nimeni nu se putea apropia de acest mal al insulei fără ca el să prindă de veste. Dar cum supraveghea celălalt mal ?

— Avea posturi asemănătoare de observație în toate punctele cardinale.

Îi arătă un lanț legat de unul din stâlpi.

— La cel mai mic pericol, cel care stătea la pândă trăgea un clopot care prevenea locuitorii castelului și ai satului.

— Dar nu se putea auzi până jos.

— Era de ajuns să fie auzit până la cel mai apropiat punct de observație, care transmitea și el la rândul lui, și tot așa mai departe.

— Era un sistem foarte ingenios.

— Și foarte eficace. Nimeni n-a putut cuceri vreodată Rochefort-ul.

Anna se încruntă, amintindu-și de o frază pronunțată de menajeră.

— Ce nume a folosit Dominique vorbind de insulă ? N-a zis Rochefort.

— Stânca Interzisă. Așa se numea insula când Nicholas a acostat aici.

— Și de ce a rebotezat-o ?

— Urmașii lui au făcut asta. Se gândeau că vor pleda mai ușor pentru cauza lor dacă insula va purta un nume mai puțin sinistru.

— Ce cauză ?

— Insulele din zonă erau asaltate de englezi și francezi. Temându-se că n-o să i se recunoască drepturile, familia mea s-a aliat cu primii ca să

scape de ceilalţi, iar în chip de răsplată guvernul britanic le-a dăruit în mod oficial insula.

— Familia Kane s-a aliat cu englezii ?! exclamă Anna cu un aer mirat. Rochefort e totuşi un nume francez.

Sebastian ridică din umeri.

— Sângele mai multor popoare circulă în vinele noastre. Mama lui Nicholas era franţuzoiacă, dar soţia lui era o ducesă englezoaică pe care a răpit-o în cursul unui atac pe mare. I s-a oferit o sumă uriaşă drept răscumpărare, dar a refuzat.

— Sau ea a refuzat poate să plece, şopti Anna.

O privire pe furiş aruncată lui Sebastian îi fu de ajuns să ghicească de ce rămăsese ducesa. În ciuda duritătii lor, bărbaţii din familia Kane erau foarte atrăgători.

— Posibil. Jurnalele intime pe care le-am găsit în podul castelului dovedesc că erau nebuni unul după celălalt. Fiul lui Nicholas s-a căsătorit cu o spaniolă, iar nepotul lui a căzut pradă farmecelor unei portugheze.

— Şi tu ? îl întrebă fără voia ei.

Surâsul lui Sebastian se şterse încet, în timp ce privirea lui se întuneca.

— Eu am ales cea mai preţioasă comoară : o femeie pasionată, cu inima pură ca un diamant.

Anna se înfioră, tulburată de aceste cuvinte mai mult dacât ar fi vrut să recunoască.

— Încerci să mă seduci ? şopti ea cu o voce tremurătoare.

— De ce ? Te simţi sedusă ?

Ea îşi întoarse privirea fără să-i răspundă, pradă unei subite tristeţi.

— Te invidiez. Îţi cunoşti originile, îţi ştii strămoşii. Eu n-am nimic de care să mă agăţ. Nici o amintire. Nici un trecut.

— Tu mă ai pe mine. Şi eu ştiu tot ce trebuie ştiut.

O luă în braţe şi o strânse cu duioşie.

— Ai crescut în Florida, lângă Tallabasse. Tatăl tău a murit pe când erai copil. Mama ta era infirmieră. Când erai mică, voiai aşa de mult să ai fraţi şi surori încât le rugai pe prietenele tale să joace acest rol. Aduceai acasă toate pisicile vagabonde. Preferatul tău era un motan tigrat, pe care l-ai botezat Pompon. Îţi plac la nebunie îngheţata de căpşuni, filmele alb-negru, iar sărutările tale sunt cele mai drăgăstoase din lume.

Ea îşi simţi ochii înotând în lacrimi şi-i surâse cu recunoştinţă.

— Mulţumesc. Dacă ai şti ce mult înseamnă asta pentru mine.

— O să-ţi aminteşti totul, Anna. Îţi promit.

Îi examină chipul şi apoi se încruntă.

— Eşti obosită. Ce-ai zice de un pui de somn înainte de cină ?

Anna aprobă dând din cap. Pe iaht, nopţile lungi fără somn o epuizaseră. Prezenţa lui Sebastian va alunga poate coşmarurile îngrozitoare ?

— E o idee bună, răspunse ea.

— Atunci urmează-mă.

Şi dispăru prin trapă.

— E rândul tău ! o strigă el.

Anna aruncă o ultimă privire în jurul ei. Insula era de o frumuseţe impresionantă. Mândră, misterioasă, de necucerit. La fel ca Sebastian...

Se aplecă spre trapă și fu surprinsă din nou de întuneric.

— Ține-te de margine și dă-ți drumul. Scara e chiar dedesubt, îi spuse el.

Urmându-i instrucțiunile, găsi prima treaptă și simți, ușurată, două mâini puternice încercuindu-i talia ca s-o ajute. Când ajunse la ultima treaptă. el o ridică în brațe cu blândețe și o puse jos.

Privirile lor se întâlniră, în timp ce zgomotele pădurii tropicale urcau spre ei. însoțite de zgomotul asurzitor al valurilor.

— Anna...

Vocea lui Sebastian sună ca o mângâiere. Apoi el puse stăpânire pe buzele ei și ea se abandonă complet, nefiind în stare să reziste acestei chemări pasionate. Așteptase prea mult acest moment.

Și nu se mai simți nici singură nici pierdută. Își găsise în sfârșit locul pe această insulă.

CAPITOLUL VI

Anna n-a știut niciodată cum a ajuns înapoi la ceea ce numea în sinea ei „fortăreața". Era încă sub șocul sărutului devastator pe care-l schimbase cu Sebastian.

Cum de putea avea atâta putere asupra ei, încât îi nimicea orice dorință de împotrivire doar atingând-o ? Nu mai înțelegea nimic. Dacă nu cumva... Dădu din cap și un gând tulburător îi trecu prin minte. Îl iubea ? Sentimentele pe care i le inspira erau mai puternice decât amnezia ei ?

Nu. Era absurd. Dragostea nu avea nici un loc în ecuația asta. Cum să iubească un bărbat despre care nu știa nimic ? Cum să încerce niște emoții atât de intense pentru un necunoscut ? Și totuși... Ce altă explicație să dea reacțiilor ei ? Era de ajuns să se apropie de ea pentru ca rezistența să i se topească la fel ca zăpada la soare.

Îl urmă mașinal într-una din camere, pierdută în gândurile ei, și rămase în prag consternată.

— Nu ! Nici vorbă ! exclamă ea dându-se înapoi cu un pas.

— Ce s-a întâmplat ?

Îl fulgeră din priviri.

— Știi foarte bine ce !

Cu un gest larg al mâinii care cuprinse toată încăperea, îi arătă obiectele de toaletă împrăștiate pe comodă, și patul dublu.

— E camera ta !

— A noastră, rectifică el, sprijinindu-se cu nonșalanță de tocul ușii pentru a-i bara ieșirea.

Ea dădu din cap și spuse printre dinți :

— Categoric nu !

— Am mai împărțit acest pat și în trecut. Nu văd de ce acum am dormi în camere separate.

Anna îl privi cu teamă. O voce interioară îi șoptea să fugă cât mai repede, cât mai avea timp. Doar certitudinea că el o va constrânge să rămână, la nevoie chiar cu forța, o împiedică s-o și facă. Nu voia mai ales să se preteze la jocul lui, dar el îi supraveghea toate gesturile ca o felină gata să sară asupra prăzii.

— Nu cântărești prea mult, șopti el de parcă îi urmărise cursul gândurilor. Mi-ar fi ușor să te ridic în brațe și să te arunc în pat.

Ea se încordă.

— Ai îndrăzni să mă constrângi prin violență ?

Râsul lui înăbușit și senzual o înfioră.

— Eu să forțez o femeie ? Propria mea soție ? Nu, dragostea mea. Cunosc un mijloc mult mai simplu.

Ce mijloc ? Îl privi cu un aer nesigur. Ce știa el despre ea în plus și ea ignora ? Niciodată nu se simțise atât de vulnerabilă. Printr-o singură frază îi pulverizase toată rezistența, simțindu-se atât de dezarmată în fața lui cum nu mai fusese niciodată în viața ei.

— Nu-mi dau seama despre ce vorbești, spuse ea cu o voce nesigură.

O expresie ciudată trecu peste chipul lui Sebastian, întunecându-i privirea.

— Aha ! Atunci sunt gata să-ți fac o mică demonstrație. De acord ?

Îi plăcea din ce în ce mai puțin întorsătura pe care o luase conversația lor.

— Nu e cazul.

— Atunci o să mă lipsesc de consimțământul tău. Primul punct : doar un bărbat grosolan și cu mintea perversă recurge la forță. Cum nu mă recunosc în acest portret, abordez direct al doilea punct...

— Sebastian...

— Puterea de convingere trebuie să depășească media când ai de-a face cu un caracter îndărătnic și încăpățânat.

Îndărătnică și încăpățânată ? Nu-și credea urechilor.

— Nu poți să-i convingi decât pe cei care doresc să fie convinși, replică ea pe un ton rece. Ceea ce nu e și cazul meu.

El schiță un surâs șiret.

— Vrei să verificăm ?

Ea se retrase prudent cu un pas.

— Nu țin neapărat.

— Cum dorești. Trec deci la cel de al treilea punct : dacă puterea de convingere se dovedește ineficace, sugerez să încercăm cu tentația.

— Nici tentată nu sunt, declară ea cu obrajii în flăcări.

— Decorul nu-ți convine ? Nici o problemă : putem să ne instalăm pe plajă. Nisipul ne va servi

drept saltea și stelele drept baldachin. N-ar fi romantic ?

Anna își întoarse privirea de la el, nefiind în stare să rostească vreun cuvânt.

— Nu ? Atunci să trecem la al patrulea punct. Se îndreptă spre ea cu mersul lui suplu, felin.

— În acest caz, e cazul să recurgem la seducție.

Încercă să-i scape dar o prinse de încheietura mâinii și o strânse la piept.

— Sebastian, nu. Nu face asta, îi spuse ea luptând împotriva slăbiciunii care-o cuprindea încetul cu încetul.

— Spune-mi un singur motiv pentru care trebuie să mă opresc.

— Nu vreau.

— Mincinoaso ! Un singur motiv.

— Nu e rezonabil.

— Rezonabil ?

O privi cu ochii strălucind de hotărâre.

— Scumpo, în caz că ai uitat, îți amintesc că suntem căsătoriți.

— Problema tocmai asta e, că am uitat. Și nu bruscându-mă o să mă ajuți să-mi recapăt memoria.

O tăcere încordată se lăsă.

— Vreau să te seduc, inimioara mea, șopti el cu o voce blândă.

— Mă îndoiesc.

— Te înșeli. O să te seduc fiindcă asta dorești în mod inconștient, pentru că ți-e frică să recunoști. Mai devreme sau mai târziu, o să te iau în brațe și o să fac dragoste cu tine în acest pat.

Și atunci o să-ți reamintești că-mi aparții pentru totdeauna.

Fiecare dintre vorbele lui îi slăbea rezistența și frumoasele ei hotărâri. Se agăță de cămașa lui Sebastian, cu privirea rugătoare.

— Nu înțelegi de ce nu pot ? Ar fi ca și cum aș face dragoste cu un străin.

— Eu nu sunt un străin.

— Pentru mine, da ! Nu contează deloc în ochii tăi faptul că eu nu te-am recunoscut ? Că nu-mi amintesc că m-am căsătorit cu tine... sau că te-am iubit ?

Sebastian strânse din maxilare. Cicatricea care-i brăzda obrazul se transformă într-o dungă lividă.

— Oh, ba da ! Contează. Nu știi cât de mult.

— Cum pot fi sigură că te-am iubit cu adevărat ?

O privi îndelung, fără să scoată vreun cuvânt, apoi pe trăsăturile lui se întipări o expresie amară.

— În timpul ultimei nopți pe care am petrecut-o pe insulă, am făcut dragoste în acest pat. Erai întinsă sub mine, cu părul răsfirat pe pernă și pielea ta goală era scăldată de razele lunii. M-ai privit cu niște ochi plini de pasiune și mi-ai spus că mă iubești mai mult decât orice pe lume...

O privi drept în ochi, cu trăsăturile încordate.

— Erai sinceră ?

— Nu știu, răspunse ea cu o voce tremurătoare.

— Așa să fie ?

O învălui cu o privire sceptică, apoi ridică din umeri.

— Ce importanță are, de altfel ? Ești soția mea, Anna. E singurul lucru care contează.

— Dar nu ne putem relua firul existenței ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Să ne imaginăm că rămân amnezică pe vecie...

Își dădea seama că-l scosese din sărite.

— În acest caz, ce propui ?

— Am putea reînvăța să ne cunoaștem, să ne apreciem reciproc, sugeră ea cu un aer timid.

El râse cu cinism.

— Să plecăm din nou de la zero ? Nu crezi că-mi pretinzi prea mult ?

Ea ridică spre el o privire strălucind de speranță.

— Dar ne putem gândi la asta, nu-i așa ? Și pe urmă... poate acest nou început mă va ajuta să mă vindec ?

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Noi... noi am fost fericiți aici, nu ?

— Mai degrabă da, răspunse el cu asprime.

— Atunci de ce să n-o luăm de la început ? Să retrăim acele momente de fericire... Să vizităm aceleași locuri. Asta îmi va trezi precis niște amintiri.

Sebastian examină chipul neliniștit al Annei ridicat spre el, apoi schiță un surâs amar.

— Foarte bine. Merită să încercăm. Presupun că trebuie să avem camere separate ?

Se străduí să-l privească drept în ochi.

— Da.

— Ești conștientă că n-o să aștept o veșnicie ?

— Perfect conștientă.

— Chiar dacă accept să mă supun micului tău joc, nu sunt încă pe deplin convins că amnezia ta e reală. Într-o bună zi vei fi nevoită să înfrunți trecutul, Anna, și în acea zi comedia ta va lua sfârșit. Clar ?

— Foarte clar.

— Sper asta... pentru tine, șopti el întorcându-i spatele.

Ea îl reținu cu un gest impulsiv.

— Ce ni s-a întâmplat, Sebastian ? Te rog, spune-mi !

El dădu din cap.

— Tu trebuie să-mi spui. Dacă vrei să-ți arăt noua ta cameră, vino acum.

Și ieși imediat din încăpere.

Anna n-avu altceva de făcut decât să-l urmeze, dar avea mai mult decât oricând îngrozitoarea certitudine că el n-o credea... și că un eveniment important survenise înaintea accidentului.

Un eveniment deosebit de grav.

★
★ ★

— Anna ! Anna ! Trezește-te.

— Nu, nu mă...

— Anna.

Deschise ochii și aruncă o privire rătăcită în jurul ei.

— Sebastian ?

El se apropie și se așeză pe marginea patului.

— Sunt lângă tine.

— Am adormit. Cât e ceasul ?

— Târziu. Dominique voia să păstreze cina în cuptor, dar am preferat să te trezesc. Altfel, riști să nu mai dormi la noapte.

— N-are importanță, răspunse ea fără să se gândească. Oricum dorm foarte prost în ultimul timp.

El îi dădu cu blândețe părul la o parte și-i atinse ușor cicatricea de pe tâmplă.

— Din ce cauză ?

Anna ridică din umeri, cu ochii plecați. O luase gura pe dinainte.

— Nu știu. Ce avem la masă ? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Sunt sigur că ceva care-ți place. Sunt convins că Dominuque a profitat de ocazie ca să-și desfășoare toate talentele.

— Dă-mi cinci minute și vin singură jos.

El dădu din cap.

— Nu, te aștept. Riști să te rătăcești.

Anna renunță să-l mai contrazică și intră în baie. Se pieptănă cu grijă, își refăcu machiajul, apoi îmbrăcă o rochie roșie decoltată și încălță niște sandale cu toc.

— Sunt gata.

— Arăți splendid, îi spuse el cu o voce răgușită.

Anna avu brusc impresia că încăperea se făcuse mai mică și că atmosfera se încărca de electricitate. Dacă nu făcea nici un gest să iasă din cameră, o să fie în pericol. Dar nu asta dorea ? Fu gata să cedeze tentației de a rămâne. Apoi

zări surâsul șiret de pe buzele lui și, fără să mai scoată nici un cuvânt, ieși din cameră.

Credea că cina va avea loc în sufragerie, dar Sebastian, care i-o luase înainte, traversă încăperea fără să se oprească și o conduse până la o terasă ce dădea spre grădină. Vase cu plante exotice înconjurau o masă rotundă pregătită pentru două persoane. Dominique își dăduse în mod evident osteneala pentru a crea o ambianță romantică. Un splendid decor floral compus din orhidee albe și hibiscus roșu se afla în mijlocul mesei, într-un vas umplut cu apă parfumată. Lumânări roz luminau scena ca un halou de aur.

Sebastian trase galant un scaun.

— Te rog să te așezi.

Anna atinse fața albă de masă. Timpul îi dăduse o nuanță de fildeș și din ea se degaja un miros ușor de lavandă.

— E superb, șopti ea.

Sebastian ridică din sprâncene.

— Voiai să retrăiești trecutul, nu-i așa ?

Înțelese atunci tot ceea ce însemna asta.

— Vrei să zici că... totul a fost aranjat pentru mine ?

El își plecă ușor capul într-o parte, cu un gest care-i devenise familiar.

— Nu asta doreai ?

Anna simți că i se usucă gâtul.

— Da, dar... Presupunem că nu mă crezi.

— Am spus doar că am îndoieli asupra amneziei tale, rectifică el, scoțând dopul unei sticle de vin alb.

Umplu paharele, apoi descoperi un platou cu aperitive.

— Sunt niște **empanadas**. Pateuri cu pește și pui.

— Par apetisante. Totuși nu mi-ai explicat încă de ce îți dai atâta osteneală.

El păru să ezite.

— Fiindcă mi-ai cerut-o, răspunse el în cele din urmă.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Toate astea... pentru mine ? repetă ea, luptându-se cu dorința de a plânge.

— Pentru **noi**.

Simți că ochii i s-au umplut de lacrimi și-și lăsă capul în jos.

— Mulțumesc, Sebastian. Nu știi ce mult mă mișcă asta.

El tăie un pateu în două și i-l oferi.

— Atunci destinde-te și profită de această seară, îi spuse el cu amabilitate. Lasă lucrurile să vină de la sine.

Avea dreptate. Și fiindcă el îi îndeplinise dorințele, nu-i rămânea decât să meargă pe drumul pe care i-l indicase. Anna începu să spere că un amănunt îi va stimula memoria.

Gustă din pateu, apoi bău o gură de vin. O briză ușoară i se juca prin păr mângâindu-i umerii. Flacăra lumânărilor oscilă, antrenând umbrele într-un dans nebun. Timp de o clipă, cicatricea care bară obrazul lui Sebastian ieși în evidență, apoi penumbra o înghiți din nou, redându-i chipului întreaga perfecțiune.

Anna îl privi gânditoare. În ochii ei, această cicatrice îi dădea un farmec deosebit. În schimb... Își atinse tâmpla cu un gest mașinal. Sebastian o

găsea mai puțin seducătoare din cauza acestui semn ?

El îi remarcă gestul și se încruntă.

O să dispară cu timpul. Ar trebui să fii mândră de ea. E semnul că ai scăpat de la moarte

— Nu mă mai gândesc la asta. În fine, aproape, adăugă ea cu un surâs încurcat.

Își ridică ochii spre el.

— Și tu... de unde provine cicatricea ta ?

— Dintr-un accident de avion ?

Anna tresări și păli. Sebastian prinse din zbor paharul care-i scăpase din mână și șterse cu servetul lui fața de masă.

— E în ordine ? se interesă el.

Ea îl privi fără să scoată nici un cuvânt, incapabilă să-i explice și să-și explice o reacție atât de violentă.

— Îmi pare rău, declară ea în cele din urmă cu o voce spartă. Nu mă așteptam să... Cum ți s-a întâmplat ?

El ridică din umeri și-i umplu din nou paharul.

— Aveam șaisprezece ani și testam un prototip. Motorul a avut o pană.

Anna simți că i se strânge stomacul și bătăile inimii i se accelerară de parcă fugise câțiva kilometri.

— E o prostie din partea mea, dar tremur din cap până-n picioare, mărturisi ea cu un zâmbet crispat.

Sebastian o privi cu dragoste.

— S-a întâmplat de mult timp și am scăpat nevătămat... cu o mică excepție, răspunse el atingându-și obrazul. Doar cât să-mi amintească de inconștiența mea și să-mi marcheze viitorul.

— Cum asta ?

— Ancheta a dovedit că accidentul a fost cauzat de un viciu de fabricaţie. Am urmărit totul cu foarte multă atenţie şi m-a interesat atât de mult încât m-am decis să-mi fac din asta o meserie, să proiectez şi să construiesc avioane. Desigur că păţania mi-a servit drept lecţie. Mi-am jurat că nu va exista nici un defect de construcţie la aparatele mele şi că ele vor corespunde perfect normelor de securitate.

— Şi ai reuşit ?

El ezită.

— Aşa credeam, până de curând.

Anna se încruntă.

— Din această cauză ai fost obligat să părăseşti iahtul ?

— Da. Acum un an, unul din aparatele mele a fost implicat într-o dramă, spuse el cu un ton reţinut. De atunci, sunt obiectul unor anchete judiciare.

— Dar n-aveai nici o vină.

Vorbise pe un ton afirmativ. Instinctul ei îi şoptise că el nu era vinovat.

Chipul lui Sebastian se destinse,

— Chiar crezi asta ?

Ea reflectă, mirată că era atât de convinsă de nevinovăţia lui.

— Bineînţeles. N-am nici o îndoială în privinţa asta.

El dădu din cap.

— Ai dreptate. Accidentul a fost analizat în cele mai mici amănunte. După luni întregi de verificare, autorităţile m-au absolvit de orice

responsabilitate în această dramă. Catastrofa s-a datorat unei erori de pilotaj.

— Cei care te urmăreau în justiţie...

— Unul singur. Samuel.

— N-a fost satisfăcut de concluzii ?

— Părinţii lui au murit în accident şi el refuză să creadă într-o eroare de pilotaj.

Anna fu nespus de emoţionată de această tragedie.

— E îngrozitor. Presupun că e orbit de durere. Nu-i nimic de făcut ca să-l liniştești şi să-i dovedeşti nevinovăţia ta ?

Sebastian scoase un suspin.

— Pretinde să i se dea planurile avionului şi rezultatele testelor făcute de piloţi. Dar aceste informaţii confidenţiale sunt prea preţioase pentru ca să le încredinţeze avocaţilor lui. Mulţi oameni fără scrupule ar da mult să le obţină şi refuz să văd ani întregi de muncă aruncaţi pe apa gârlei.

— O să ajungă până la proces ?

— A încercat o dată, acum câteva luni. Speram să se oprească la asta, dar acum încearcă să obţină sprijinul mass media.

Dominique apăru pe terasă, împingând o masă rulantă.

— Ce-mi aud urechile ? protestă ea cu o voce severă. Vă pregătesc o cină pentru îndrăgostiţi şi voi vorbiţi de afaceri în loc să vă ocupaţi de ce aveţi în farfurii ?

Anna îi adresă un zâmbet forţat.

— Îţi promit că aşa o să facem.

— Sper.

Dominique luă **empanadas** şi puse în mijlocul mesei un platou plin, frumos garnisit.

— Crab umplut, anunţă ea cu mândrie. E mâncarea dumneavoastră preferată, doamnă Anna.

— Pare grozav. Mulţumesc, Dominique.

Menajera păru încântată.

— Nu aşteptaţi să se răcească, bombăni ea îndepărtându-se.

— Crabii ăştia îţi reamintesc ceva ? se interesă calm Sebastian. Anna dădu din cap, evitând să-şi încrucişeze privirea cu a lui.

— Oricum am noroc, şopti ea cu un surâs crispat. Mă bucur de două ori de plăcerea descoperirii.

Dacă el îi simţi dezamăgirea, n-o arătă.

— Sunt crabi de uscat, îi explică el ridicându-se s-o servească. Trăiesc în cocotieri. Dominique îi adună şi-i hrăneşte câteva zile numai cu frunze de piper.

— De ce ?

— Ca să fie carnea aromată. Apoi îi coace în carapace, într-un sos cu mirodenii al cărui secret îl are numai ea. Spune-mi cum îţi place.

Anna fu cucerită de la prima înghiţitură. Mâncarea delicioasă i se topea în gură.

— E extraordinar !

— Acum gustă o bucăţică de ananas.

I-o întinse cu furculiţa lui şi, după o scurtă ezitare, ea luă în gură bucăţica de fruct. Înghiţi maşinal, tulburată de privirea lui Sebastian care nu se dezlipea de ea. Îi mângâie încet buza de jos, apoi, înainte ca ea să-i fi putut ghici intenţiile, se aplecă şi-i fură o sărutare.

Anna se trase înapoi, cu ochii măriţi de uimire.

— Dar mi-ai promis ! protestă ea.

— Ţi-am promis să te ajut să retrăieşti trecutul şi este exact ceea ce sunt pe cale să fac.

— Sărutul e şi el inclus în scenariu ?

— E chiar unul din elementele esenţiale.

Mai înfipse o bucăţică din „fructul pasiunii" în furculiţa lui, i-o întinse şi surâse când ea refuză s-o ia.

— Ai dreptate. Avem mult noroc să putem retrăi trecutul. Unele experienţe sunt nepreţuite.

— Ce vrei să spui ?

Se aplecă spre ea cu o privire intensă.

— Chiar crezi că am păstrat mult timp distanţa când ne-am cunoscut ? Am pus totul la bătaie ca să te seduc, Anna. Şi am reuşit. Cum o să reuşesc şi de data asta. Dacă nu în seara asta, atunci mâine. Sau poimâine. Sau în următoarea zi. Cât timp crezi că o să rezişti tentaţiei ?

— Mai mult decât crezi.

Departe de a-l enerva, aşa cum se aştepta ea, acest răspuns păru să-l amuze din cale-afară.

— Viaţa e o eternă repetare, declară el punându-şi o porţie zdravănă în farfurie.

— De ce spui asta ?

O pală violentă de vânt mătură terasa, aplecând flăcările lumânărilor — prima manifestare a furtunii anunţate de Dominique.

— Pentru că e exact ce mi-ai răspuns şi prima oară...

Anna lăsă jos furculiţa, simţind că i-a pierit pofta de mâncare. „Am pus totul la bătaie ca să te seduc... Şi am reuşit !" Simţea că înnebuneşte la gândul că el ştia despre ea lucruri pe care ea

le ignora, că o cunoştea în intimitate, când ea nu-şi aducea aminte de absolut nimic.

— Continuă să savurezi bunătăţile pe care ni le-a pregătit Dominique. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Îi întâlni privirea atentă şi-şi plecă ochii în farfurie.

— Nu-mi uşurezi deloc sarcina.

— Nici n-am avut vreodată intenţia.

El îşi tăie o bucată de brânză moale, acoperită de stafide.

— Noi o numim **grappe**. Gustă şi hai să vedem ce-o să facem mâine.

Conversaţia se îndreptă spre diverse subiecte lipsite de o tentă personală şi cina se sfârşi într-o atmosferă destinsă. Când Dominique veni să strângă masa, Anna îşi dădu seama cu uimire că-şi terminase crabul, devorase o jumătate din brânză şi făcuse toate onorurile desertului.

— E târziu, declară Sebastian. Trebuie să te duci la culcare. Ziua de mâine va fi foarte plină.

Bău infuzia pe care i-o servise Dominique şi se ridică ascultătoare.

El o imită imediat.

— Te însoţesc.

— Nu-i nevoie să te deranjezi.

— Ba da.

Renunţă să-l mai contrazică şi-l urmă. El se opri în pragul camerei şi o luă în braţe, mângâindu-i uşor umărul gol.

— Mă faci să mă gândesc la un fagure de miere, şopti el. Culoarea părului tău, dulceaţa ochilor tăi, fineţea pielii tale...

— Şi tu semeni cu insula asta. Sălbatic, vulcanic, de neîmblânzit.

El râse încetişor, apoi îi dădu drumul. Anna clipi uimită. Se aşteptase ca el s-o sărute. Ar fi trebuit să se simtă uşurată că n-o făcuse, dar în mod inexplicabil, asta o dezamăgise.

— O să fie furtună în noaptea asta. No să-ţi fie frică ?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea cu o voce pe care şi-o dori sigură.

El îi mângâie obrazul, apoi se dădu înapoi cu un pas.

— Odihneşte-te, Anna Şi dacă ai nevioe de mine, ştii unde să mă găseşti.

— Mulţumesc, dar ştiu să mă descurc şi singură.

Trecu pragul şi, după o scurtă ezitare, se întoarse. Sebastian nu se clintise din loc. Şi atunci înţelese brusc ce ameninţare se ascundea în spatele acestei aparenţe politicoase şi amabile şi simţi că inima i se face cât un purice. El ştia. El ştia că ea aşteptase s-o sărute, că sperase asta şi că, chiar şi acum, era gata să cedeze tentaţiei. Că avea un chef nebun ca el s-o ia în braţe şi s-o ducă la el în cameră ca să facă dragoste până în zori...

Privirea lui batjocoritoare avu asupra ei efectul unui duş îngheţat. Închise uşa cu un gest brusc şi se sprijini de ea simţind că-i zvâcneşte sângele în urechi şi tâmple. După câteva clipe îi

auzi paşii îndepărtându-se pe culoar. Apoi se instală tăcerea.

La miezul nopţii, furtuna se năpusti cu violenţă asupra insulei. Şi Anna fu chinuită de un coşmar mai oribil ca niciodată.

CAPITOLUL VII

— Sebastian ! ţipă Anna.

Uşa camerei se deschise lovindu-se de perete. Imediat el fu lângă ea, luând-o cu dragoste în braţe şi alungându-i viziunile înspăimântătoare.

— Am retrăit accidentul, spuse ea cu obrajii plini de lacrimi. Nu reuşesc să mi-l izgonesc din cap. Ajută-mă, dacă poţi şi vrei !

El o strânse şi mai tare.

— S-a sfârşit, Anna. Sunt aici. Nici o primejdie nu te mai ameninţă.

Sebastian întinse mâna spre veioză şi o aprinse. Contururile familiare ale camerei apărură, alungând umbrele înspăimântătoare. În timp ce el o legăna cu blândeţe şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, sughiţurile ei de plâns se potoleau din ce în ce.

— Imi pare rău, şopti ea ştergându-şi obrajii cu o mână tremurătoare. Nu voiam să te deranjez.

— Furtuna, nu-i aşa ? Ea ţi-a amintit accidentul ?

Ea îşi ascunse faţa la umărul lui, neputând să-i înfrunte privirea.

— Am mereu același vis. Uraganul nu l-a făcut decât și mai îngrozitor.

El îi ridică bărbia și o privi îndelung, cu sprâncenele încruntate.

— De când ai coșmarul ăsta ?

Nu mai găsi puterea să-l mintă și lăsă capul în jos cu amărăciune.

— De când, în mașină, am avut impresia că o să ne prăbușim în gol. Îți amintești ? Când am părăsit spitalul.

— Și în timpul traversării ?

O privea scrutător.

— N-am... n-am prea dormit, mărturisi ea cu o voce slabă. Mi-era teamă că o să revină coșmarul. Și atunci, ziua aţipeam pe punte.

— Înțeleg de ce ești atât de obosită, șopti el suspinând. Dar de ce nu mi-ai spus ?

Ea își plecă din nou ochii.

— Nu erai acolo.

— Și în seara asta ? Când te-am întrebat dacă te temi de furtună ?

— Am... am mințit. Nu voiam să bănuiești adevărul.

— De ce ?

Simțea tensiunea, îngrijorarea lui Sebastian.

— Știi prea bine de ce, răspunse ea cu un glas înăbușit.

Nu-i trebui mult timp ca să înțeleagă.

— Pentru că, dacă mi-ai fi vorbit de coșmaruri, aș fi insistat să dormi cu mine, nu-i așa ?

Ea dădu din cap.

— Și ai preferat să te chinuiești atât, decât să împărțim același pat ?

Se ridică brusc și o luă în brațe.

— Ce faci ? întrebă ea speriată. Unde mă duci ?

— Ghicește.

Anna se zbătea din răsputeri. Ghicea prea bine ce avea el în cap.

— Nu ! Nu vreau să dorm cu tine !

— Cine ți-a spus că o să dormim ?

O asemenea îndrăzneală o sufoca de indignare.

— Dar mi-ai promis.

El împinse ușa cu umărul și o luă liniștit pe culoar.

— Ți-am promis doar să-ți las timp. Și știi ce s-a întâmplat ? Răgazul s-a sfârșit.

— Dar... erai de acord să avem camere separate !

— Asta dovedește că **și eu** am mințit. Deci, suntem chit.

Un tunet zgudui zidurile și se repercută pe crestele munților înainte să se piardă în largul oceanului. Apoi un fulger orbitor destrămă întunericul. Anna scoase un strigăt sugrumat și-și lipi fața de umărul lui Sebastian. Nu reușea să-și depășească groaza.

El deschise ușa camerei și o așeză în patul conjugal. Probabil că se sculase în mare grabă, fiindcă una din perne căzuse pe covor și pătura atârna pe marginea patului.

Privirile li se întâlniră și el îi zâmbi.

— Urletul tău m-a făcut să sar în sus, spuse el ridicând perna și aranjând pătura.

Ploaia răpăia în fereastră. Un nou fulger ilumină încăperea. Ana strânse din ochi, apoi îl privi pe Sebastian. Lumina îi contura trupul musculos. Era clădit ca un atlet. Un triunghi întune-

cat de păr îi acoperea torsul şi se pierdea în pantaloni.

Înghiţi cu greu şi remarcă :

— Credeam că dormi gol.

— De obicei, da.

— Dar nu şi în seara asta ?

— Nu.

Acum nu-i mai distingea trăsăturile. Camera era din nou cufundată în întuneric, ceea ce-i stimula îndrăzneala.

— De ce ?

— Pentru că mi-am spus că ai putea avea nevoie de mine, iar relaţiile noastre sunt şi aşa destul de încordate ca să...

Dar nu-şi mai încheie vorba şi ridică din umeri.

Iată ceva care-i făcea cinste, gândi Anna. Dar ea era atât de speriată adineaori, încât nici n-ar fi observat probabil că e gol. Îşi păstră oricum părerea pentru ea şi se uită la el printre gene.

— Deci, încă o dată, ţi-ai atins scopul. Pot afla acum ce ai de gând cu mine ?

— Ce întrebare prostească, dragostea mea, răspunse el cu un ton ironic.

Ea se înroşi.

— Nu asta voiam să spun, eu...

— Ştiu ce voiai să spui.

Se apropie de ea.

— Am intenţia să te învelesc şi să mă culc lângă tine.

Pulsul tinerei femei se acceleră.

— Şi dacă refuz ? întrebă ea.

El se băgă în pat.

— Întinde-te.

— Poftim ?

— Ai înţeles bine, întinde-te.

Ridică spre el o privire îngrozită.

— Bastian... nu !

El rămase încremenit.

— Repetă.

— Ce ?

— Numele meu. Repetă-l.

Ea ezită.

— Sebastian.

— Nu. Nu aşa mi-ai spus. Mi-ai zis Bastian.

Îşi plecă puţin capul spre umăr, cu gestul cunoscut.

— Nici măcar nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa ?

— Nu, recunoscu ea slab.

— E diminitivul cu care mă strigai... înainte de accident. Tu erai singura care-mi spunea aşa. Şi acum, când te-ai speriat, ţi-a venit spontan pe buze.

Îngenunche lângă ea pe pat.

— Întinde-te, Anna.

Ea dădu speriată din cap.

— Nu ! Te rog, Bastian.

Se întrerupse făcând ochii mari. El schiţă un surâs triumfător.

— Vezi ? Trecutul îşi reintră în drepturi. Nu cere decât să-i permiţi.

Furtuna izbucni cu o putere sporită şi Anna îşi duse mâinile la urechi cu un strigăt înăbuşit. Două braţe puternice o strânseră înainte ca tunetul să se stingă. Simţi bătăile regulate ale inimii lui Sebastian şi se destinse imediat.

— Totul e în regulă, dragostea mea, îi şopti el. Sunt aici.

— O să mai dureze mult ?

Era o întrebare prostească. Exact genul de întrebare pe care l-ar fi pus un copil speriat. Dar puţin îi păsa. Tot ce voia era ca furtuna asta îngrozitoare să se potolească.

— Nu. Pe aici furtunile fac zgomot mare, dar se potolesc la fel de repede cum s-au pornit.

Văzând că tremură, o acoperi cu pătura şi se întinse lângă ea, ţinând-o strâns în braţe.

— Dormi. N-ai de ce să te mai temi, îţi promit.

Pleoapele i se închiseră fără voia ei şi, pentru prima oară după mult timp, căzu într-un somn liniştit, sigură că Sebastian o va proteja, indiferent ce s-ar întâmpla.

* * *

Când se trezi, Anna era singură în pat.

Se ridică imediat şi se duse repede în propria ei cameră. O tânără golea cu conştiinciozitate dulapul şi sertarele comodei.

— Ce faci ?

Anna îşi aminti că Dominique îi pomenise despre o verişoară îndepărtată şi continuă :

— Rudy ?

Camerista se întoarse cu surâsul pe buze.

— Bună dimineaţa, doamnă Kane.

— Ce faci aici ?

— Vă duc lucrurile în cealaltă cameră, îi explică ea punând un teanc de bluze pe pat.

Anna tresări.

— Care cameră ?

— A... a dumneavoastră, doamnă. Domnul Kane mi-a cerut s-o fac în dimineaţa asta.

Ana se căzni să nu-şi exteriorizeze mânia. Cum îndrăznise Sebastian să ia hotărârea asta fără s-o consulte ? Mersese prea departe. Fu gata să-i poruncească lui Rudy să aranjeze lucrurile la loc, dar se răzgândi. Nu dorea să se dea în spectacol în faţa fetei.

Rudy o privea cu un aer uimit.

— S-a întâmplat ceva, doamnă ?

— Nu, nimic. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Luă o pereche de blugi, o bluză de bumbac, nişte desuuri şi se încuie în baie. Când ieşi, zece minute mai târziu, după ce făcuse un duş şi se îmbrăcase, Rudy dispăruse. Ca şi lucrurile Annei.

Sebastian o aştepta în sufragerie. Îi servi o ceaşcă de cafea în care puse un pic de lapte şi zahăr. Anna îl privi pregătind-o, tulburată de intimitatea pe care o sugera această scenă. Îi cunoştea gusturile în cele mai mici detalii şi nu scăpa nici o ocazie să-i reamintească ce fusese între ei... nişte lucruri despre care ea nu-şi amintea nimic.

— I-am cerut lui Dominique să nu se ocupe de micul dejun, o anunţă el fără nici o introducere. În sat e o patiserie care vinde nişte produse delicioase şi tu aveai o adevărată slăbiciune pentru clătitele cu scorţişoară făcute acolo. Putem să mergem imediat ce-ţi bei cafeaua. Pe urmă am putea da o raită prin piaţă.

— Perfect.

Acceptă cana pe care i-o întindea şi inspiră profund.

— Am întâlnit-o adineaori pe Rudy. Mi-a spus că i-ai poruncit să-mi mute lucrurile în camera ta.

El ridică o sprânceană cu un aer inocent.

— Nu văd unde e problema.

Ceaşca Annei se lovi de farfurioară.

— Căzusem de acord să avem camere separate până o să-mi recapăt memoria !

— Ei bine, după ce s-a întâmplat azi-noapte, cred că ar fi mai bine să revenim asupra acestui aranjament aiurit. Apropo, ai dormit bine ?

Un val de sânge i se urcă în cap. Adormise lângă Sebastian într-un abandon încrezător. Spre dimineaţă, se trezise şi descoperise că era tot în braţele lui, cu obrazul sprijinit de umărul lui, cu mâna pe pieptul lui. Timp de o clipă crezuse că e o întâmplare.

Dar nu făcuse nimic să îndrepte lucrurile. Din contră, închisese ochii şi-şi lipise buzele de pieptul lui. Şi visase. Un vis plăcut unde ea era înconjurată de lumini, râsete şi dragoste.

Întâlni privirea lui Sebastian.

— Da, am dormit bine, dar...

— În acest caz, capitolul e închis. De acum înainte dormi cu mine.

Ea îşi ridică bătăioasă bărbia.

— Şi o să mă laşi să dorm ?

El îşi termină cafeaua şi se ridică surâzând.

— Dacă aşa doreşti... Bine, eşti gata ?

Nu, nu era. Iar pentru ca şi discuţia era departe de a fi încheiată. Totuşi, ştiind că era o cauză dinainte pierdută, îşi împinse scaunul şi-l urmă până la jeep.

Contrar a ceea ce crezuse, îngrozitoarea furtună care zguduise azi-noapte insula nu lăsase nici o urmă în trecerea ei. Puteai să crezi că nici nu fusese. Fluturii zburau liniştiţi, florile se deschiseseră mângâiate de razele calde ale soarelui, şi păsările se urmăreau dintr-un pom în altul scoţând ciripituri vesele.

— De necrezut. Azi-noapte am presupus că e sfârşitul lumii. Şi în dimineaţa asta, totul pare atât de liniştit !

— Sfârşitul lumii ? Pentru o furtună de doi bani ? Natura e obişnuită cu ploaia sau cu vântul. Ca să supravieţuiască, se încovoaie... sau se rupe.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului şi adăugă :

— La fel ca noi doi, dragostea mea : ori ne trece, ori ne despărţim.

Demară şi o luă în direcţia opusă lagunei. Drumul era la fel de periculos. Trecură prin mijlocul pădurii, apoi intrară într-un fel de tunel natural care nu se vedea nici din fortăreaţă, nici din sat. După ce-l traversară, Sebastian se opri ca să-i permită să admire panorama. Muntele avea o pantă abruptă şi Anna zări satul la picioarele lor. Pe la jumătatea drumului se vedeau culturile de fructe şi lanurile de porumb.

— Ce sunt arborii de acolo ?

— Bananieri, peri şi lămâi.

Privi cu mândrie plantaţiile.

— Cultivăm şi scorţişoară, sfeclă de zahăr.

— Paradisul pe pământ, şopti Anna. Ce poţi pretinde în plus ?

— Tu să-mi spui, îi replică el.

— De unde să știu ?

El ridică din umeri.

— Trebuie să fie ceva.

Sebastian demară din nou, înainte ca ea să-l fi putut chestiona asupra sensului celor spuse de el. Când ajunseră la poalele muntelui, îi arătă un drum care-o lua spre stânga.

— Terenul de încercare și birourile mele se găsesc într-acolo. O să facem mai târziu un tur.

Orele următoare fură nespus de agreabile. Instalați pe terasa patiseriei, în apropierea portului, se ospătară cu clătite stropite cu sirop și băură un cocteil de fructe. Femei în costume colorate, însoțite de o droaie de copii, veneau și plecau, savurând brioșe atunci scoase din cuptor. Anna constată stupefiată că toată lumea o cunoștea și că era tratată ca făcând parte din marea lor familie.

După ce-și terminară micul dejun, se plimbară pe chei. Tânăra privi îndelung vapoarele care dansau parcă pe valuri.

— Nu mă așteptam să fie atâtea.

— Sunt mult mai puțin numeroase, de obicei. Dar azi e zi de târg, îi explică Sebastian. Cea mai mare parte din oameni vin de pe insulele vecine.

Ea îi aruncă o privire intrigată.

— Credeam că recifurile sunt prea periculoase ca ei să se aventureze până la Rochefort.

— Exact. Dar vezi pirogile alea ?

Îi arătă un grup de ambarcațiuni, imobilizate la intrarea portului.

— Așteaptă vizitatorii. Pentru o sumă derizorie, vâslașii îi ghidează printre stânci.

— Și dacă oamenii refuză să plătească ?

El ridică din umeri.

— O fac pe riscul lor. Există aici o zicală : destinul ți-e înscris în palmă. Ceea ce trebuie să se întâmple ți se va întâmpla.

Își terminară plimbarea trecând pe strada principală. Trotuarele erau ticsite de coșuri pline cu pești, homari și crabi. Clienții și vânzătorii vorbeau într-un dialect ciudat din care Anna nu pricepea nici un cuvânt.

Ceva mai încolo, artiștii își expuneau operele : picturi, bijuterii din scoici și bambus, covoare. Anna tocmai își croia drum printre ei, când o ceată de puști se repezi spre ea și începură să-i pună în mâini coliere și brățări.

— Lasă-i, îi șopti Sebastian văzând-o că face o mișcare de refuz. Chiar ei le-au făcut. Și în felul lor îți spun bine ai venit.

— Ce limbă vorbesc ? îl întrebă ea în timp ce le dădea la fiecare câte o monedă.

— Un dialect franco-antilez, plin de expresii locale și totul pronunțat cu un puternic accent creol. Zic că tu le porți noroc. Că de când ai debarcat pe insulă, sorții le sunt favorabili.

Anna le mulțumi emoționată și-și puse „bijuteriile" la gât și pe mâini. În acest moment ele prețuiau pentru ea mai mult decât giuvaierurile Coroanei.

Își petrecură restul zilei hoinărind prin sat. Spre prânz mâncară **kalaloo,** un fel de tocăniță condimentată făcută din pește, crab și porc și băură un vin roșu. Sebastian cumpără o pălărie de pai ca Anna să se poată proteja de soare și

o ţinu de mână ca şi cum asta ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

Soarele dispărea la orizont când el dădu semnalul plecării.

— Ţi-ar plăcea să survolezi insula cu avionul ? E momentul ideal.

Ea îi răspunse dând din cap entuziasmată.

Ajunseră la pista de aterizare în scurt timp. Uzine moderne se ridicau la una din extremităţile pistei, înconjurate de munţi.

— Cea mai mare parte a avioanelor mele sunt proiectate aici, îi destăinui Sebastian. Introduc datele în calculator şi obţin o imagine virtuală în trei dimensiuni.

Anna îi aruncă o privire întrebătoare.

— Şi tu ai lucrat un timp aici. Recunoşti locul ?

Anna privi cu atenţie, apoi ridică din umeri.

— Mi-e teamă că nu, răspunse ea.

— Nu-i nimic.

El parcă lângă pistă. Anna coborî încet, cu ochii fixaţi pe avionul alb de lângă unul din hangare. O teamă ciudată o cuprinse.

— Sebastian, eu...

— Ce s-a întâmplat ?

Ea ezită, apoi dădu din cap.

— Nu... nimic.

Traversară pista, dar nervozitatea ei creştea cu fiecare pas. Când el deschise uşa şi scoase scările avionului, ea se dădu înapoi. Simţi că i se usucă gâtul şi bătăile inimii i se înteţiră. Îşi privi mâinile şi le văzu că tremură. Cu preţul unui real efort, îşi ridică din nou ochii spre avion. Uşa deschisă părea o gură enormă gata s-o înghită, scara de oţel o limbă care voia s-o înşface.

— Anna ?

Nici nu-l auzi pe Sebastian strigând-o. Un geamăt îngrozit îi scăpă de pe buze.

— Nu !

— Anna ! Ce ai ?

Fără să-i răspundă, ea îi întoarse spatele şi o luă la fugă. Dar el o prinse de braţ, înainte să fi putut face câţiva metri.

— Dă-mi drumul ! strigă ea zbătându-se. Nu mă urc în avionul ăsta... Nu poţi să mă obligi !

Unul din coliere i se sparse şi o ploaie de scoici îi căzu la picioare.

— Gata ! îi porunci Sebastian.

O scutură. Chipul lui era încordat.

— Anna, nimeni nu te obligă să te urci în avion dacă nu ai chef, reluă el. Linişteşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea se opri, lividă la faţă.

— Mi-e frică.

— De avion ?

— Da.

Ridică spre el o privire rătăcită, în timp ce o furie rece o cuprinse pe neaşteptate, alungându-i frica.

— Ai făcut-o special, nu-i aşa ?

— Ce-am făcut ?

Ea se degajă cu un gest brusc.

— Cum ai putut... Cum ai îndrăznit să-mi faci aşa ceva ?

— Anna...

Ea se dădu înapoi cu un aer buimac.

— Nu mă atinge ! Ştiai că mi-e frică de avioane... Mărturiseşte că ştiai !

Şi dintr-o dată începu să tremure din tot corpul. Sebastian o ridică în braţe şi o duse până la jeep, în ciuda mişcărilor dezordonate pe care le făcea ca să-i scape. O puse cu blândeţe pe scaun, apoi scotoci în cutia pentru mănuşi, scoase o ploscă şi-i deşurubă capacul.

— Bea, îi spuse el apropiindu-i-o de buze.

— Nu !

— Nu mă contrazice !

Ea înghiţi până la urmă o gură şi începu să tuşească sufocată.

— Ce-i asta ? întrebă ea când fu din nou în stare să vorbească.

— Rom. Cu te simţi ?

— Foarte bine, de ce ?

Se strâmbă, întoarse capul ca să nu mai vadă avionul, şi-şi scoase colierele şi brăţările.

— Nu ştiam că ţi-e frică de avioane, Anna, ţi-o jur.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Minţi ! Lucram aici pentru tine, eram căsătorită cu tine şi meseria ta constă tocmai în construirea avioanelor. Cum ai putut să nu ştii ?

— Şi de ce te-aş fi supus la o asemenea probă?

Ea strânse din pumni.

— Ca să verifici dacă într-adevăr mi-am pierdut memoria. Cum ai putut fi atât de crud ?

— Chiar gândeşti asta ?

Chipul lui Sebastian era crispat din cauza furiei.

— Crezi că am făcut-o intenţionat ca să te sperii ?

Anna nu-i răspunse. El înconjură jeep-ul, se aşeză şi porni motorul.

— Pune-ţi centura.

— Aşteaptă o clipă, n-am încheiat discuţia ! exclamă ea.

Sebastian se întoarse spre ea cu ochii întunecaţi de mânie.

— Ai dreptate. E departe de a fi încheiată ! Dar ai încredere în mine, evenimentele o să se precipite !

Demară cu atâta brutalitate încât pneurile scrâşniră pe asfalt. Maşina înghiţea parcă drumul care urca muntele. După tunel, Sebastian accelerâ şi mai mult şi se lansă pe şoseaua în serpentine. Apoi opri jeep-ul pe un drum îngust invadat de vegetaţie.

Scotoci din nou în cutia de mănuşi. Scoase o lanternă pe care-o băgă în buzunar.

— Coboară. Continuăm drumul pe jos.

Anna îl urmă fără voia ei.

— Unde mrgem ?

— O să vezi.

O luă înaintea ei pe o cărare îngustă, acoperită de grohotiş. Înţelegând că se îndreaptă spre vârful muntelui, Anna privi stupefiată în jurul ei. Apoi ajunseră la un pasaj săpat chiar în stâncă. Deschiderea era destul de înaltă ca Sebastian să intre fără să se aplece şi destul de largă ca să intre cot la cot.

— Peştera Eternităţii, îi spuse el. După cât se ştie, e vorba de o formaţiune naturală.

Îi făcu semn să vină lângă el.

— Priveşte.

Anna făcu ochii mari, uluită. Niciodată nu văzuse sau măcar visase o asemenea simfonie de culori. Încetul cu încetul soarele se îneca în apa albastră. S-ar fi zis că natura celebra cu mare pompă dispariția zilei, desfășurând toate nuanțele spectrului solar în semn de adio. Roșul aprins se amesteca cu un roz-pal și cu un violet puternic pentru a trasa dâre de foc pe cer.

— E feeric, șopti ea ținându-și respirația.

— Acum, întoarce-te.

Ea văzu acum celălalt versant al insulei care se confunda puțin câte puțin cu apa de culoare închisă. Apoi luna apăru la orizont, în timp ce oceanul se transforma într-o masă de argint lichid.

Sebastian se apropie încet de ea. Brațele lui îi cuprinseră talia fină într-o îmbrățișare posesivă și liniștitoare.

— Te-am adus aici fiindcă nu poți admira un asemenea spectacol fără să fii vrăjit de magia, de puritatea lui. Vreau să mă asculți și să mă crezi.

Înțelegea ce vrea el să spună. Nu putea fi vorba de o minciună într-un asemenea loc. Ar fi fost un sacrilegiu.

— Te ascult.

— Lucram în Florida când te-am angajat. Aveam nevoie de o asistentă ca să se ocupe de corespondență, să răspundă la telefon. Candidatele n-au lipsit, dar cum te-am văzut, am știut că pe tine o să te angajez. A fost o greșeală, bineînțeles. În clipa când ochii mei s-au oprit asupra ta, am înțeles că o să am mari probleme... Și totuși te-am angajat.

Ea își plecă ochii.

— Ți-am făcut probleme ?

El râse batjocoritor.

— Puțin spus ! Mi-ai întors viața pe dos înainte măcar să-mi pot da seama... Am lucrat împreună timp de șase luni ; întâi în Florida, apoi te-am adus aici. Voiam să te aduc cu avionul, dar mai aveai câteva zile de concediu și ai hotărât să profiți de ocazie ca să faci o croazieră în Caraibe.

— Deci și prima oară am venit cu vaporul ?

— Da.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat ? se interesă ea.

— Ai lucrat în birourile aerodromului. Fiindcă tocmai construiam un nou prototip, eram foarte ocupat și n-am avut ocazia să-ți propun să zbori cu mine. De altfel, te apropiai foarte rar de pistă. Îți mărturisesc că pe atunci n-am dat prea mare atenție faptului. Și nici tu nu mi-ai spus niciodată că ți-e frică să te urci în avion.

Anna dădu din cap, convinsă de sinceritatea lui Sebastian.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat ? Când ne-am îndrăgostit unul de altul ?

El păstră o scurtă tăcere și, timp de câteva clipe, ea crezu că nici n-o să-i răspundă. Când începu din nou să vorbească, vocea lui se asprise.

— Pe urmă am încercat să te seduc.

— Asta n-are nimic de-a face cu dragostea. Și tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îi cercetă cu atenție trăsăturile virile, scăldate de clarul de lună.

— Îmi spui că mi-ai făcut curte, reluă ea. Dar

ne-am căsătorit, nu-i aşa ? Înseamnă că avem nişte simţăminte puternice unul faţă de celălalt. Mă înşel oare ?

El închise ochii.

— Nu pot să-ţi răspund.

— De ce ?

Cuprinse chipul Annei în căuşul palmelor şi-şi cufundă privirea cenuşie în ochii ei larg deschişi.

— Mă întrebi de ce ? Chiar în noaptea nunţii, te-ai dat jos din pat, ţi-ai scos verigheta şi ai aruncat-o pe cearşaf...

Zâmbi cu amărăciune.

— Şi apoi, scumpa mea soţie, ai plecat.

CAPITOLUL VIII

Anna îl privi cu un aer înspăimântat.

— Nu.

Ochii ei se umplură de lacrimi în timp ce scutura cu violenţă din cap.

— Nu se poate să mă fi comportat într-un asemenea mod. E imposibil. Nu în noaptea nunţii !

— Şi totuşi asta s-a întâmplat.

— De ce ? Spune-mi măcar de ce am plecat.

Mânia se aprinse în ochii lui Sebastian.

— De unde să ştiu ? Ai ieşit din viaţa mea fără să-mi laşi nici o explicaţie ! Nici măcar n-am ştiut că ai fugit ! Poliţia m-a trezit ca să mă anunţe că ai avut un accident.

Puţin câte puţin, piesele de la puzzle se aranjau. Anna închise ochii, cuprinsă de ameţeală.

— De ce nu mi-ai povestit asta mai de mult ?

— N-ai fi acceptat niciodată să vii la Rochefort, dacă ai fi ştiut. Şi ţineam să te am aproape de mine, aici, ca să putem descoperi împreună ce s-a întâmplat.

— Zi mai degrabă că voiai să mă ţii aici la discreţia ta, declară ea plină de amărăciune.

El o strânse de umeri, forţând-o să-l asculte... şi să-l creadă.

— Mereu am dorit un singur lucru : să aflu de ce m-ai părăsit. Întrebarea asta mă înnebunește de săptămâni întregi. Pune-te în locul meu.

La început Anna nu găsi nimic de răspuns. Apoi un gând îi trecu prin minte.

— De ce m-ai bănuit că simulez amnezia ? Ce-aș fi avut de câștigat ?

— Ai fi fost scutită să răspunzi la întrebările mele. Erai slăbită, rănită, fără vreo posibilitate de fugă. Și simulând pierderea memoriei, câștigai timp.

Anna îi aruncă o privire îngrozită.

— De aceea ai angajat un detectiv particular și mi-ai interzis să ies singură din cameră, la spital... Ți-era teamă să nu fug din nou...

— Ce naiba, Anna, nu te mai uita așa la mine ! Eram disperat. Voiam să te împiedic să faci o prostie, asta-i tot. Ce voiai să...

— Nu ți-a venit ideea să-mi spui adevărul, pur și simplu ?

— Ba da, mărturisi el cu o voce răgușită. Dar când ești abandonat de soție chiar în noaptea nunții, nu ești îndemnat să-ți deschizi inima.

Ea își mușcă buzele, încruntată.

— Înțeleg de ce refuzam să cred în realitatea căsătoriei noastre și de ce verigheta nu-mi lăsase nici un semn pe deget.

Apoi ridică din umeri.

— Presupun că nu mă simțeam cu adevărat măritată, adăugă ea.

— Nu te legăna în iluzii, Anna. **Suntem** căsătoriți. Și căsătoria noastră a fost consumată așa cum se cuvine.

Chipul tinerei femei se înroși.

— Nu...

— Nu ? Ai fost a mea, chiar dacă numai o singură noapte.

O privi drept în ochi.

— Trebuie să ți-o dovedesc ?

— Nu. Nu-i nevoie, răspunse ea cu un aer speriat.

Sebastian îi desfăru nasturii de la bluză înainte ca Anna să se fi putut feri, și-i mângâie cu blândețe pieptul.

— Ai o aluniță, exact aici, șopti el oprindu-și mâna pe sânul ei stâng. Și o alta, pe partea interioară a coapsei drepte.

— Te rog, taci !

Își încheie cu neîndemânare bluza și-și îndepărtă părul care-i căzuse pe față.

— De ce mă torturezi așa ? Ce-am făcut ca să merit o asemenea pedeapsă ?

— Te torturez ?

El înjură pe înfundate.

— N-am avut intenția să te supăr în vreun fel. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. Să înțeleg ce te-a apucat în noaptea aceea. Și singurul mijloc de a reuși e de a te forța să-ți regăsești memoria !

Ea dădu din cap cu ochii înotând în lacrimi.

— A forța, numai cuvântul ăsta îți vine pe buze ! Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, așa cum pretinzi, răspunde-mi cinstit : ne-am iubit sau nu ?

El o privi cu o tristețe care-i sfâșie inima tinerei femei.

— Iubire... E un sentiment în care eu nu mai cred. Nici măcar nu mai sunt sigur că am crezut vreodată.

Anna păli şi-şi întoarse repede capul, ca el să nu fie martorul deznădejdii ei.

— În acest caz, ai face mai bine să mă laşi să plec. Fiindcă spre deosebire de tine, eu nu pot trăi fără dragoste.

El clătină din cap.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte. Până n-o să-mi spui de ce m-ai părăsit, rămâi aici cu mine.

— După părerea mea, tu ştii deja.

— Ce înseamnă asta ?

Îşi ridică hotărâtă bărbia.

— Dacă m-am măritat cu tine, înseamnă că te iubeam şi că eram convinsă că-mi împărtăşeşti sentimentele.

— Pari foarte sigură pe tine, pentru cineva care şi-a pierdut memoria, remarcă el pe un ton sceptic.

— Amnezia mea nu-mi schimbă cu nimic principiile ! Şi eu cred în dragoste.

— Atunci explică-mi gestul tău nesăbuit !

Ea îl privi curajos drept în ochi.

— Poate ţi-am descoperit adevăratele sentimente cu o zi prea târziu. Sau ar trebui să spun cu o noapte prea târziu.

El rămase nemişcat, ca pentru a se gândi la fiecare din vorbele pe care ea tocmai le pronunţase.

— O să rămânem căsătoriţi până îţi vei recăpăta memoria, declară el în cele din urmă.

— Dar...

— Inutil să insişti, Anna. Nimic din ce ai putea adăuga nu mă va face să mă răzgândesc. Nu eşti în stare să iei o hotărâre atât de gravă ; n-ar fi drept nici faţă de tine, nici faţă de mine.

— N-ar putea fi mai rău decât să prelungim o căsătorie fără nici un rost !

— Să fim serioşi, n-ai nici un chef să pleci, declară el cu răceală. Ţii la fel de mult ca şi mine să cunoşti adevărul.

Ea dădu din cap.

— Nu.

— Mincinoaso !

Se apropie de ea, cu ochii strălucind în noapte.

— Ai dorit să retrăim trecutul şi asta facem. Şi poate, zic poate, vom reuşi totuşi să ne salvăm căsătoria.

— E imposibil.

— Eşti sigură de asta ? Atunci dovedeşte-mi că trecutul e mort şi că nimic nu l-ar putea reînvia.

Mâna lui Sebastian îi cuprinse ceafa.

— Arată-mi că nu simţi nimic, şopti el punând stăpânire pe buzele ei.

Ea gemu în semn de protest, dar el o strânse cu şi mai multă putere. O lipi de el şi-i simţi muşchii puternici imprimându-se în carnea ei. La acest contact, sângele începu să-i fiarbă. Timp de câteva clipe, luptă contra dorinţei care o cuprindea, apoi se lăsă pradă pasiunii care-i aprinsese întreaga fiinţă, ca o floare apărută pe neaşteptate pe un teren secetos.

Îl iubea pe acest bărbat. Doamne, cât îl iubea !

Şi în acea clipă de nebunie, Anna dori să fie iubită la rândul ei.

★
★ ★

Zilele următoare, tensiunea care domnea între ei păru să mai scadă. Anna constată uşurată că-i dispăruseră coşmarurile. Dormea acum liniştită, fără îndoială datorită prezenţei lui Sebastian alături de ea. Şi spre marea ei mirare, el nu încercă să-i forţeze intimitatea. În schimb părea că găseşte o plăcere răutăcioasă în evocarea jocurilor senzuale la care — după el — se pretaseră în trecut, şi asta o tulbura mai mult decât voia s-o recunoască.

— Nu-i adevărat ! exclamă ea sărind în picioare. N-aş fi alergat niciodată goală pe plajă. Inutil să-mi povesteşti contrariul, eu ştiu ce nu-i adevărat.

Sebastian, întins pe nisip, se ridică într-un cot iar ochii lui străluciră maliţioşi.

— Încerc doar să-ţi reîmprospătez memoria, dragostea mea.

Anna îl privi încruntată.

— Recunoaşte mai degrabă că încerci să mă inciţi să-mi scot costumul de baie.

— Recunosc.

— Ei, bine, nu-ţi merge !

— Nu, n-o să reuşească aşa ceva cu ea. Anna îi întoarse spatele şi făcu câţiva paşi pe plajă.

— Găseşte altceva.

— De acord.

Se ridică şi-şi adună prosoapele.

— Ce-ai zice de o mică plonjare ?

— Cu plăcere. Să-mi iau labele ?

— Nu. N-o să ai nevoie de ele acolo unde mergem, răspunse el cu un aer misterios.

O luă de mână şi intrară în pădure. O cărare şerpuită ajungea până în vârful colinei, jalonată ici şi colo de câte o stâncă acoperită de licheni şi iederă. Anna îşi ridică ochii spre porţiunea de cer albastru care se zărea printre tijele de bambus. Briza nu reuşea să se strecoare până la ei şi atmosfera era înăbuşitoare.

— Curaj, suntem aproape, îi spuse Sebastian.

Anna auzi un clipocit uşor. Se îndreptau spre un râu care se vărsa în lagună. Un arbore enorm apăru brusc în faţa lor. Dădu la o parte cu mâna crengile groase pline de flori roz, frumos mirositoare, şi rămase cu ochii fixaţi spre luminiş.

Ajunseseră în paradis.

Şi pentru prima oară, un sentiment tulburător că mai văzuse acest loc o cuprinse.

O gigantică piscină naturală, înconjurată de stânci, ocupa tot centrul luminişului. O cascadă scânteietoare se vărsa într-un clopot argintiu. De jur-împrejur, flori de un colorit strălucitor se agăţau de trunchiurile palmierilor, se târau pe pământul plin de muşchi, oferindu-şi cupele deschise fluturilor multicolori care dansau pe deasupra lor într-o sarabandă graţioasă.

Anna îşi întoarse capul spre Sebastian care o privea cu atenţie.

— E... e incredibil, şopti ea ca să nu tulbure atmosfera idilică din jurul lor.

— Ştiam că o să-ţi placă.

— Îmi plăcea acest loc... înainte ?

Întrebarea îi scăpase fără voia ei. La fiecare vizită, la fiecare întâlnire ea pândise declinul

care-i va trezi memoria. Nimic nu se întâmplase... până acum. Respirația i se acceleră și o trecu un fior la gândul că în sfârșit obținuse certitudinea așteptată și mult dorită. Cunoștea acest loc !

— Da, îți plăcea. De fapt era colțișorul tău preferat.

Se apropie și-i răsfiră părul ca să scuture petalele de flori care i se prinseseră în trecere.

— Locul ăsta are și o semnificație deosebită pentru noi doi, reluă el. Simți asta ?

Anna închise ochii. Da, încerca o senzație incredibil de puternică, aproape palpabilă. Un hohot de râs, doi ochi cenușii plini de dorință, un trup cald lipit de al ei... Brusc, această imagine țâșni din tenebre ca o rază orbitoare de lumină.

— Îți reamintește de ceva ? o întrebă imediat Sebastian.

Anna deschise cu regret ochii. Imaginea dispăru imediat.

— Da, timp de o clipă, m-am văzut aici împreună cu tine.

— Ce făceam ?

Ea se înroși.

— Eram... eram împreună, se mulțumi ea să spună. Într-o grotă din spatele cascadei.

Sebastian o privea cu atenție, încercând să-i citească gândurile.

— Și ce altceva ai mai văzut ?

— Era un fel de nișă săpată în piatră și acoperită de mușchi.

— Un pat natural, o aprobă el luând-o în brațe. Un pat pe care l-am împărțit.

— Da.

Annei îi venea greu să vorbească, atât era de emoționată.

— Cascada forma o perdea deasă care ne ascundea de restul lumii, reluă ea. La un moment dat, o rază de soare a trecut prin ea transformându-se într-un curcubeu...

— Știi ce s-a întâmplat după ? o întrebă Sebastian cu o voce răgușită.

Lacrimile se rostogoliră pe obrajii Annei.

— Am făcut pentru prima oară dragoste.

— Da, chiar acolo. Și pe urmă ?

Anna încercă să-și amintească, să coboare în adâncurile memoriei. Dar în zadar, scena pe care o întrevăzuse într-o fracțiune de secundă era de o frumusețe care-i tăia răsuflarea. Cum de o putuse uita ?

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc nimic altceva, șopti ea cu tristețe.

Mâinile lui Sebastian îi cuprinseră talia și crezu că o să-i spună ce s-a întâmplat. Dar el îi dădu drumul.

— În orice caz suntem pe calea cea bună.

Anna îi aruncă o privire intrigată.

— De ce nu m-ai adus mai de mult aici ? Ar fi trebuit chiar să începem de aici.

El dădu din cap.

— Am așteptat să fii mai puternică.

— Adevărat ?

Îl privi cu un aer bănuitor.

— Ești sigur că nu așteptai mai degrabă ca situația să-ți fie mai favorabilă ?

— Vrei să știi dacă aveam în minte să te duc în spatele cascadei ca să facem dragoste ? Răspunsul este da.

— Știu ce ai în minte.

— Nu preferi să vizităm locurile înainte să te pronunți ?

Ea se dădu cu un pas înapoi.

— Nu. Mulțumesc.

— Ei bine, cu atât mai rău.

O ridică în brațe și o duse spre lac. Anna nu încercă să se zbată sau să protesteze. La ce bun ? Își încolăci brațele în jurul gâtului lui Sebastian și, în timp ce el mergea cu pași de uriaș, ea savură contactul pielii lui goale, jocul mușchilor puternici sub palmele ei. El se opri la marginea apei, o puse jos cu blândețe și-i înconjură talia cu brațul. Anna își dădu capul pe spate și-l privi îndelung.

— La ce te gândești ? o întrebă el cu tandrețe.

— La momentul pe care l-am trăit împreună în grotă, îi răspunse ea înroșindu-se, și care va rămâne pentru întotdeauna întipărit în memoria mea. Chiar dacă nu-mi va rămâne nimic altceva din trecut, voi avea întotdeauna aceste clipe minunate.

— O să-ți regăsești memoria, spuse Sebastian cu o voce plină de siguranță. Și atunci o să știm ce s-a întâmplat.

După aceste cuvinte sări în piscină, antrenând-o și pe Anna cu el. Când apa acoperi cele două trupuri înlănțuite, tânăra începu să spere că nu-și va regăsi niciodată memoria. Fiindcă presimțea că asta va însemna sfârșitul căsătoriei lor.

★
★ ★

Anna își înnodă prosopul de baie în jurul taliei și-l privi pe Sebastian. El adormise, lungit pe o stâncă. Chiar în această clipă, în abandonul liniștit al somnului, din el se degaja o forță ieșită din comun.

Se urcă fără zgomot pe stânci și căută intrarea grotei. Îi trebuiră mai multe minute să găsească trecerea, dar reuși în cele din urmă să se strecoare în spatele cascadei.

Toate detaliile corespundeau amintirilor ei. Solul tapisat cu mușchi moale care se înfunda sub picioarele ei, nișa scăldată de o lumină verde. Trecutul pluti efemer în jurul ei, ca un ecou îndepărtat, apoi dispăru. Anna suspină cu tristețe. N-avea rost să mai rămână aici, acest loc nu-i va evoca nimic altceva.

Sebastian dormea în continuare, așa că ea o luă la întâmplare pe stâncile plate care coborau în trepte până la lagună și, fără să știe cum, ajunse pe plajă. Cerul începuse să se acopere de nori amenințători. Anna intră în apă, cu privirea neliniștită fixată spre linia orizontului. Numai să nu fie vorba de o altă furtună în pregătire. Se obișnuise cu trombele de apă care se abăteau zilnic asupra insulei, dar nu avea curajul să înfrunte un nou cataclism, comparabil cu cel care se dezlănțuise în noaptea sosirii ei.

Zgomotul unui motor tulbură brusc liniștea. Un vaporaș, condus de un bărbat cu părul roșu, venea în linie dreaptă spre lagună și trecu îndrăznet de bariera recifurilor. Zărind-o pe Anna, opri motorul și-și agită brațele.

— Chris ! Eu sunt. Vino... Înoată până la mine !

Tânăra înaintă încet prin apă, simţind un gol în stomac datorită senzaţiei îngrozitoare că va retrăi o dramă.

— Benjamin ?

Prenumele ieşise de pe buzele ei fără să-şi dea seama. Îi ascultă silabele familiare, apoi îl mai repetă o dată, plină de siguranţă :

— Benjamin ?

— Da. Eu sunt. Grăbeşte-te să nu ne surprindă !

Anna şovăi, descumpănită. Necunoscutul ăsta o cunoştea. Şi se părea că şi ea îl cunoaşte. Dacă nu, de ce i-ar fi pronunţat numele ? Mai făcu un pas în direcţia lui. Trebuia să-l întrebe, să pretindă să-i spună unde s-au mai întâlnit.

Apa îi ajunsese până la talie când un zgomot de paşi grăbiţi se auzi în spatele ei, urmaţi de un plonjon asurzitor. Sebastian ţâşni într-o ploaie de spumă şi o prinse cu putere de încheietură. Cu respiraţia tăiată, cu muşchii încordaţi, se interpuse între ea şi vaporaş.

Timp de un minut care părea să nu se mai termine, cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri. Apoi pilotul vaporaşului înjură şi porni motorul. Ambarcaţiunea descrise un arc de cerc înainte să dispară în spatele recifurilor.

Sebastian îi cuprinse talia şi o trase spre plajă.

— Cine e ? o întrebă el aruncând-o pe nisip.

Nu-l văzuse niciodată atât de furios.

— Nu ştiu.

— Minţi.

O luă de umeri şi o scutură.

— Te-am auzit ! I-ai spus Benjamin !

— Nu mint !

Cum să-i explice un lucru pe care nu-l înţelegea nici ea ?

— Nu-l cunosc.

— Te pregăteai să te duci cu el. Cine e ?

Scutură din cap, îngrozită de furia lui Sebastian.

— Numele lui mi-a venit spontan pe buze, dar nu ştiu cine e acest bărbat. Îţi jur !

El îi dădu brusc drumul, ca pentru a nu comite ireparabilul. Pe faţa lui anormal de palidă, ochii aveau o strălucire incandescentă.

— Mă minţi din prima zi, nu-i aşa ? Nu ţi-ai pierdut memoria !

Anna îşi înghiţi lacrimile care-i veniseră în ochi, fiindcă un gest de mândrie îi interzicea să plângă în faţa lui.

— Ştii bine că nu e aşa.

— V-aţi bătut amândoi joc de mine. În ce scop ? E amantul tău ?

— Îţi repet că nu-l cunosc. Poate... poate l-am cunoscut... înainte, dar nu-mi mai amintesc. Te rog, crede-mă !

El clătină din cap cu o privire dispreţuitoare.

— S-a terminat, Anna. Sau ar trebui să-ţi spun Chris ?

— Nu înţeleg, răspunse ea cu o voce slabă. Nu ştiu de ce m-a strigat aşa. Nu e numele meu, nu-i aşa ?

— Nu, dar e cel pe care l-ai pronunţat la spital, imediat după accident...

Sebastian se încruntă. Anna îl privi cu îngrijorare. Mânia i se topise, dar expresia distantă părea şi mai ameninţătoare. Dădu brusc din cap. Luase o hotărâre ? Care ?

— Vino...

Îi întinse mâna şi, timp de o clipă, ea rămase ţintuită locului, incapabilă să facă vreun pas. După brutalitatea cu care o smulsese din apă şi o aruncase pe plajă, un asemenea gest o lua prin surprindere. Poate Sebastian încerca astfel s-o facă să înţeleagă că nu va mai folosi constrângerea faţă de ea ? Îi luă mâna fără să ezite, ca să-i dovedească faptul că avea încredere în el.

Ajunseră în mare grabă la jeep. Totuşi, în loc să demareze în trombă aşa cum se aştepta Anna, el îşi îşi deschise radioul şi discută prin intermediul staţiei locale cu cineva, dar în dialect.

— Pe cine ai chemat ? Ce i-ai spus ? se interesă Anna care nu pricepuse o boabă.

— Am contactat satul ca să-i informez că pe insulă există un intrus şi am ordonat să-mi fie adus cât mai repede posibil ca să-l interoghez.

— E legal ?

El îi aruncă o privire arogantă.

— Insula îmi aparţine. Am toate drepturile.

— Să presupunem că-l găsesc pe omul ăla şi ţi-l aduc... ce se va întâmpla ? întrebă Anna neliniştită.

Se întoarse spre ea. Ochii lui prevesteau furtuna.

— O să-l întreb dacă el te-a ajutat să fugi în noaptea nunţii noastre, dacă el a făcut ca maşina să ajungă în râpă, cu riscul de a te omorî, şi pe urmă te-a părăsit cu laşitate, rănită şi inconştientă.

Chipul lui Sebastian avea acum o expresie dură şi inflexibilă.

— Şi dacă e el, îl omor.

CAPITOLUL IX

În tot timpul drumului, Anna rămase într-o stare de prostraţie. Printr-o singură frază, Sebastian îi pustiise inima şi mintea. Simţise de la început că el îi ascundea ceva, că un obstacol se ridica între ei. Dar nici un moment nu bănuise că e vorba de un bărbat.

Îşi împreună mâinile ca să le împiedice să tremure. Era posibil ca să-l fi părăsit pe Sebastian pentru Benjamin ? Ideea o revoltă. Nu ! Îi purta soţului e o dragoste profundă. Trebuia să existe o explicaţie. Trebuia !

Ajungând acasă, Sebastian parcă în apropierea grădinii de zarzavat şi-i spuse :

— Îmi pare rău, Anna. Aş fi preferat s-o afli altfel. Sperăm că o să-ţi recapeţi întâi memoria şi că, abia mai apoi, o să putem rezolva cu calm toate problemele noastre.

— Parcă mă socoteai o mincinoasă, care se preface amnezică ? Trebuie să te hotărăşti, Sebastian. E uşor pentru tine să joci pe mai multe planuri !

El mormăi printre dinţi, cu ochii fixaţi pe parbriz.

— Nu știu ce să mai cred. Dar o să capăt răspunsul la întrebările mele mai repede decât crezi !

Și, ca și cum nu se putea împiedica, îi atinse obrazul cu vârful degetelor, cu un gest mângâietor.

— Du-te și schimbă-te, Anna. Invitatul... nostru nu va întârzi probabil să-și facă apariția și vreau să fii acolo când va sosi.

I-ar fi plăcut să-l poată convinge pe Sebastian de nevinovăția ei. Totuși nu avea nici o dovadă în acest sens. Fusese prima surprinsă de ceea ce se întâmplase.

Urcă direct în camera ei, își scoase costumul de baie și făcu un duș rece, sperând că jetul înghețat o va ajuta să-și depășească teama. Tocmai terminase să se îmbrace și-și împletise părul într-o coadă, când Dominique dădu buzna în încăpere.

— În locul dumneavoastră, aș coborî repede să văd ce se petrece, înainte ca domnul Sebastian să-l facă praf pe tipul ăla.

Anna sări treptele din patru în patru, ciulind urechea. Niște voci ridicate îi parveniră din birou. Împinse ușa și rămase încremenită în prag văzându-i pe cei doi bărbați față în față, înfruntându-se. Benjamin se muta de pe un picior pe celălalt, cu pumnii strânși. Obrazul stâng, umflat și învinețit, arăta că în mod sigur nu venise aici de bunăvoie.

Sebastian se sprijinise de biroul lui, cu brațele încrucișate, într-o atitudine mândră și indiferentă. Dar Anna, care-l cunoștea acum destul de bine, își dădu seama că nu era atât de destins cum voia să pară.

— Intră, Anna, îi spuse el fără să-și dezlipească privirea de la „invitatul" lor. Ți-l prezint pe Benjamin Samuel. După părerea lui, sunteți foarte apropiați.

Anna primi șocul în plin și-și holbă ochii de uimire.

— Samuel ? repetă ea încet. E cel care te-a atacat în justiție ?

— Chiar el.

— Doamne, Chris, să terminăm odată ! strigă Benjamin furios. Spune-i verde în față ce crezi despre el și să plecăm de aici !

Ea clătină din cap în semn că nu și, în mod instinctiv, se apropie de Sebastian.

— N-am nici o intenție să vă urmez. Nu vă cunosc. Și de ce îmi spuneți Chris ?

Benjamin îi aruncă o privire stupefiată.

— Al cui joc îl faci ? E numele tău. Chris Bishop. Și noi doi suntem...

Aruncă o privire jenată în direcția lui Sebastian.

— Suntem vechi prieteni.

— Regret, dar nu-mi amintesc de dumneavoastră, spuse ea cu răceală.

Benjamin îi aruncă o privire uluită.

— Glumești ? Ne cunoaștem de ani de zile.

— E amnezică de la accident, declară Sebastian. Presupun că dumneavoastră n-ați uitat însă de accident ? Rulați nebunește în plină furtună. Mașina a părăsit șoseaua și s-a prăbușit într-o râpă, rostogolindu-se câțiva metri. Și ați fugit, părăsindu-vă .. prietena... într-o stare gravă.

Benjamin păli.

— Am fugit după ajutor ! Am mers kilometri întregi, dar m-am rătăcit. Când în cele din urmă am găsit un telefon, accidentul fusese deja semnalat la poliție. Nu mai aveam deci nici un motiv să mă întorc în locul respectiv.

Se întoarse spre Anna.

— Înțelegi, nu-i așa ?

Ea se lipi de Sebastian care, înțelegându-i spaima, îi înconjură umerii cu brațul.

— Și ce căuta soția mea în acea mașină ?

— Te părăsea, bătrâne, îi răspunse Benjamin fără menajamente, luându-l peste picior.

— De ce ?

— Descoperise că săvârșise o greșeală grosolană căsătorindu-se cu tine. Mi-a telefonat ca să vin s-o iau înainte să descoperi adevărul în privința noastră.

— De fapt, ce anume ?

— Că încerca să mă ajute să câștig procesul.

Anna tresări, îngrozită. În schimb, Sebastian nici nu clipi, păstrând un chip impasibil.

— Care era natura exactă a relațiilor dintre voi ? Erați prieteni... intimi ?

Benjamin schiță un surâs șiret.

— Oarecum.

— Erai amantul ei ?

Anna vru să protesteze, dar Sebastian o strânse de braț ca să tacă.

— Viața mea particulară nu te privește, declară Benjamin.

— Sunt soțul ei și am dreptul să știu ! Răspunde-mi : erai amantul ei ?

Bărbatul ezită, apoi ridică din umeri.

— Da. Acum ești mulțumit ? Am avut o aventură cu ea, acum mulți ani, și nu văd ce interes am avea s-o readucem pe tapet. S-a prescris.

Sebastian nu făcu nici un comentariu. Îi păsa sau nu ? Anna îi invidia calmul și indiferența. Ideea de a fi fost vreodată amanta lui Benjamin Samuel o umilea.

— De ce eram cu... tine în noaptea aceea ? îl întrebă ea cu o voce aspră, hotărându-se totuși să-l tutuiască. Și de ce voiam să-mi părăsesc soțul ?

Benjamin își plecă privirea.

— Fiindcă lucrai pentru mine. Și te-ai decis să fugi fiindcă ți-era teamă să nu descopere adevărul. Cred că începuse să se prindă.

— Vrei să spui că... spionam pentru tine ?

— Exact, o aprobă el trecându-și mâna prin păr. Aveam nevoie de cineva la fața locului care să-mi obțină niște informații mai precise. Nu mă puteam lupta singur cu el. Era bogat, puternic, intangibil chiar. Când am aflat că e în căutarea unei asistente, ți-am dat bani ca să candidezi. Aveai dreptul și la o primă grasă dacă obțineai postul.

Anna îl privea fix, îngrozită de ce-i auzeau urechile.

— Și am acceptat ? Eu... spionam pentru... bani ?

Benjamin ridică din umeri

— Evident. Ești o tipă bine, Anna, și știi, la fel ca toată lumea, care-ți sunt interesele.

Ea scoase un geamăt și, smulgându-se din brațele lui Sebastian, se îndreptă spre fereastră. I se făcuse silă de propria ei persoană. Toate dis-

cursurile pe care i le ţinuse lui Sebastian despre dragoste, loialitate... Toate nu erau decât o minciună. Îşi făurise o imagine care n-avea nici o legătură cu adevărata ei personalitate.

Îşi aplecă distrusă capul. Cum să mai trăiască cu o asemenea greutate pe inimă ? Şi mai ales cum să-şi mai privească în ochi soţul ? Acum când îi cunoştea duplicitatea, în mod sigur o ura.

— Ce fel de informaţii trebuia să-ţi transmită soţia mea ? se interesă Sebastian.

— Planurile aparatului Seawolf. Şi raporturile piloţilor despre probele de încercare în aer.

— Pe scurt, toate elementele privind accidentul care i-a costat viaţa pe părinţii tăi.

— A fost un accident criminal ! strigă Benjamin. Avionul tău i-a omorât. Aparatul era greşit proiectat şi greşit construit.

Sebastian ignoră acuzaţia şi continuă cu aceeaşi voce liniştită :

— Totuşi, Anna... pardon, Chris, n-a furat dosarele. De ce ?

— Ca şi cum n-ai şti ! Ele sunt aici, pe insulă...

— În acest caz, de ce nu le-a şterpelit când am adus-o la Rochefort ?

— N-ar fi putut niciodată să părăsească insula cu planurile. Problema s-a rezolvat de la sine când ai cerut-o în căsătorie. Nu-i mai rămânea decât să aştepte momentul oportun ca să le ia şi apoi să mi le dea cu discreţie.

— Atunci de ce m-a părăsit chiar în noaptea nunţii ?

— Eu... eu îi cerusem să renunţe.

O bruscă nervozitate apăru în vocea lui Benjamin. Anna se întoarse spre el intrigată.

— Devenise prea periculos. În plus, începuseşi să ai bănuieli.

— Vrei să mă faci să cred că lăsai totul baltă, chiar în momentul când erai gata să reuşeşti ? N-are nici un sens.

Bărbatul îşi drese vocea.

— Contrar a ceea ce crezi, eu ţin la Chris şi-mi pare nespus de rău că a fost rănită în accident. Şi nici prin minte nu-mi trecuse vreodată că o să se mărite cu tine. Nu mi-aş fi imaginat că se va ajunge până acolo.

— Şi, după părerea ta, de ce s-a măritat cu mine ?

— Şi-a dat probabil seama că era mult mai rentabil să fie soţia ta decât să lucreze pentru mine.

Anna deschise gura, sufocată de perfidia acestei replici. Sebastian încasă lovitura fără să clipească, dar strânse pumnii şi ea crezu că o să sară la Benjamin.

Dar nu mai avu timp ; soţul lui Dominique intră în aceeaşi clipă în încăpere, evitând astfel un conflict deschis.

— Camera e gata. Aţi terminat cu el, patroane ?

— Da, Joseph, îi răspunse Sebastian.

Îşi privi adversarul din cap până-n picioare, cu un zâmbet dispreţuitor pe buze.

— Joseph o să-ţi arate camera. În locul tău, l-aş urma fără să crâcnesc. Dacă nu...

— Ei, o clipă ! protestă Benjamin. Ţi-am

spus tot ce știam. Nu mă puteți reține împotriva voinței mele !

Sebastian rânji.

— Fii liniștit, voi părăsi insula mâine dimineață la prima oră. O să veghez personal la asta. Dar acum se pregătește o furtună. Așa că dispari în camera ta și să nu te mai văd în fața ochilor.

Benjamin își mușcă buzele, părând că ezită.

— Și Chris ?

— Nu e problema ta.

— Dar...

Joseph îl înșfăcă de braț și-l împinse fără menajamente pe culoar. Ușa se închise în urma lor.

Atunci Sebastian se întoarse spre Anna, cu o lumină enigmatică în fundul ochilor.

— M-am căsătorit deci cu Mata-Hari...

— Îmi pare rău, spuse ea întâlnindu-i privirea. Nu poți să știi cât de mult regret ceea ce am făcut.

— Nu încerci nici măcar să te aperi ?

Ea își plecă privirea.

— Nu văd cum. Probele sunt zdrobitoare.

— Nu-ți face griji în privința asta. Mâine vom avea toate probele de care avem nevoie.

— De ce mâine ?

— Fiindcă voi avea raportul detectivului pe care l-am angajat. Vom ști ce trebuie să credem din versiunea lui Samuel.

Anna se înfioră.

— Și până mâine ?

— Așteptăm.

★

★ ★

Furtuna o trezi pe Anna care sări în sus și se repezi fără să se mai gândească în camera lui Sebastian.

— Mă întrebam cât o să mai reziști, îi declară el văzând că dă buzna în cameră, trântind ușa de perete.

— Dată fiind situația, mi s-a părut mai convenabil să dormim separat, spuse ea.

Tunetul bubui deasupra capetelor lor. Ea se lipi de perete, galbenă la față.

— Ce mai așteptați ? Vino încoace.

Ea nu făcu decât un salt până în pat și se ghemui în brațele lui Sebastian. Suspină.

— N-ar fi trebuit să fiu aici. Mi-e rușine.

— Din cauza lui Benjamin ?

— Da.

— Fiindcă a fost amantul tău ?

Ea dădu din cap, descumpănită de francheța lui Sebastian.

Acesta se sprijini într-un cot și o privi intens, cu o privire de nedescifrat.

— Există un lucru pe care nu ți l-am spus... și pe care ar trebui să-l știi.

— Dacă e încă o veste proastă, prefer să te abții, spuse ea cu o voce obosită.

— Nu e o veste proastă.

Făcu o pauză înainte să adauge :

— El a mințit, Anna. N-ai fost niciodată amanta lui. Pentru un motiv foarte simplu : când am făcut dragoste în grotă, tu erai virgină.

Anna încremeni, simțind că ochii i se umplu de lacrimi de recunoștință.

— Ești sigur ? Nu-mi spui asta numai ca să mă liniștești ?

— Nu, ăsta e adevărul. Şi am insistat până ai acceptat să te căsătoreşti cu mine. Ceea ce dovedeşte nu numai că a minţit ci şi că te cunoaşte destul de puţin. Îmi pun deci întrebarea : cine este el în raport cu tine ?

Anna închise ochii, pradă unei tristeţi nemărginite. Ar fi vrut să şi-l alunge din memorie pe Benjamin. Dacă l-ar fi crezut, ea îşi trădase soţul într-un mod de neiertat. Iar mâine, când detectivul îşi va prezenta raportul, impostura ei va ieşi la lumina zilei. Şi Sebastian o va alunga din casa lui, din viaţa lui...

Fără să scoată nici un cuvânt, părăsi patul. Camera era cufundată într-un întuneric adânc, împrăştiat din când în când de lumina fulgerelor. Anna inspiră profund şi-şi dezlegă încet bridele care-i ţineau cămaşa de noapte. Dacă tot trebuia să plece, n-o va face fără să ia cu ea o ultimă amintire de la Sebastian, o amintire pe care o va îndrăgi până la sfârşitul zilelor ei.

— Anna ?

Cămaşa de noapte căzu cu un foşnet la picioarele ei. În aceeaşi clipă un fulger orbitor lumină încăperea.

— Sper că ştii ce faci, îi spuse el cu o voce răguşită, fiindcă dacă te ating, nimic nu mă va mai putea opri.

— Nici nu vreau să te opreşti. Vreau să facem dragoste... ca şi cum ar fi pentru prima oară. Vreau să fiu soţia ta... chiar şi numai pentru o noapte.

El veni lângă ea şi-i cuprinse în palme chipul fierbinte.

— Nu-ţi fie teamă. N-o să-ţi fac nici un rău.

Ea ridică spre el o privire încrezătoare.

— Nu mi-e teamă.

Sebastian o ridică în braţe şi o aşeză cu blândeţe pe pat. Imediat buzele lor se contopiră, în timp ce mâinile puternice, lacome şi îndrăzneţe îi mângâiau neobosite trupul.

Mângâierile lui se făceau din ce în ce mai intime. Se lăsă în voia lui, subjugată. Fiecare din gesturile lui Sebastian era urmat de o beţie a simţurilor care depăşea tot ce şi-ar fi putut ea imagina.

Dragostea lor fu la fel de vijelioasă ca furtuna care făcea ravagii în spatele ferestrei. Anna fu nespus de tulburată fiindcă nimic n-o pregătise pentru această dezlănţuire de pasiune.

Se lăsă să cadă pe spate pe saltea, încercând să-şi regăsească suflul şi raţiunea.

— Bastian... aşa a fost... aşa a fost şi prima oară când am făcut dragoste în grotă ?

El o aprobă din cap şi-i mângâie obrazul cu dragoste.

— Da.

— Adevărat ?

— Adevărat.

Şi o sărută cu blândeţe pe buze.

— Şi ăsta nu e decât începutul.

Anna se cuibări la pieptul lui, cuprinsă de o plăcută oboseală. Fusese nebună să creadă că o singură noapte îi va fi de ajuns. Ar fi vrut să nu se termine niciodată. Ar fi vrut să cunoască aceeaşi beţie a simţurilor în toate zilele vieţii ei...

Pleoapele i se închiseră fără voia ei şi adormi imediat. Dar somnul ei fu tulburat de un vis ciudat.

★
★ ★

Un fulger brăzdă cerul de culoarea cernelii, luminând camera de hotel. Anna întoarse capul şi-l privi pe Sebastian, în braţele căruia aţipise. El dormea profund.

Se desprinse uşurel din îmbrăţişarea lui, atentă să nu-l trezească. Apoi se dădu jos din pat şi se îmbrăcă în mare grabă. În momentul când se pregătea să părăsească încăperea, ezită. Îi mai rămânea un singur lucrul de făcut înainte să plece.

Îşi scoase cu încetinitorul verigheta, o sărută şi apoi o aruncă în aşternutul mototolit. Un fulger făcu să scânteieze diamantele, însoţindu-le în căderea lor. Anna închise ochii încercând să-şi oprească lacrimile.

Trebuia să fugă.

Aruncă o ultimă privire spre chipul liniştit al lui Sebastian, pentru a-şi întipări pentru totdeauna în minte trăsăturile lui bărbăteşti. Apoi, înghiţindu-şi hohotele de plâns, se strecură pe culoar.

Niciodată nu i se păruse că ascensorul coboară atât de încet. I se păru o veşnicie până când trecu de recepţie şi ajunse la poarta hotelului.

În ciuda orei matinale, portarul stătea cu conştiinciozitate în post.

— Vreţi să vă chem un taxi, doamnă Kane ? O întrebă el dechizându-i uşa.

— Nu, mulţumesc. Sunt aşteptată.

Îşi regretă imediat vorbele. Sebastian va afla acum că nu plecase singură. Dar oricum va şti

la ce trebuie să se aştepte după ce va ajunge la Rochefort şi îi va citi scrisoarea.

O maşină parcată de cealaltă parte a străzii porni şi opri în faţa ei. Benjamin se aplecă şi-i deschise portiera.

— Ai întârziat ! Grăbeşte-te !

Ea coborî de pe trotuar şi rămase nemişcată, fără să simtă picăturile de ploaie care i se prelingeau pe obraji. În fundul sufletului ei avea sentimentul unei pierderi ireparabile. Îşi ridică ochii spre faţada hotelului, apoi un tunet o făcu să se repeadă în maşină. Benjamin demară în trombă.

— Le ai ?

— Nu.

El apăsă pedala acceleratorului până la fund, ţinând mâinile crispate pe volan.

— Nu-mi vine să cred !

Ploaia cădea acum cu o asemenea violenţă, încât Anna nu mai vedea drumul.

— Benjamin, mai încet ! Conduci prea repede.

— Erai singura noastră speranţă ! Cum ai putut face asta ? Din cauza ta am ratat totul, totul.

Benjamin avea dreptate. Ea era de vină. Le trădase pe cele două persoane care contau cel mai mult pentru ea.

Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă pe obraji.

— Îmi pare rău, şopti ea cu o voce sugrumată. Dar mi-ai spus că renunţi la urmărirea prin justiţie. M-ai încurajat chiar să continuu relaţia cu Sebastian.

— Bineînțeles ! Pentru tine era cel mai bun mijloc ca să ai acces la dosare. Chiar ai crezut că o să abandonez totul, fiindcă tu te-ai îndrăgostit prosteşte de tipul ăsta ?

— Da, aşa am crezut ! Dacă nu, aş fi plecat de mult. E nevinovat, Benjamin. Când o să admiți în fine că a fost vorba de un accident tragic şi că...

— N-a fost o eroare de politaj. Avionul era prost proiectat şi prost construit.

Lovi volanul cu pumnul.

— Te-am prevenit ce-o să se întâmple dacă nu aduci planurile. Cu atât mai rău pentru tine. O să-i aduc la cunoştință că eşti sora mea vitregă.

— Cum vrei, spuse ea cu o voce obosită. Nu mai are nici o importanță pentru mine de acum încolo. L-am părăsit.

— Ce-ai făcut ?

— Ai auzit foarte bine. I-am scris o scrisoare în care îi explicam totul.

Îşi întoarse capul ca el să nu-i vadă fața scăldată în lacrimi.

— Nu mai ai cum să faci presiuni împotriva mea. S-a terminat. Ai pierdut.

— Aşa crezi ?

Acceleră, cu chipul crispat de furie.

— Niciodată n-o să renunț, mă auzi ? Niciodată ! Vreau să plătesc pentru moartea părinților noştri ! Vreau să-l condamne, să-l azvârle în închisoare, să-l...

Un tunet asurzitor îi acoperi vocea. Un fulger zebră cerul, luminând brusc hăul care se căsca în fața lor. Înțelegând că el nu mai putea redresa maşina la timp, Anna începu să urle.

Timp de o clipă maşina rămase ca suspendată în aer. Apoi se strivi de pământ cu un zgomot înspăimântător. Tânăra nu observă că portiera din partea lui Benjamin se deschisese şi el fusese proiectat afară. Maşina îşi continuă drumul rostogolindu-se din ce în ce mai repede. Asurzită de zgomotul tablei contorsionate şi ametită de durerea fulgerătoare din tâmplă, Anna scoase un ultim strigăt :

— Sebastian !

Apoi o gaură neagră o înghiți.

* * *

Se trezi şi se ridică brusc, acoperindu-şi gura cu mâna ca să nu țipe. Îşi amintea. Îşi amintea totul !

CAPITOLUL X

Primul ei impuls fu să-l trezească pe Sebastian ca să-i spună totul, apoi se răzgândi şi se sculă fără să faci nici un zgomot. Avea nevoie de timp de gândire. Conştientă în mod dureros că mai trăise această scenă, se îmbrăcă în întuneric şi părăsi pe furiş camera. Totuşi, de data asta n-o să mai fugă. Va face faţă evenimentelor.

Se duse în vârful picioarelor până în bucătărie şi-şi făcu o cafea. Nu se iviseră încă zorii dar o lumină palidă se desena la orizont, anunţându-le apariţia. Anna traversă casa tăcută, cu ceaşca în mână. Tocmai trecea prin faţa biroului lui Sebastian când un zgomot o făcu să-şi ciulească urechile. Cineva era înăuntru. Împinse uşor uşa şi tresări uimită. Benjamin scotocea prin sertare.

— Ce faci ? Ai înnebunit ? îl întrebă ea îngrozită.

El îşi ridică iute capul şi o fulgeră din priviri.

— Pleacă de aici !

— Nici gând.

Închise uşa în urma ei.

— Unde e Joseph ?

— Doarme dus. I-am furat cheile şi am alergat încoace.

— Te rog, Benjamin opreşte-te. E inutil. Părinţii noştri n-ar fi dorit aşa ceva !

El lăsă să-i scape un râs cinic, continuând să scotocească înfrigurat prin teancurile de hârtii.

— Deci amnezia nu era decât praf în ochi... Îmi închipuiam.

— Te înşeli. Adineaori mi-am recăpătat memoria.

— Ia te uită ! Ce uşor e !

Se întoarse spre ea şi o privi cu atenţie.

— Aş putea să-ţi cunosc intenţiile ?

— O să-i explic totul lui Sebastian.

— Ce abnegaţie, spuse el scrâşnind din măsele. Şi care va fi reacţia lui, după părerea ta ? Doar nu-ţi închipui că o să te ierte ? În fond, te-ai infiltrat aici ca să-l spionezi şi...

— Dar n-am făcut-o pentru bani ! Am acceptat doar fiindcă credeam, la fel ca şi tine, că Seawolf are vicii de fabricaţie şi e responsabil de moartea părinţilor noştri.

Se sprijini de birou cu ambele mâini şi se aplecă spre el.

— Am avut acces la dosare, Benjamin. Am citit toate rapoartele de expertiză. Avionul corespundea tuturor normelor de securitate.

El îşi îndreptă spatele, cu ochii strălucitori.

— Zici că ai avut acces la dosare ?

— Da, dar...

El se ridică dintr-un salt.

— Şi unde sunt ?

— Într-un fişet. În apropiere de pista de zbor.

Îl luă de braţ cu un aer rugător.

— Renunţă la proiectele tale de răzbunare,

Benjamin. Îţi faci singur rău. Asta nu-i va reînvia nici pe tatăl tău nici pe mama mea.

— Crezi că nu ştiu asta ? spuse el cu o voce ciudată. Dar măcar, nu vor fi morţi din vina mea.

Anna clătină din cap cu ochii plini de lacrimi.

— Te rog, încetează să te mai chinuieşti singur. Ai pilotat avionul bine... în sfârşit, cât de bine ţi-a stat în putinţă. Chiar dacă raportul a ajuns la concluzia că a fost greşeala ta, eu nu te consider vinovat de accident, ţi-o jur !

Văzându-l că se crispează brusc, Anna înţelese că făcuse o greşeală. El o luă de braţ şi o împinse spre uşa de la terasă.

— Hai să plecăm !

— Nu merg nicăieri cu tine, protestă ea încercând să se elibereze. Vreau să-l anunţ pe Sebastian că mi-am recăpătat memoria.

— O s-o faci după ce mă ajuţi să pun mâna pe dosarele alea.

Fără să ţină cont de rugăminţile ei, o trase spre grădină. Se iveau zorii. Un fazan auriu ţâşni dintr-un tufiş şi, bătând din aripi, îşi luă zborul.

— Benjamin, opreşte-te ! strigă Anna. Hai în casă să discutăm şi să...

— Nu. Vreau rapoartele !

Privirea lui disperată, rătăcită, o îngrozi. Căută atunci un compromis.

— Dacă... dacă îţi arăt unde sunt, eşti satisfăcut ? Nu să le iei, doar să le citeşti.

El se încruntă şi ochii lui luară o expresie gânditoare.

— Îmi promiţi că mi le arăţi ? Fără să-mi ascunzi nimic ?

— Da. Cu o condiţie.

Îi aruncă o privire bănuitoare.

— Care anume ?

— Eu o să conduc maşina.

Benjamin schiţă un zâmbet încărcat de amărăciune.

— Presupun că am meritat-o. Hai !

Anna porni motorul jeep-ului şi se îndreptă spre sat. Drumul aluneca îngrozitor. Totuşi nu îndrăzni să propună să se întoarcă. Se făcu ziuă exact când ieşeau din tunel şi începură să coboare spre pistă. În acel moment zări o maşină în oglinda retrovizoare.

Ştiu imediat că era Sebastian şi că-i va prinde în curând din urmă. Rula mult mai repede decât ei. Îşi aruncă privirea spre Benjamin. Se părea că el nu remarcase nimic.

I se strânse inima. Sebastian îşi imagina probabil că-l părăsea din nou, că, de la început, pusese totul la cale cu Benjamin şi că se prefăcuse amnezică doar ca să pună mâna pe dosare.

Mâinile Annei se crispară pe volan. Drumul devenea din ce în ce mai periculos. Râurile se revărsaseră în cursul nopţii, aducând adevărate torente de noroi pe şosea. Luă destul de greu un viraj foarte strâns şi scoase un strigăt de groază când văzu o parte a şoselei surpându-se în spatele lor. Sebastian nu va reuşi să se oprească la timp. Frână atât de brusc încât motorul cală.

— Ce naiba te-a apucat ? ! strigă Benjamin.

Anna sări din jeep fără să-i mai răspundă şi începu să fugă ca o nebună ca să-l avertizeze pe Sebastian asupra pericolului. Dar ştia că e deja prea târziu.

Dintr-odată maşina ţâşni din curbă. El încercă cu disperare să evite prăpastia care se deschidea în faţa lui. Frânele scrâşniră. Apoi maşina se prăbuşi în gol.

— Bastian !

Anna se aruncă pe burtă, scuturată de sughiţuri convulsive de plâns. Era mort. Nimeni n-ar putea supravieţui unei asemenea căzături. Îşi făcu curaj şi se uită în prăpastie. I se tăie răsuflarea. Jeep-ul fusese oprit din cădere de un palmier, exact deasupra următorului viraj. Toată partea din dreapta era făcută praf. Sebastian zăcea inert, prăbuşit deasupra volanului. Benjamin o ajunse din urmă şi o scutură de braţ.

— Să ne grăbim. Palmierul o să cedeze dintr-o clipă în alta.

Se repeziră la maşină, dar de data asta Benjamin se urcă la volan şi demară în trombă. Ajunseră în câteva minute în apropiere de locul accidentului, dar Anna avu impresia apoi că le trebuiseră ore ca să se cţere până la jeep. Constată îngrozită că faţa lui Sebastian era plină de sânge.

— Trebuie să-l ducem imediat la spital, spuse Benjamin încordat. Nu-mi prea place că trebuie să-l deplasăm, dar n-avem de ales.

Anna dădu din cap.

— Nu există nici un doctor pe insulă. Când se produce un accident, Sebastian duce întotdeauna răniţii cu avionul la San Juan.

Benjamin tresări.

— Cu avionul ? Vrei să zici cu... un Seawolf ?

— Da. Te rog, Benjamin, acceptă să pilotezi tu avionul. Doar tu îl poţi salva pe Sebastian.

Era o rugăminte fără sens, dar nu avea totuşi de ales. Benjamin privi chipul răvăşit al surorii sale vitrege, apoi dădu din cap, cu o hotărâre de neclintit în ochi.

— De acord. Dar seviciul contra servici. Îl duc la spital dacă-mi dai dosarele.

— Cum îmi poţi propune un asemenea târg ? întrebă ea cu un aer scandalizat. Nu vezi că moare dacă nu facem nimic ?

— Rămâne la latitudinea ta. Vrei să te ajut sau nu ?

Anna era constrânsă să accepte. Spuse printre hohote de plâns :

— Te urăsc, Benjamin. Şi o să te urăsc până la sfârşitul zilelor mele !

— Dacă aşa vrei... Dar în locul tău, m-aş hotărî înainte să-şi piardă tot sângele.

Ea închise ochii cuprinsă de disperare. „Oh, Sebastian, iartă-mă !“

— Ai câştigat, răspunse ea cu o voce spartă. Accept.

* * *

Anna trebui să-şi adune tot curajul ca să urce în avion. Dacă viaţa lui Sebastian n-ar fi fost în pericol, ar fi rămas la sol. În timpul zborului, Benjamin nu scoase nici un cuvânt şi ea nu ştiu niciodată cum de a reuşit el să aterizeze la Puerto Rico. De altfel puţin îi păsa. Toată atenţia îi era concentrată asupra chipului livid al soţului ei.

O ambulanţă îi aştepta la aeroport şi-i duse la spital. Anna îl însoţi pe Sebastian până la urgenţă, apoi se întoarse spre Sebastian.

— Ai avut ce-ai dorit, nu-i aşa ? Acum cară-te cu preţioasele tale dosare, îi spuse ea printre dinţi.

— Chris...

— Christiana nu mai există. A murit în ziua când mi-ai cerut să-mi schimb numele ca să mă angajez la Sebastian. De acum înainte mă numesc Anna.

— De acord... Anna, reluă el. Încearcă să mă înţelegi, eu...

— Oh, te înţeleg chiar foarte bine. Îţi trebuie neapărat un ţap ispăşitor fiindcă n-ai curajul să-ţi recunoşti propria responsabilitate. Acum pleacă, Benjamin. Nu mai vreau să te văd.

Îi aruncă o privire încărcată de dispreţ şi-i întoarse apoi spatele.

Aşteptarea fu îngrozitoare pentru Anna. Ştia că, dacă Sebastian va muri, o părticică din ea va dispărea o dată cu el. Iar dacă el va supravieţui, îi va purta în mod sigur o ură de moarte. Îl trădase. Din prima zi când se întâlniseră, nu încetase să-l mintă. Şi se îndoia că el o va putea ierta vreodată.

Văzându-l pe medic, sări în picioare.

— Cum se simte ?

— Starea lui e satisfăcătoare. Rănile sunt superficiale.

Anna se simţi atât de uşurată încât fu gata să izbucnească în lacrimi.

— Pot să-l văd ?

— Bineînţeles. Cu condiţia să nu staţi prea

mult. E sub tranchilizante şi are nevoie de odihnă.

O infirmieră o conduse până în uşa camerei şi se dădu la o parte, surâzându-i.

— Zece minute, doamnă Kane, nu mai mult.

Încăperea era cufundată în penumbră. Anna se apropie de pat cu un aer timid şi atinse uşor mâna lui Sebastian. Un bandaj îi înconjura fruntea. Pe chipul de o paloare îngrijorătoare, ochii erau închişi. Anna strânse din pleoapele, simţind un nod în gât. Fusese şi el la fel de disperat când venise la spital la căpătâiul ei ?

— Bastian.

El nu-i răspunse. O auzea măcar ? Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Dragostea mea, ce-am făcut ? şopti ea cu o voce înăbuşită.

Îngenunche lângă pat, conştientă că, dacă nu-i spune acum tot, nu va mai avea niciodată puterea necesară.

— Te-am trădat, Sebastian. Am acceptat să lucrez pentru Benjamin fiindcă e fratele meu vitreg şi fiindcă m-a rugat să-l ajut. Dar am făcut ceva şi mai rău încă... I-am dat dosarele tale.

Pândi un semn care i-ar fi indicat că a auzit-o. Dar el nu se mişcă. Cu o nespusă tandreţe îi mângâie părul închis la culoare, linia voluntară a obrazului, conturul buzelor. Cum de putuse să-l uite ?

Se aplecă şi-l sărută uşor pe buze, cu o privire încărcată de regrete.

— Te iubesc, Sebastian. Aş vrea să ştii tot ce reprezinţi tu pentru mine. Aş vrea să ştii

că... nu va mai exista un alt bărbat în viața mea. Chiar dacă mă gonești de pe insulă.

Nu mai avea mare lucru de adăugat. Anna îl luă de mână și-l strânse cu putere ca pentru a-i transmite forța ei, pentru a-l readuce la viață.

Infirmiera apăru în prag.

— Îmi pare rău, doamnă Kane. A trecut timpul.

Anna se ridică încet, cu ochii la Sebastian.

— O să revin, dragostea mea. De data asta n-o să fug, îți promit.

* * *

Când ajunse a doua zi de dimineață în fața spitalului, Anna fu abordată de Joseph, care se părea că o așteptase.

— Domnul Sebastian m-a însărcinat să vă spun că nu mai e aici, doamnă Kane. A plecat.

Ea îl privi stupefiată.

— Cine l-a autorizat să plece în starea în care era ?

— Domnul Sebastian nu are nevoie să-l autorizeze cineva.

— Unde s-a dus ?

— Nu știu. Dar a dat toate dispozițiile necesare ca să vă puteți întoarce în Florida. Cu vaporul, precizează Joseph.

— Nu ! Trebuie să-i vorbesc, să-i explic...

— Nu, doamnă. Trebuie să plecați în Florida.

Anna deschise gura să protesteze, apoi renunță să mai discute și-și plecă tristă capul. La ce bun ? Chiar dacă Joseph știa unde se află, Sebastian, n-o să-i spună. Asculta de ordinele stăpânului său.

— Foarte bine, declară ea pe un ton grav. Dar te rog să-i transmiți din partea mea lui Sebastian că n-am terminat cu el. Departe de așa ceva.

Joseph îi surâse cu toată gura.

— Da, doamnă. O să-i transmit mesajul.

Tot timpul traversării, Anna oscilă între speranțele cele mai nebunești și pesimismul cel mai negru. Ajunse în Florida total descurajată, convinsă că Sebastian o ura, o disprețuia. Altfel de ce ar fi refuzat s-o vadă la Puerto Rico ?

Totuși... Refuză să creadă că totul era pierdut. După ce aflase că-l părăsise pentru un alt bărbat, că se infiltrase în uzina lui ca să-l spioneze, Sebastian o păstrase totuși lângă el. Pasiunea de care dăduse dovadă când făcuseră dragoste nu putea fi simulată. Încercase să afle adevărul cu o răbdare, cu o hotărâre și cu o încăpățânare extraordinare. Nu era asta dovada că o iubea încă ?

Dar, dându-i dosarele lui Benjamin, îl trădase din nou. La ce bun să se amăgească singură ? Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să distrugă sentimentele pe care i le purta soțul ei.

La coborârea de pe vapor, o mașină o aștepta.

— Am ordinul să vă conduc la hotelul Oasis, o informă șoferul deschizându-i portiera limuzinei.

Ea păli din cauza șocului.

— Probabil că e o greșeală, e...

Era același hotel în care-și petrecuseră noaptea nunții. Sebastian nu putea fi atât de crud !

— Ordinele domnului Kane sunt categorice, doamnă. Trebuie să vă las la hotelul Oasis.

Ca pe un pachet incomod ? Își mușcă buzele.

— Și dacă refuz să vă urmez ?

Șoferul îi aruncă o privire jenată.

— În acest caz, am ordinul să vă informez că domnul Kane va face să fiți imediat arestați pentru furat, dumneavoastră și domnul Samuel.

Își drese vocea.

— Aveți interesul să mă însoțiți, doamnă.

Nici de data asta nu avea de ales. Se urcă în limuzină.

Sui plină de curaj scările și intră în hotel. Un funcționar o prinse imediat de cot și o conduse la ascensor.

— Dați-mi vă rog cheia camerei, o să mă descurc singură, ripostă ea imediat.

Acesta roși puternic.

— Am primit ordin să vă escortez... personal.

Anna fu gata să se revolte, dar expresia dezolată a tânărului o făcu să se răzgândească.

— Ești foarte conștiincios, șopti ea.

El îi mulțumi cu un surâs.

— Nu-mi fac decât munca, doamnă.

Bineînțeles că Sebastian alesese aceeași cameră ca atunci : apartamentul nupțial... Anna se simți ușurată să nu-l găsească acolo, așteptând-o. Asta îi dădea un timp de gândire. Totuși încordarea ei crescu din minut în minut, așa că peste o oră, începu să dorească să-l vadă apărând. Ca să termine odată.

Când ușa se deschise, ea tresări, simțindu-și nervii întinși la maximum. Sebastian nu pronunță

nici un cuvânt, mulțumindu-se s-o privească impasibil. Apoi închise ușa în urma lui.

Un pansament îi acoperea sprânceana dreaptă.

— Cum te simți ? se interesă ea cu o voce nesigură.

— Bine. Doar că o să am o cicatrice în plus.

— Îmi pare rău. Am încercat să te avertizez să nu iei virajul.

— Știu. Și îți mulțumesc pentru asta.

El se îndreptă spre salon, aruncă în trecere două plicuri pe canapea și-și scoase apoi haina și cravata.

— Corespondență pentru tine, îi spuse el indicându-i plicurile cu un semn din bărbie.

— Despre ce e vorba ?

— Una din ele e de la fratele tău. Presupun că-ți cere iertare pentru purtarea lui.

Anna tresări.

— Știi că Benjamin e fratele meu ?

Sebastian ridică din sprâncene.

— Păi mi-ai spus-o la spital, nu-ți amintești ?

— Ba da, bineînțeles. Dar credeam că nu mă auzi.

O privi drept în ochi.

— Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai pronunțat.

— De ce nu mi-ai răspuns ? De ce m-ai lăsat să plec fără să spui nimic ?

— În cazul că ai uitat, nu prea eram în stare pe atunci să țin vreun discurs. Și nici n-aveam chef să discut despre viața noastră într-o cameră de spital, cu toate infirmierele alea care intră și ies fără încetare. Puțin după plecarea ta, fratele

tău a venit și el să mă viziteze. Nu prea era în formă și...

Annei nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Benjamin a venit să te vadă ? Și ce ți-a spus ?

Sebastian se îndreptă spre fereastră și se sprijini de geam. Soarele îi aureolă chipul.

— Mi-a mărturisit că nu ți-a oferit bani ca să lucrezi pentru mine ci că, pur și simplu, ți-a cerut să-i faci un serviciu în memoria părinților voștri.

— E adevărat. Dar asta nu mă scuză totuși, șopti ea. Am acceptat să-i fac jocul, după cum la fel am consimțit să-i furnizez informațiile de care avea nevoie ca să te atace în justiție.

— Până când ai înțeles că moartea părinților voștri nu s-a datorat unui aparat cu vicii de fabricație. Imediat ce ți-ai dat seama de asta, l-ai informat că „asocierea" voastră s-a terminat.

— Ți-a spus și asta ?

Anna îl privi stupefiată.

— Ce i-ai făcut ca să-i smulgi aceste mărturisiri ?

— Fii sigură că nu l-am torturat.

Se întoarse spre ea.

— Fratele tău are nevoie de ajutor, Anna. A admis că a montat toată afacerea asta doar ca să găsească un țap ispășitor. Pentru că nu suporta ideea că a putut comite o eroare de pilotaj. Acum își recunoaște responsabilitatea în catastrofa care i-a costat viața pe părinții voștri, la fel ca și în accidentul în care era cât pe-aci să mori. E gata să urmeze un tratament.

— Săracul Benjamin !

— Mi-a mai spus că i-ai telefonat de mai multe ori ca să-i spui că mă iubești și că te-ai hotărât să-mi spui adevărul.

— E adevărat. Mi-a răspuns că e foarte fericit pentru mine și că, oricum, avea de gând să lase totul baltă. Dar că mă ruga să mai aștept puțin înainte să-ți dezvălui adevărata mea identitate. Până când se vor potoli valurile făcute de această poveste murdară...

Anna suspină.

— Dar mințea.

— N-avea în nici un caz intenția să renunțe la atac, o aprobă Sebastian. Voia doar să te șantajeze. Exact ?

Anna dădu din cap.

— Mi-a telefonat în seara căsătoriei noastre, în timp ce tu făceai duș, spuse ea.

Amintirea o făcu să se înfioare. Își reamintea cât fusese de speriată, de înnebunită.

— Nu m-am putut totuși decide să accept, reluă ea. Nu mă simțeam în stare să te trădez. Atunci, l-am mințit și eu. I-am zis că aveam dosarele și i-am dat întâlnire în fața hotelului. Știam că singurul mijloc de a-l face să renunțe la șantaj era să te părăsesc pentru totdeauna.

Sebastian se apropie de ea.

— Și în noaptea când am făcut dragoste pe insulă, ai retrăit în vis această scenă. A fost momentul când ți-a revenit memoria, nu-i așa ?

— Da, șopti ea.

— De ce nu mi-ai spus imediat ?

— Mi-era frică de reacția ta. Mi se părea îngrozitor tot ceea ce făcusem... Mai ales când mă

gândesc că Benjamin și cu mine ne pregăteam să-ți scotocim prin arhivă.

— Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. M-am lansat în urmărirea voastră și mașina mea a căzut în prăpastie. Și atunci ai făcut un târg cu fratele tău : viața mea în schimbul dosarelor

Anna își ridică privirea scăldată de lacrimi.

— Ți-a spus ?

— Mi-a mărturisit totul.

Ea își plecă încetișor capul.

— N-ar fi fost decât o trădare în plus. Presupun că n-o să mă ierți niciodată.

— Să nu te iert ? se minună Sebastian. Când tu mi-ai salvat viața și ți-ai înfruntat teama de a te urca în avion numai ca să rămâi alături de mine ?

Luă al doilea plic și i-l întinse.

— Îți reamintește de ceva ?

— E scrisoarea pe care ți-am trimis-o la Rochefort în noaptea nunții.

Îl privi fără să înțeleagă.

— Nu e deschisă...

— Se pare că noua mea asistentă nu e la fel de eficientă ca fosta, spuse el. Pur și simplu a uitat să mi-o dea. Îmi explicai în ea totul, nu-i așa ? Adevărata ta identitate, motivele plecării tale ?

Ea dădu din cap, prea emoționată ca să poată vorbi.

— Rupe-o, Anna.

— Nu înțeleg.

— Acum nu-și mai are rostul. Știi de ce te-am adus aici ?

Lacrimile pe care încerca să și le rețină începură să i se rostogolească pe obraji.

— Dragostea mea, ai crezut că vreau să te pedepsesc ?

O luă în brațe și Anna se simți ca și cum porțile paradisului se deschiseseră în fața ei.

— Te-am adus în acest hotel fiindcă aici viețile noastre s-au despărțit, îi șopti el. Aici, legăturile căsătoriei noastre au fost sfărâmate. Și tot aici vreau s-o luăm de la început. Noi doi nu am avut lună de miere, nu-i așa, scumpa mea ? E timpul să remediem lucrurile.

Ridică spre el un chip transfigurat de fericire.

— Ești sincer ?

— Niciodată n-am fost atât de sincer.

— Te iubesc, Bastian. Probabil că ți se pare straniu că te-am uitat, dar cred că a fost un mod de a mă proteja. Să te părăsesc a fost hotărârea cea mai grea, cea mai îngrozitoare din viața mea. Poate și din acest motiv memoria mea a încetat să mai funcționeze. Nu voiam să-mi amintesc, ca să nu fiu obligată să te părăsesc din nou.

El îi cuprinse fața între palmele fierbinți.

— Ascultă-mă cu atenție, Anna, și să-ți amintești întotdeauna ce am să-ți spun. Ești lumina mea, ești viața mea. Chiar dacă n-ai fi avut accidentul, te-aș fi căutat până la capătul lumii și te-aș fi adus înapoi acasă. Te iubesc. Și o să te iubesc până la sfârșitul zilelor mele fiindcă ești totul pentru mine.

— Și tu, și tu ești totul pentru mine, îi șopti ea oferindu-i buzele.

Gurile lor se contopiră în același elan. De acum înainte nu vor permite nici unei umbre să se strecoare între ei. Și dragostea lor, întărită în urma atâtor încercări, îi va însoți de-a lungul întregii lor vieți.

Colecția „EL și EA"
ultimele apariții :

180. Betty Neels — Revedere după ani
181. Linda Wisdom — Iluziile nopții
182. Mary Wibberley — Aventurierul misterios
183. Anne Hampson — Logodnă ciudată
184. Anne Mather — Caroline
185. Angel Milan — Misterul dragostei
186. Sally Wentworth — Șoimul venețian
187. Amanda Browning — Frații
188. Betty Neels — O dată pentru totdeauna
189. Jessica Steele — Un plan diabolic
190. Karen van der Zee — Umbrele iubirii
191. Madeleine Ker — Fata mării
192. Day Leclaire — Soție pentru o noapte